

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ş i i R

Ebubekir Eroğlu

Berzah

Toplu Şiirler
1968-2006

Genişletilmiş
2. baskı

YKY

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kntey.org>

BERZAH

Toplu Şiirler 1968 - 2006

Ebubekir Eroğlu 1950 yılında Malatya'da doğdu. İÜ Hukuk Fakültesi'ni bitirdikten (1975) sonra kamu kurumlarında görev aldı. Daha ilk şiirleriyle sağlam bir şiir damarına ulaştı; sonraki yıllarda Doğu ve Batı şiirinin kaynaklarını, Arap şiiri, Divan şiiri ve özellikle İngiliz şiirinin ustalarını özümlediğini gösteren örnekler verdi. Şiirlerinin yanı sıra *Yönelişler* dergisindeki (1981-1985: 43 sayı, 1993: 10 sayı) çabaları, poetik yazılarıyla da son çeyrek yüzyılda şiir ortamının açılım kazanması ve belirginleşmesine katkı sağladı. *Kayıpların Şarkısı* ile 1984 TYB Şiir Ödülü'nü, *Modern Türk Şiirinin Doğası* ile TYB Deneme Ödülü'nü aldı.

Yapıtları

Şiir: *Kuşluk Saatleri* (1974), *Kayıpların Şarkısı* (1984), *Yirmidört Şiir* (1991), *Şahitsiz Vakitler* (1998), *Berzah / Toplu Şiirler 1968-1998* (2001), *Sınır Taşı* (2006), *Sesli Harfler* (2011). Deneme: *Sezai Karakoç'un Şiiri* (1981), *Yenileme Bilinci* (1988), *Sevap Defteri* (1992), *Modern Türk Şiirinin Doğası* (1993), *Sabit ve Değişken* (1994), *Muğlak Ölçekli Harita* (1997), *Kelimeler Çınladıkça* (1997), *Hayat Mükemmel Değil* (2000), *Çalkantı ve Dalga* (2008). Derleme: *Seçmeler / Necip Fazıl Kısakürek* (1993).

***Ebubekir Eroğlu'nun
YKY'deki kitapları:***

- Seçmeler / Necip Fazıl Kısakürek (1993)**
Modern Türk Şiirinin Doğası (1993)
Şahitsiz Vakitler (1998)
Berzah / Toplu Şiirler 1968-1998 (2001)
Sınır Taşı (2006)
Sesli Harfler (2011)

EBUBEKİR EROĞLU

Berzah

Toplu Şiirler
1968 - 2006

Yapı Kredi Yayınları

Yapı Kredi Yayınları - 1445
Şiir - 140

Berzah / Toplu Şiirler 1968-2006 / Ebubekir Eroğlu

Kitap editörü: Murat Yakın
Düzeltili: Korkut Tankuter

Kapak tasarımı: Nahide Dikel

Baskı: Mas Matbaacılık A.Ş.
Hamidiye Mah. Soğuksu Cad. No: 3 Kağıthane-İstanbul
Telefon: (0 212) 294 10 00 e-posta: info@masmat.com.tr
Sertifika No: 12055

1. baskı: İstanbul, Şubat 2001
Genişletilmiş 2. baskı: İstanbul, Nisan 2011
ISBN 978-975-08-0234-9

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2001
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No. 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

İçindekiler

KUŞLUK SAATLERİ

BAŞLANGIÇ ŞİİRLERİ

- 13 • En Yüce
- 14 • Aşkta Eğlendim
- 15 • Beri
- 19 • Hüznün Anlayışı
- 20 • Sohbet
- 22 • Bir Âna Ait Sesler
- 23 • Çevre
- 26 • Taş Tirad
- 29 • Yaralı
- 31 • Cephe Dışında Anlatılan
Sözlerin Bir Bölümü
- 34 • Ülke Dışı
- 35 • Ülke Açanlar
- 38 • Şimdi Anlayın
- 39 • Ezginlik Çizgisi
- 40 • Heykel

KUŞLUK SAATLERİ

- 43 • Hazret
- 45 • Şiire Sonradan Giren
Parça I
- 48 • Şiire Sonradan Giren
Parça II
- 54 • Afsun

EK

- 63 • Adamın Karısı ve Adam
- 64 • Oda
- 67 • Suç
- 71 • Duyar Saat Notları

KAYIPLARIN ŞARKISI

SINIRLAR

- 91 • Sınırlar

TEYİDLER

- 111 • Teyidler

DİĞER ŞİİRLER

- 127 • Kayıpların Şarkısı
- 129 • Yardım Edin
- 130 • Teklif
- 132 • Belirliş
- 134 • Geçit
- 135 • Mesut Oluş
- 136 • Can
- 137 • Eşik
- 138 • Uçurum
- 139 • Buğu
- 140 • Gece Işıkları
- 147 • Gecenin Kanatları

- 149 • Kış Odası
- 151 • Harabe
- 156 • Göremede Bir Soru
- 157 • Gezgin
- 160 • İnip İki Dal Kestim

YİRMİDÖRT ŞİİR

YOL ELÇİSİ

- 167 • Yol Elçisi

GÖMÜLMÜŞ ŞARKI

- 185 • Gömülmüş Şarkı
- 187 • Baba Ocağı
- 190 • Barınak
- 191 • Kapı
- 193 • Şimşek Işığında
Okunan Sayfa
- 194 • Günlük Konuşmadan
Öteye
- 196 • Ormanda Yürüyüş
- 197 • Gelecek Günlerdir Beni
Yoran
- 198 • Hayat Ağacı
- 200 • Masum Irmak
- 202 • Köprü
- 205 • İyilik
- 206 • Az Önce Gidenlerin
Şarkısı
- 208 • Sayılı Gün
- 210 • Kardeşimi Arıyorum
- 214 • Kış
- 216 • Tez Geçen Yağmur
- 218 • Eriyen Karı Solurum
Ben
- 219 • İlk Kible Şehri
- 220 • Atlantikten Sonra

- 222 • Sonu
- 224 • Son Sürgün
- 227 • Eksilmeyen Su Gazeli

ŞAHİTSİZ VAKİTLER

- 231 • Feragat
- 233 • Mesafe
- 236 • Bir Kilit Bir Anahtar
- 238 • Duvarın Yıpranışı
- 240 • Duvarın İki Yakası
- 243 • Arzu
- 244 • Beslenme
- 248 • Mola Yerinde
- 250 • Girdap
- 252 • Bir Vakit Gölgede
- 253 • Köklerin Çağrısı
- 258 • Görücü
- 260 • İma
- 262 • Baharın Sessiz Sireni
- 265 • Cesaret
- 266 • Bâbiâli'nin Üç Dönemi
- 271 • Buluşma

SINIR TAŞI

DOSTÇA KONUŞMA

- 277 • Dostça Konuşma
- 278 • Gürültüye Karşı
- 279 • Gücü Aşan Dilek
- 281 • Çıkmazı Aşılan Yol
- 282 • Karşılık
- 283 • Uçurum
- 289 • Yaban Görüntüye Karşı
- 294 • Çatallanan Yol
- 297 • Zor Sabah
- 299 • Görüntü

- 300 • Dağınık
- 302 • Yitmeyen İki İyilik
- 303 • Taş
- 304 • Metal Uysallığı
- 306 • Gölge Oyunu
- 309 • Eksik Terk
- 310 • Tatil Köyünde Ay
- 312 • Sabah Işması
- 314 • Benek ve Gölge
- 315 • Sözün Güçlüğü
- 316 • Bulut
- 317 • Yabancı
- 321 • Yaşanır Kılmak İçin
- 324 • Yakın Duran Işık
- 325 • İkiz Tecelli
- 327 • Ölümün Kardeşi
- 328 • Sancı Veren Değişim
- 329 • Anlık Değişimler
- 330 • Beklemek
- 333 • Yapım
- 334 • Sonda
- 335 • Susuz Vadi
- 336 • Soru Dolu Yüz
- 337 • Kasaba ve Ötesi
- 340 • Olduğu Yerde Sürgün
- 342 • Sıyrılıp Çıkış
- 343 • Dere Boyu
- 344 • Dile Geliş

HABER VE SAVAŞ

- 347 • Haber ve Savaş
- 354 • Şeytan Bir Biçimde
Geliyor

"ALDI" LAR

- 359 • Aldı Nev'î
- 362 • Aldı Fehîm
- 364 • Aldı Belîğ
- 365 • Aldı Subhizâde Feyzî
- 366 • Aldı Şeyh Gâlib
- 368 • Aldı Taşlıcalı Yahyâ:
Kurtlar Yakub'un
Kapısında

KUŞLUK SAATLERİ

1. baskı: Yeni Sanat Yayınları, Nisan 1974

BAŞLANGIÇ ŞİİRLERİ

EN YÜCE

duymakla yaşamayı birleştiren çizgi
elleriyle bir ânı uğurlayanlar
tatmak tatmak isterken o büyük sevinci
ey duymaya yaşamaya inananlar

hüzne ne dediniz ey ulular
ki onu çocuklar büyüklere taşıdı
en yüce dualarında duydular
en yüce anlarında insanlar

AŞKTA EĞLENDİM

aşka dayanmayı beceren
sesler ve sözlerdi biliyorum
o ki önünde baş eğdim
o ki suçlarımı ona söyledim

gördüm ki uzanıp giden yüreğim
akşama ve sabaha susuyor
ben sözümü güne söyledim
ben kendimi günde eğledim

ben ben olmadım biliyorum
güne ve arzuya boyun eğdim
aşkta eğlendim

BERİ

seni akar sandım ey adım
koşan adım çapraşık adım

göğsünden geçirdin şu kelimeleri ki/ ey adım/
gönül yalnızca bir tüydür kalbi dokuyan
rüzgârın soldurduğu aşk damarını
aldatıp atlayıp geçerek
incelen engerek
giysisinden ayrılma zamanını seçerek o da

bir kiraz
büyüyüp biraz
kalbin olsun/ ey sen/
ucundaki kırağı damlasını öpeyim kalbinin
elemler otağı bahçenle
gülün tereddüdüne benzer
kız sen ne şüphesin bende
güneşi koynunda taşıdığın
süreçe

/sen kalbsin hafif olaydın
didinen ırmağın coşkusu
denize ulaşan avunma duygusunu
içime taşımayaydın
kalbim hafif olaydın/

türküsunü söyledi fıratın avcıları
kızsa konuştu sesi bir düştü zaten

— adım o işte o ad bildin
 kendine ikinci örnek diye seçtin
 bir başka çağırışa açılmasın
 arkadaşım seni kollar susarak bakar bana
 çevik mi delişmen mi gitmeliyim
 ama sen uzaklaş önce küçük pazarların
 koynunda kalsın açılmasın söz borsası
 aşk ama şimdi davrandıysa ne gibi
 koynunda kalan köprü görmedim görsem de
 ta deniz açıklarına kapanmalıyım
 kendimi açıp deniz açıklarını kapamalıyım
 sen taşı taş bilensin ama
 suyu su bilmeyensin
 deme yüzüme bakarak öyle hayır
 evim körpe ışıkların saklandığıdır
 ben bu yüzden körpe ışıklar taşıyım vücudumda
 gövdemini seni çarpan yerinin
 damıtılmış şarapla yıkandığını sansan da
 gözlerim az akdenizlidir büyüyen bebekleri
 yürüyüşümü seste kalan tuş aşındıran sanma
 aşınmış piyano tuşlarında gizlemedi
 kendini giz-
 lemedi o
 cam gibi
 bir ben ateşi var diken değil
 ta orta yerinde bir inip bir kalkan
 göğsümün

sana baktıkça
 ağırladığım kendi ateşim

temmuz geçti daha o aylar bildiğin
 sense bir soğuk günümle eğlendin
 arkadaşım dersin korkarım
 taşı taş bilir suyu su değil korkarım
 öfkeler doğsa acımam
 elemse aldırmam
 ama bir beyaz ben sezdinse yüzümde
 bu benim gözü kara aynamdan olmasın
 yanağım oval
 yangın buğusunun dönerek yükselişidir o
 ama ben görmedim hiç yanakta yangın ki
 gördümse de bilmedim ışıklı yanakta yangın ki

ışığıyla seni çarpan bakışa
 döndün yine o bakışa
 ki âşıklar bel bağlardı
 uğursuz sokaklara dizilip
 âşıklar
 sabah soğuğunu ağlardı

resmi yaprakların tozundan eser
 şimdi saçlarını hatırlarım
 ta gel kendin için denizin içi gibi ki
 ta gel kendin için dost olan
 ta gel kendine ki
 alışsın sana da duruşu manav vitrinlerinin
 yoksa ne teknik satımevleri ne resmi bürolar
 alıp uzaklaşamaz yüklendiğim kokuyu

saçlarını suda bil o sabah
çevreni

kıyıyı yalayan köpük beyazı
senden yayılan
kalbimi yalayan beyaz
kefenleşt mi
kefenleşsin mi

dönsem yine o bakışa
en güzel yeri unutmak dayanır
sen neyi öğütlersin ki ona dayanayım
denizi mi ki tırmanayım
dağı mı ki açılayım
günü geçik mektupları çok yırttım
kuşun kurdun sofrasını dağıttım
ele avuca nasıl sığmışsam
oldum olası böyle bu

HÜZNÜN ANLAYIŞI

tut ki bir yalnızım ben
 tut da kurtulayım bu soğuk bahçeden
 hızla geçti günün arzuları
 hızla geçti gecenin dinmeyen anıları
 sabır taşını ikiye böldüm
 geçtim binbir acıdan umuttan

ayışığına muhtacız dedim dinlemediniz
 duaya muhtacız selâma muhtacız
 muhtacız bahara bahar sabahına

tut ki bir yalnızım ben
 esintine muhtacım ey ulu rüzgâr
 bana bir sır gerek şafak vaktinden
 hatırama başdönmesi

hüznün anlayışını isterim
 ey hüznün anlayışını isterim
 badısabanın sabahla dostluğunu
 badısabanın sabahla savaşını isterim
 ey badısaba ekmeğini aşını isterim

isterim hızla geçen arzuyu
 bu dansın çağrısı beni bulur beni arar

SOHBET

soğuk taş parçasına
dokunmak bile dinlendirir beni mutlaka
bir yüz ifadesinin az önceki izlerini yüklenmiş bek-
liyorum

dağ pınarı asmalar
üzüm dudakta tomurcuk olan su
boğazda biriken anadolu semtleri
kalb açan tarih taşıyan selatin camileri
geçen rüzgârdır önümden
bu şehre ısınmak mı hatırlarım hatırlarım
bilmediğim bir semtte
sohbet eden şakalaşanlar arasında
bakıp uzaklaşan kaçışan kızlar
zihin bir yere takılıp kalmasını
şimdi elimi el olarak
toprağı ağaca ve bedene taşıyan
saf tabiat noktasını
insan sinirini süt-liman
karıştırarak boğaz akıntısına
teslim edilen avcılara

tepe ormansızdı düşümde dağ ormansız
uzun zaman

böyle düşündüm tepe bilmedim kıyıları
 alçalan enginleşendi gök saçakları
 aşk çırpıtı
 yıldız ormanını gündüze taşıdı kadın elleri
 boğaza karşı serpilten evler
 evlerden kıyından kopan kadın çığlıkları
 çizgi deniz yüzeyi duvar derinlik
 âh diyen mısra
 resim bir satıhtır hatırlarım

ses
 geçti gül gibi gülüştü o
 her ânından hüznün şavkıdı boğazın
 bir yakasından öbür yakasına
 yazdan taşanı kışta yaşatan üzümdür
 koruluk dağ dal uçları
 kalbimi kalbine taşıyan taşan
 farketmeyebilirdim
 bugün canlılık duran eşyada

şanını mermer duvar görünümünde
 ezelin getiriyor taşınır meyvesini
 kesilen av kokusunu taşıyor
 yankıyan şehrin alımlı semtleri

BİR ÂNA AİT SESLER

med ve cezir denizlerimi ikiye böldü
kırlangıçlar çığlık savurdular
çığlıklarını savundular kırlangıçlar
bense sevmek suçlarını bir yana ittim
ummadığın anlamadığın noktalara seğirttim
denizin ezgin ve bezgin türküleri
sesleri alan sonra duran zamandı önlerinde
raksa ve çiçeğe düşkün çocuklar gördüm

böyle çocuklar gördüm
denizin kendilerinin umurunda
belli bir ânın sesleriyle
aşklarını güçlendirirken

y a d a

raksa ve çiçeğe düşkün çocuklar gördüm
denizin morunda morun cümbüşünde unutulmuş
bir âna ait sesleri kaydederken

ÇEVRE

bir balçık kıvamını andırır canlılıkla
 rüzgârın nefesine dokunduğu
 atların dışında kaynadığı
 oğulların bir türlü uyuşamadığı ısınamadığı
 alnımın uzantısıyla uyuşmayan
 yozlaşan ağırlaşan
 bir kütlenin
 dayanırlığından geçtim
 sesimi kıran rüzgâr
 çevrem ve eşya zihnime doğru
 ben de bir hücum bekleyen miyim
 şehrin beş vaktinde dinlenirken
 sonra loş beyinlerle donanır çevrem
 geceler tertiplenir şenlikler yakılır
 sonra dans
 payan balçığına batmış
 şehrin uzayan caddeleri
 kalblerini ayrı ayrı tutarlar olduğu yerde
 fırlayıp meydanlarda açılmak isteyişe karşı
 oğullarıyla eğlenirler evlerde
 gençtir affedebiliriz
 diye

kimileriye tuhaf birer hisle -yine önümde-
 tereddüt edilen adağı taşır gibi
 dinelir dururlar kapımda
 beyinler oldumolası sarfedilirken sağa sola
 şehrin bu ahlamlı kalabalığından
 yiğit erkeklerin tasviriyle bezenmiş-
 lerin sıyrılıp çıktığını görürüm
 evin duvarıyla birlik görürüm onu
 kalabalığı terketmiş olmalıyım
 şehrin halvetiyle birlik görürüm onu

sığınmak istedim tevekkül sahiplerine
 çocuklarla saf sarraflar kalbine
 penceremin yakınından
 çocuklar geçer konuşurlar
 okula gidiyor olmalılar
 -başkasının geçmesinden önemlidir bu-
 penceremin uzağından
 ömrünce at koşturmamış kişiler geçer
 benizlerini farkedemediğim erkekler geçer
 evirir çevirir toparlayamam
 uzakla yakının dışında çevremi
 ben uzakla birlik olur da ne yaparım
 ben yakınla birlik olur da ne yaparım
 titiz bir kardeşimin gelişiyle
 elimde kalan ne vardır uzandıgım
 içinde kalem taşıyan çizgilere
 kendimi alışkın bulduğum çizgilere

seni hangi kabulde görsem o davettir
beklenen korkuyla dalaşırsın davettir
ellerimse buz tutmuş suyla ne yapsın
katılaştan kalble
çeneme ait bakırla
dışimin beslediği tuzla
tebdilimin şaştığı saatlerde
bir derin adamın elini öptüm
kalbim –bir âna mahsus– sevindi o gün

elimi neye atıyorsam
bu benim tabiatımdandır
fotoğraflara poz olan
suni hayat sahneleri
mi
ölümün dudağında sezebildiğin
son can parçasıyla mı
kış için yaşatılan üzümlerle mi
neye alışkın bulurum kendimi
beklenen sese göre uzanır kalem
beklenen sese göre katılaştır su
beklenen sese göre ne yaparsın hafızam
tabiatımla mesleğimin
uyuşup uyuşmadığı yönünden
bir anıt kurarım bir anlık anıt
içinde kalem taşıyan kılıçlarla
çaprazlamasına

ve sonra kalabalığı yararak geçtim
içinde kalem besleyen kılıçlarla

TAŞTİRAD

besleyen karanlığı
duvar kadar direten yalnızlıklar
neden kopmayacak da kalacaktı güvenim
saklanan alkışların
kızaran mangal odalarının
cinlerle konuşmasıyla
her sabah iddia gücünü yoklar
güneşin açmadığı bu yerlerde
sabahın alaca dalgınlığı
öğle sonu uykusunun verdiği
zihin sisliliğiyle

demek kopmayacak da
kalacaktı güvenim

eleme öfkeye
aldırış ettiğim sürece
korkarım dönüp duramam da kırlangıç gibi
sisli bir dağ
sisli bir ova
sisli bir kent üzerinde
artık dayanmayabilirm
demesinden korkarım
direnme gücüne ihtiyacım kadar
yumuşayan saçlarımın içinde sakladığının
nemli bir sis çökende kaygılarım üstüne

artık bilmeliyim
adını veremediğim
bilecek olduğumu
insanın tuhaf yanına açılan
bir sığıntıdır hiçliğin varoluşu
beni gel soframdan al

kendim yığınladım her hür gecemi
sabah uyandığımda
ayakkabılarımla uzandığımı farkettim
neye yaradığımı ezberlediğim
varlığıma
yatak da büzülür bensizlikten
odanın karanlığın kıyıcığında
varlığa dönen
insana karışan sevgiyken ömrüm
ayı dolduramam bir türlü içime
kadim şiiirden uzak
renk ve eşya tutkunluğunu ve
tuhafılığıyla dolanan insanlarla
karaya hücum eden kuşlarla
gece ki soluyamam onu da
birtakım ekinlere bürünse de içim
kara yıldızlarının parlaklığına sığınarak
bentde uslu su
yayda ok
dolu tüfek
bütün heybetimi alın bu gece

hayret elim koynumda

YARALI

duvarın öte yüzünde çalakalem
 çizilmiş kâğıt parçaları
 üstüste biriktirdiğin kâğıt inşâsı
 bunları ayıklayarak arayan
 hepsini taşısın avucunda
 ki o bunun gereğini duymuştur
 neden dersiniz kâğıtlara o
 haber salan dostlarına
 kurulmuştur
 baş köşeye kurulur gibi

o kez komşular da görmüştü
 duvarın öte yüzünde yaralı yığılmışken
 canlı olduğum bir tek belirtiden
 ciğerimin sırtımı itip çekmesinden
 anlaşılacak koklarken toprağı topraktaki kâğıt
 tozlarını kâğıtımsıları
 kan kaybetmiş değilim pek
 öyle değilse de dayandığım toprak ya
 bu kadar yıkılmışsam da yıkılmam daha
 toprak ya

a yarım yel alan pencereyi arala

bir başka yerinde yeryüzünün
arkadaş telaşı olmalı şimdi
arkadaşım ya arkadaşsın ya
burdaysa ne ağız kavgaları geçerli
ne ağız kavgasına konu kelime
yalnızca dostlar durağının kesiti
toprağa kadar geldim kabul üstümdeki
sargı bezi lekeli yaramla
omuzunla duvardan güç alarak söyleyen de
tutun sevgilim
içimin her yanı şimdi yaramla
a yarım bir vakit değme bana

CEPHE DIŞINDA ANLATILAN SÖZLERİN BİR BÖLÜMÜ

diri vakitten geçiyoruz yolculuklar
sürüyor sıkı durun
omuz çöktüğünü duymamalı ağırsa da
bu yükü üstlenecek olanlar var
timurun oğulları dokunmuş buralara
hımm ne de sağlammış diyor kurşun izini yokluyor
bilirkişiler
toprağı eşili duvarda

yıkılmamalıyız manolyalar mimozalar
ve dahası en soy gül türleri
nasıl da sakın böyle timurun yuvarlandığı
topraklarda aldırmadan yaşamış
mimoza yüklüler diriler
diri oğullarını öğütlermiş babalar
daha alınları güneş gördüğünde bıyıkları
ilk çiçek açtığında
büyüğü inat eder ters gidermiş
üç oğulun en küçüğü üçüncüsü bir bilge
masal içinde de olsa devlere
şaşıırıp kalacağı düzenler kurarmış

yüreğinde kadın çizgileri daha ilk
oluşumunda
çağırır mış bakır kapları handiyse canlanacak okları
ne ki timurun oğulları da var unutmayalım
manolyalar palyaçolar aldırmasız
yaşasa da hesaba katmaz değil ölüme
en yabancı saydığımız ölüm biçimleri
kimilerince daha bir dirim sayılan ölüm biçimleri
sürüp giderken kanatlı gibi

sonraysa
yarışın en kımıltılı anında yüreğinin
en atılıma gebe anında
atı vurulan süvari
ya da
ağzında bir yürek götürür gibi götürürken insanını
eğerrinin sıyrılıp gittiğini duyan at
bağırdı bir iki kez sağa sola
ki gidiyordu hâlâ
azalan hızıyla
inanası gelmedi sevincinin yarıda kaldığına
en kutsal emaneti taşıdığını duymuştu bir kez

durdu sonra
burnuna vurdu ateşi
yüreği bir kalktı bir indi
tıpkı insanın az önceki yüreği gibi

beri yanda
 kasabanın bir bölük kadını sandıklardan
 çıkararak damat giysilerini
 bir ağıt daha eklediler
 birbirlerinin omuzuna yaslanarak kimi kez
 çevre oldular halka kurdular
 meğer ne de çokmuş bu gözyaşı
 demediler

beri yanda
 dökülüp saçılacak bir içle bakındı erkekler
 handiyse kucaklaşacaktı
 her biri diğeriyle

beri yanda
 durmayalım atlar
 üzengisini düzeltti

ÜLKE DIŞI

taş basması ülkedir bu
al basması insandır bu

melek nerde konuktur ve açık kalb
özgürdür havada parmak ucunda
al basması insandır bu

bu sokağın suçsuzları gel gör ki
ısındırsındı kendini habire
kasığında soğuk dolanan köpeklerle
ölüme ve elem içi eleme

aralık kapı boşlukta donan parmak
apansız sarılmak dilerken erdeme
tutukludur yürek kabuğunda
taş basması ülkedir bu

yüzü tutmaz konu komşuya karşı
süregen unutkanlık hayat olgusu
al basması taş kırması gergin kası ülkedir bu

ÜLKE AÇANLAR

*–dağlanan yüreğimin ülkesi güzeldir
yârim
bu dağın ardı güzel
bir kadınla yenilerken kendini
yiğidin açık alını da*

şartları yenilemek
çelen akşamı sabahı
gelsin kafa tutan boyun
geçsin sır tutan dağlar
açarak zamanın makasını
–delişmen sınırı nerde aşmalı–
kala kala fark kalsın insanları ayıran
aşk farkı

en sevimli ülkeyi
bağışlayanın
rengini seçecekken
arkadaşının adağını yerine getirecekken
hangi kapıysa konuştu ülke olarak
-git git tuzaklar senin
tuzaklar ki köpekler açar ancak
kapaklarını

sekiz gün süreyle yolcuyuz
çaşır taşıyan katır izleri yedeğimizde
salt toprağı paylaşan
kapanlı ufuklar açan
ayrılan kara parçalarını kurcalayıssa taş olsun

neden sonra
zihne yer bulunur
yakubun üzüntüsünü savunmak için
moğolların geçişinden bu yana

*–dağların ardı güzel diyorlar yârim
dağlanan yüreğimin ülkesi
ülke açan ülke yenileyendir
bir kadımla yenileyen de kendini*

insanları insanlara uzak kılan
kaldırım taşlarını tiren raylarını deniz aralıklarını
bir bir atlayıp geçtim herbirinin
ayrı ayrı yasaklığına rağmen

yaşayan ilk güvercinle anlaşılan
salt zamanı göğsüm üstünde
belirterek eğlendim.

ŞİMDİ ANLAYIN

şimdi söyleyin ağıt ağırlıları
bir bozkırda neydi dönüşen
en aşırı duyuslardan alarak
ölçüye getiren ölçü şuuruna
erdiren neydi

anlama mutluluğuyla
yumşamış kalbler var dostlarını
şimdi seni dile getiren
yol yorgunluğunu alırken üzerinizden
dostlarınız duymadılar bir daha
bir daha duymadılar o yorgunluğu

şimdi anlayın anlayış insanları
zamanın kuşağın seçiminden
çıkıp uzaklaştığımız kentin ötesinden
bir bahar rüzgârı sizi bekliyor
birden bir belgeye ileten-getiren
bir anlayış çizgisine dönüşen

yaşayın artık
anlayış çizgisinde zamanı
şimdi anlayın anlayış insanları

EZGİNLİK ÇİZGİSİ

öyle tıpkı öyle sabahlamak sana öyle gerekti
yürürdük çılgınca yürürdük de katılırdın bize belki

ben ayışığında çekilmiş resimleri seyrettim
bir yüz anlatımıydı ellerimdeki

önüme çıkan resimleri dağıttım kararıp silindikçe
dağıttımsa da kaybetmedim onları kaybedemezdim ki

ben ayrıldım sizden siz uzaklaşmadınız benden
korkuyu dağıtan ışıklardı bizi ayıran öyle ki

bu yürüyüş bu susuş derinleştirsün çizgilerini
dikenler yırtсын ten yaprağını ne olur sanki

bir konuştum bir seyrettim resimleri
öyle ağaran rüya öyle kararan kâbus ki

artıp da gücümüz dayanamıyoruz ona üzöldüm
ne sabırsızdı halimiz dinlenmedeki

suçluyuz ağrılara affedilme ümidiyle dayandık
yalvarırdık yalvarmayı bilmesek de affedersin diye
belki

HEYKEL

bırakın serbest olsunlar bırakın da
 şiirin gerçek okuyucuları gibi hepiniz
 gerçek şiirin okuyucuları gibi
 beni de fotoğraflara alıştığım gibi bırakın
 bir minyatür gibi duvara yapışayım
 gerçek bir oyuncu gibi davranayım bırakın da
 başlarına bir ağı girse yer kapansa üstlerine
 bir alınlık toprak yetecektir onlara

alnın toprakla ulaştığı olur diyorum
 ulaşılma istenene ulaşmak için
 ulaşılma gerekene ulaşmak için
 alnın toprağı aştığı da olur diyorum

söyleyin hepiniz bana
 kimin heykelini çizerek düşünmediniz taş içine
 saklı olanı çıkarasınız diye
 saati izlediniz mi hiç
 zamanın heykelini yonttunuz mu

bir gölge varsa eğer bir silüet içindir
 heykelin kalbi çarpmaz kalbi olan çırpınır
 gölgeyse silüetin habercisidir

KUŞLUK SAATLERİ

HAZRET

geceyi yarıp gelen ses
 gönlümü yarıp giden ses
 tatlı taş yarılmasından dış ayrılmasından
 akıp havaya ağan
 zamanın ancak ilhamla fısıldadığı
 mızraların gizli gizli sığındığı
 kelime

ey

ki biz bunca iş arasında onunlayız
 ilk hıristiyanlar gibi gizli ama onunlayız
 âşığın ciğer kebabında kaynaşan
 buğu gibi
 onu gördükse biz ciğere sırdaşız demektir
 bir ciğere aşız demektir
 sen ki görünensin görünmeyensin
 bilinmeyensin
 ey ey diyesim gelir
 seni zayıf o dille ünlemek için
 her kelimemle olan kelime

bir de geceye hayret etmişim bu kadar
 karanlığın taşıdığını vehmetmişim de
 iyi hatırlarım
 kapı aralanır biri girer içeri

rabbim nasıl da cömertsin

ruhum yoğun yaşadı
 muhakkak benden önce
 bezm-i ezelden beri bu tenden önce
 ruhum yoğun yaşadı
 öyle ki anılarını düşünür gibi düşünemem bir
 kafatasının

gözün ulaşamadığı uzaklığa
 dolaştı dünya kapısında

bir zaman inanmak şiddetiyle
 cıvanın camla olan özgürlüğünce
 peygamber kuşağını
 dolaşır durur gibiyim

şairi en sevdiğiydi gezdiren tutup elinden
 onun hayalinde açtığı sofralarda
 cennette cehennemde ârâfta
 ilâhi komedyada

bir hayal onu içinden duydun
 ruhun tanırken tufanlar gereğini

ŞİİRE SONRADAN GİREN PARÇA I

parayı sevdi yandı oğul acısıyla
evine koştı
zenci dedim siyalısın
hamama gitti
çocuk sinirlendi ayaklarını yere
vurdu vurdu vurdu
rüzgâr çıktı kuzeyden
gemici ününü yırttı
yolcular ona baktı
yolcular anlamadı
gemici üstünü yırttı
vah gemici valı gemi
valı gemi

kalbim dolaşıtıysa bir güzel gezintidir
kendi hayatı
nasıl ki asker maaşı onun diyeti
gönlüm mumsuz ve çarıksız
önce titredi ilk sözüyle sonra titredi
sonraysa yeni titreyişini düşünerek
insanın düşen devirleriyle firavunun
ve putun edegeldikleriyle
siz ölmeniz toprak unutmaz dediler

çocukluğumu kalbimde tuttum
kaynayan suda yumurta gibi
bilgi erleri aldı uzağımı yakınımı
ok attık tarihe bir kılı yardı
tarihi gizli elle yönetilerek
dolaştı durdu dolaştı durdu ruhum
bezm-i ezelden başlayarak günlerimi
bir soru ona ilk yönelen
cevap olacak da bir soruydu
kendine koştı mezardan tüttü
kafatasından
antik buharlar uçtu

bir kör yürüyordu
insanları renksiz duvara tutunur gördüm
renksiz duvarı umanları
silüet edasını taşıdınsa taşıdın
ölüm ölüm dedinse a priori
izleyip dağın önceliğini
hazret-i âdem denemesini
ben
ve ben
götürdüm vakitsiz uykulu
başı ağır o ömrü
ileriye ileriye ileriye
ölümle ılık yaktım
meşale aydınlandım
kaldım

sen susuş alanında
merakını yenemedin hey aldanıyorsun

ŞİİRDEN SONRADAN GİREN PARÇA II

*kadın doğruldu yatağından
evine kutlu gece hazırladı
yirmisinde bir anne
elifi öğretti
oruç tutamamayı
bir acı bilen
çocuğına*

bu gün bu sabah
ay sıyrıldı elest vadisinden
düşünce göz alanından
ay yüzlüler ilhamına
bir kelime uzandı
hayatıma karıştı
ürperirdiniz ürperdim elest vâdinden
bir oldan bir olmadan
duydum içimden dışımdan

ben sizin rabbınız değil miyim

anlıyorum sözümü esirgemeliydim
kalbimin sargı bezini korumalıydım
tarihi takip edip o günden beri
sur çizen sorularla donanan
kalbimin

o gündü sen söz vermiştim – ağaca söylüyorum –
o gündü sen söz vermiştin – toprağa söylüyorum –
o gündü sen söz vermiştin – sana söylüyorum –
o gündü bu gündü söz veren bendim de
bu gün de sözünden kuşku duyan kendinde
insan kalbiydi – tuhaf – taştan yumuşakken
geldiniz kendiniz dokundunuz
duvarsız ev kullandınız
sen ve ben ve arkadaşım
ve bizden kalan eşya
sır tutan gömlek
uyuyup uyanıp pekiştirdik

evet rabbımızsın

iki müslümanın kucaklaşması gibi
 eğlendin bize bir meserret bağışladın
 kalbimin sen kadim devleti
 bezm-i ezel kıyamet
 sur elest

göğsüm bu iki boyutta açıldı zamana
 şeyhin vücudu kıyamettir dediler
 sen arı göğsünle taşırken ölümü dirimi
 elest bezmiyle surlandırırken günlerini
 şehrin ve senin yaşayışın
 birer kıyamet özentisiyken
 peygamber vücudu kıyamet

bir zamanlar kaybettimdi hafızamı
 dönüp durdumdu gövdesiz pelerininle
 âh nasıl da sevdimdi yusufun gömleğini
 – o an için –
 hastalık ateşleri içinde
 alnıma buz koyup göğsüme bastırdım
 ebedi aşk çalkantısını
 insandaki sanat vakıasını
 necip fazılda şiirin aksasını
 bezm-i ezel vâdinin
 insan beyninden taşarak
 çizgilere
 sese
 kelimelere
 yayılan hatırasını

rüzgâr denizden gelir
kıyı bilenir
ağaç ölürse zekeriya yüklüdür
dağ konuşursa asayla deprenecektir
denize kalan yunus

deniz dedimse insan insanı tuttu deniz tutması gibi
dağ ilgiyle döndü dağa tuttu onu
ırmak coşkuyla döndü ırmağa tuttu onu
dünya yabancılaşan bir bale sahnesiydi
takvim bezm- i ezelden beri kaç yüzyılsa kaç yüzyıl
arkandan kolunu tuttum
döndün
anladın
dağdan dağlandı
taştan taşı
ses tuttu kalbimi kalbini ağacı ırmağı
sen sözünde sadık mısın

miladın sekizinci yüzyılında
hicretin dokuzuncu yüzyılında
ve daha hangi takvimin hangi yılında
okyanusta surda arz ve ayda
insandan insana alınlarda
sabrın korkuyla bulandığı çağlarda

sen sözünde sadık mısın

vadiye yerleşen kasabalarda
çok zikzaklı kanyonlarda
en çok en çok da insanlarda
alışılmaz ürpertiyle kesintisiz
bir yankıdır sürüp gitti

sen

sen

se

AFSUN

alışkanlık olur aşkların donatımı
şaşkınlıktan çıkar durur yer arar
hepimiz
kasaba kışında muz döşeyip toprağa
soğuşun kızlardaki güdümlü bakışının
titreyiş eri olarak
anneyle fısıldanan ilk dünya kelimesinin
melek öğüdüyle gelen insanda eğlenen
akşam trafiğine alışsın diye verilen
bir de kalabalığa dalaşmaklığımız dilenen
o ilk kelimenin

tavanı meşeli gün gören evde
 ihtiyar erkekler vardır afsunlanmıştır
 günü gün doğuşuyla başlasa da
 dağda yılanı çayda çiyana karşı

kavrayıp durulmadı havsalam
 afsunlanışımı ilk duyduğum kelimeyle
 bahar için güze
 eli uzatabilmek için durgunluğa
 allahı düşünebilmek için akılalmazlığa
 karşı

yarın insanı tanımak isteyenler
 arasındı yüz çizgilerini yeraltından
 bir kübist dikkatiyle
 günün kafatası incelemeciliği yerine

umulmadık gün olup deniz iki kadınla gelir
 bütün güçlüğüne yüklenerek o iki kadın
 erkekler suçuklanarak sebep arayıp
 şehre gümüş sis olup abanır
 ki afsundur ne şehir duyar ne şehirdışı
 kalbimin ilk şekliyle eğlenen
 o kadından kalan afsun ki
 aşk deha olduydu sebepsiz güzellikte
 kendi uygarlığını duyarak gönlünde
 nefes borusunda telaşı anlamlandırdı
 kalan yüz çizgisidir insanı anlatsın diye

aşkın en olgun olarak ve saflaşmanın
tecellisi nerde görünse
onu en sevdiği kitap arasında
nişanlısının adını taşır gibi
taşısın
ki ben de kendimi toprağa taşıyayım
seninle yeniden saflaşayım diye
toprak benimle afsunlanırsa beni taşır
dünyanın her hangi bir yerinde
kalbim toprakta arşınlanacaktır.

o kadından kalanı tuttun
o kadın ki gitti ondan kalanı tuttun
bir gün oturup kendisi için yumuşar gibi
kalbin donuklaşmayı öğütlemezdi kendine
yastığının bağırmasız seferberliğinde
nerden gelir bilmedin
morarmış ölü gibi dondun kendin için
kalbim seni böyle mi bulmalıydım
göz yaşındaki tuz bile uzakken kendin için
böyle katı mı kalmalıydın kendinle

bu gün bir kelime tuttu beni şaşkınlık
yine de

şaşar iki çocuk bakar çevresine
sonra birbirine
diline bir kelime gelmez ikisinin de
susmamak gereğini düşünürler
duru olan insan mıdır toprak mı
şimdi elimizden usanan çiçek mi
girer bir bay alaylı yaşlıca bir bay
şaşar çocuklar
bakar çocuklar
herbiri diğerini düşünerek gözünün içine bakarak
arasıra en alımlı tavrını kollar

biri der
annem de yaşlıdır ama alay etmez benle
arkadaşımın annesiye saftır onun için
saygı duyduğum o anne de
biz denizi görmemiş çocuklarız
dağlarımız vardır derin uzak
sokak kadar duvar kadar sır gizler içinde
biz denizi özlemeyen
dağlarımız vardır denizi aratmaz
deniz şehirden uzaklaşarak
saflaşmayı dener insanlar için
dağ kıvrılır deniz rengine büründüğü şehirde
köprü kursandı
deniz içleriyle şehri birleştirsendi
deniz denince insanlar
köpek balıklarını hatırlamasın birdenbire

dağsa başı diktir denizi aratmaz ovanın gerisinde
 köylüler buna şaşar
 hepsi yamaçlarda yankımayı merak eder dünya için
 başını dik tutar insanlar dağa özenir
 gelir rüzgâr
 yansıtır habire farklı mizaçlar için
 kızların göz ışığında deniz aydınlığını
 insanın saflığınıysa çocuklar taşıyacaktır
 biz nefreti savmayı öğrendiğimiz gün
 denizden ve topraktan
 bunların kız alınlarında yansımasından
 çocuklarla bir olmasından

çocuklar annelerinin eline bakar
 deniz özlemiyle açarken günlerini
 resim hem hatırlatır hem avutur
 deniz denizliğinden de derindir onların gözünde
 der bir çocuk
 dağlar da mavi olmasa açılmazdım
 elimi alnımdan ayıramazdım
 dağlar da mavidir engindir benim için
 derindir çok şükür
 açılmazdım dağlar da olmasa

biz çocuklar dağa bakar denizi özleriz
 denizi duyarız annemizin eline bakarak

insan eli değmedik kuş saftır
 iz bırakan zindeliğinde
 öteyle anlaşmalı çocuklar gibi
 bazan bir taştan daha kararlıyım
 hep kendimle uğraşarak
 son haftanın hesabını tutuyorum
 sarraflık diye bir lisan öğreneceğim

dalga kıyıları yıkarsa getirdiğiyledir
 deniz içinden
 güneş ısıtsa beni kızlarda yansımasındandır
 çiçeğin şevki odayı aşmaz
 ne de tesellisi gecikmiş insan için
 dur resim olur her duruşun
 tabiatın her duruşu resim olur zihnimde
 insan tabiatıyla uyuşan çocuklardır orda da
 bahçıvan toprağı taştan arıtır
 elinin duyarlığını yitirse de bilir ki taş serttir.
 gözünün alırlığını yitirse de taş taşır
 ölü de uyuşur insan tabiatıyla çocuk mudur
 diriliğine bağışlanan tabiatıyla
 bir diri nasıl uyuşur tabiatıyla

deniz annedir alay etmez
 yalnız çocuklar şaşar alay edilmesine

ne de çok uğraştın bu şehirle
insanın olağan haliyle dalaşarak
gördün ki aydınlık öğlenin ölümlüleri
susar
çiçek susar çizgi susar
deniz susar
bir ressamın eline kadar
susar levh-i mahfuz birikimini içinde taşıyarak
susar bezm-i ezel vadindeki
geçmiş gelecek anılarını göğüslemiş olarak
afsunlu o ışığın altında

benim işim susmaktır.

EK

ADAMIN KARISI VE ADAM

sinir karıştırarak adam gününe
susuyor ve güleryüzlü bu kentte
ne yapsın sabuna balçığa karşı
içki içen duvar yiyen karısını

adamın başında melon
askısında soyka hazır sergilere
duvara saplanan kapı ve salon
sonra çok tedbirliliğin mummyasını

ODA

dış kapıya doğru dış kapıdan öteye
 bir sağanak gözüyle bakar da çevremize
 evlerde oturur dinekleriz
 hepimizin dalıp dalıp irkildiği
 gölgemizin belirdiği
 odalardan olanları

ayaklar beridedir
 duvar ve çeşme ötededir
 alışamadığımız ısınamadığımız yaz odalarıysa
 bütün sıkıcılığına aldırmayarak
 tabanın suçluluğuna rağmen
 sen çayı yenilerken
 iki ahabın anlaşmasına karşılık
 evden buğday ambarı
 denizden kum
 kızılık ağaçlı bahçeden toprak
 su yerine atlayıp geçilen toprak
 kir tutmuş gömlek
 bize bir katılık kalır
 buharlaşan yaz gününde
 donarak katılaştıran kalıplaştıran bakışımızın
 bu bakışlaraysa ısınışımızın
 hikmetini bir eşya gibi
 alır mal ederiz

yoksa kime ait nefesin
 duvardan aksini bulacağım
 yoksa kime soracağım
 oda bir eşyadır başkalaşır
 elimse uzayıp ses olan bir anlamdır
 boşluğa atfedilen tariflerle meşgul
 o aralık bütün bunlar dururken
 oda uğrayanların izini neden taşır

izleriyle de olsa ıssızdır demek
 odanın ıssızlığı izlerde demek

ben balık değmemiş su içerim
 odamın izine nazire olsun
 huyunu arıtacak insanmış gibi
 kendimle dalaşırım işte hünerim
 kuş olup yuva yapan yavru uçuran
 uğurlu gelen ayaklarıyla
 ağırıp açılan ayaklarıyla
 korkarak kendini anar hafızam

66

2

duvara ait ne varsa
kendimi bir hayli yabancı sandım
– biz duvara mı aitiz odaya mı –
hey
sen sarrafın oğlusun demek
ben bu elleri sarraftan aldım
odayla duvarı ayıklayan elleri
duvarı aşan hemşehrimi
ve yabancılığa yabancılara
atıf yapan kelimelere

SUÇ

yas bayramına ısınamayanların izlediği
 yas bayramının ilk gününden
 birşey anlamayan çocuklar gibi
 basbayağı kuşatan çevremizi
 elimizin varlığını karanlıklarda duyduğumuzla
 bir elimiz oluşunu karanlıklarla bilişimizle
 yas bayramında ne duymuşsak çocuk olarak
 kendi bilgilerimize sığınmışızdır
 bu bir iş-kurmak gibi midir
 ne ediyorsam bu ne gibidir
 odaları seyrederek kentlere mi benzer
 her kent bir başka kente nereden benzer
 ilk günden atmak isteyeniz alıştırıldıklarımızı
 bilmediğimiz usandığımız şeylere karışan adımızı
 bütün karşı-oluşlara işlerken anlamadıklarımızı
 yeni giyilen elbise gibi karanlıklarla bilişimizle
 işlenen suça göre işlediğimize
 sesi evirir çevirirken bir eşya gibi
 önce neye yöneltsek

az olup çok yorulduğumuza
 suçun aleni yalnızlığına
 ve kışla çiçeğin nedretine
 bağımsız ne vardı ne hükme vardık
 el alem kaç para ne dedik
 bir yandan olayların içinden çıkış
 bir yandan ayarlarken çıkış izini

yine ezber bildiğim saatler gelip çatar
 nesi var nesi yoksa insanın dikkatine arzeder
 duvar suçtan az ötededir ben seyrederim
 kanlı olay derler işte o vardır
 olağanüstünden olağandışına kadar
 olağanla olan o vardır
 kentin kente uzaklığı
 bir şey verse bile bir şey değişmez
 birdenbire kenti de aşanlar gelir
 o zaman kentin değişirliğini
 o zaman kendimizin bilirliliğini
 rol yaparken role susarmış gibi
 bulsam da belki tatmin olunamam ya
 ezber bildiğim saatleri unutmayarak
 yeniden ezberlermiş gibi duyarak
 onlardan bahsederiz hepimizin bildiği
 boşluk hissederiz söz ederiz
 geçen günlere ne diye meylederiz
 buna rağmen anlamayız olanları
 sabır derler evet işte derler
 ayak çimene basar gibi çekiniriz

tanımasaydık bir kölenin uşağı
 gizli kalsaydı işlenmemiş suçlar gibi
 gizli kalsaydı içlerimize işlenen suçlar gibi
 kurtulan suç olmaktan çıkanlar gibi
 beyin ağrısını zehir gibi içeriz
 nefret ederiz ne olur ne olmaz
 beklediğimiz gibi giderse sınavlar
 ne olur ne olmaz nefreti bilmeyiz
 önümüze çıkmazsa inkârlar
 önümüze çıkmazsa görünen intiharlar
 seni toparlayamadan hafızam
 seni toparlayamadan döndüm
 uzak kentleri sevmedim desem
 kentin uzak yerlerini oysa çok sevdim
 kuşatılan işyerlerine baktınız
 duvar diplerinden bahsetsem
 oda duvarlarını hatırlayınız
 odalar zamanın hışmına uğramış
 yıkılan yerler olayları atlamış
 eylülleri aradan çıkaran öğrenci gibi
 sonra yol arkadaşı gibi girerek kolumuza
 az gel az duvara az duvarla

duvara adanacak olanla
dinlenebiliriz diye susup bekledik
ulaşılacak gerekenin gerekirliğine
kolaylıklar gösterilmek isteyişe
susup beklediğimizi düşünmeyerek
orada ne yapmışız önemi yok
elde ettiklerimize dış bileyerek
çıkamazdan kurtulsak diyerek
içimizi çok çeken şiire alışmışcasına
adını anmak istediklerimize
ve korkulara savulun derken beynimizde
iyi biliyorum gelen neydi
şimdi uzlaşan benimle olan
suçların boşluğunda terkedilmişliği
suç kime karşı anlaşılmayan şey
elde ettiklerimizin değişirliğine
susayarak olayların olağanlığına
susup bekledik suçlarımız boyunca

DUYAR SAAT NOTLARI

ses geliyor uzaktan
 sahi duyuyor musunuz
 sahi duyar gibiyim ben onları
 o uzaktan gelen değil
 yanımda duyar gibiyim uzakları

geçenler birer aydınlık iz gölgeden
 insanı çarpan duruşlar için
 dağın uzantısını alımlı görmediniz mi
 sizin elinizi nasıl da seviyorum o an için
 eldivenleriniz olmasın bir dahaya

bu elleri tutunuz da uzaklaşmayınız
 kaç gündür okumayı
 sığağı sevmiyorum
 bir pencereden sızan sesler dineklenir ancak
 bütün bunlarla olduğum günlerde

elim birden kanla doluyor
 ayol bu kan benim kanım

kanımı tanıyorum

birden gözlerinin içindekini tanıyorlar
 önceden tanıyıp unutmuşlar
 ve tanıyorlar
 herkes işte bu saati seviyor tanınma saatını
 hep uzaklara bakıp fotoğraflarda
 ürküyorlar orman alacakaranlığında gibi
 bense bunlarla uğraşıyorum deli gibi
 bunlarsa eşkiyanın gizli bıçağı gibi hazır
 hırslarını yenemededen sevmiş hali var
 kimisi işte bundan çekiniyor
 yağmurda çürümüş odun parçasını
 iterek birbirine
 görülmedik haller içinde
 varolmak istiyorlar
 ölmekten kaçmak değil yaşayarak ölerək
 varolmak

sorarak kimi zaman
 senin ve benim tanışımı
 birşey söylemez görünenler
 herşeyi bir çırpıda söyleyemeyenler
 kaldılar öyle
 yutkunup durmayı becerip en son
 el yordamıyla aramanın mutluluğunu
 duyuyor alabildiğine

ellerim bir şeyi kavrar gibi gerilip durdu
 ürkek bir tayı zaptetsem böyle yorulmazdım
 bir evin odasında gibi durup
 kendini ara tiradsız yüreklerde olacak mı bu
 can yoldaşı neyi buldum onu da bilen benim

artık katı yüreklere bayılma kalmadı bende
 çevremdeki yorucu odaların garipsi rüyaların
 beni sarmasından korktum

korkunun en güzel ânı ırkilişlerle başlıyor
 ama inanın güç yetmez ki dışından izlensin
 her sabah terkedildikçe içim kendi ellerim
 yabancılaşıyor
 arasıra umut bağladığım da var afrika gibi
 çıldırasiya çırpınabilirim

ellerim kalkmıyor

bütün bunları korkunçluklar sanmamam elde değil
 belli bir noktanın ucuna kadar
 gözlerim kayalara oturan gemidir biliyorum
 gezmeye gitsem böyle sıkılmazdı canım
 ya bilmeden uzaklaştıysam ya bilmeden
 çünkü hepimizi bunalımlarda tanıyorum
 ya bilmeden ne yapardım dostlarım ya bilmeden

hep aynı olsa da gördüğüm
 suyu üç konumundan seyrettim
 derinleşen yüzler gerilen sinirler vardı
 sonra kaybolan
 görülmedik şey denen buydu anlaşılan
 görülmedik şeyle dalaşmak benimki de
 bir çizginin öğütlediğini duymaktı
 şimdisini bıraktım işin olanla uğraştım
 hep zamanlı avlar yakaladım
 avdan çok avcıyı yakaladım ve sordum ona
 çünkü işiniz avcıyla değil de kiminle olacaktı

diyorsunuz değil mi diyecek olduğunuzu
 evrensel bir dinlenme çevresinde
 acımayı içimizde ezdik mi acımak da bizi
 ezdi
 ama nasıl ezdi
 evrensel dinlenme özgürlüğüne benzerliğim var
 evet benzerlik ama o neydi
 şimdi birini görsem saçının telinden okurdum
 bir özgür görsem onu süzerdim yani

sahi bir tanıdığınız yok anlaşılan
 yoksa tanıyıp unutup
 ve tanıyıp ve unutup
 sürüp giden acıyla mısınız

bilmeniz gereğini duymaz seversiniz yine de
 seversiniz onu bilenden duydum
 seviyor ve bilmiyorsunuz
 bu sizi dıştan yaşartan yağmur değil
 içten oyan nem
 suyun özgürce açtığı yatak değil
 çürüyen ve kokan toprak
 taşlara süs olan yosunlarla

sarhoş kalabalıkla karşılaştım
 birbirlerini öylesine yadıyorlar
 avuçlarını sıkar
 gerinir atar gibiydiler bir şeyi
 ama kilitli ağız suçuklanmak
 tavanın eriyen direklerine karşılık
 her gün ufalan kuşlara yuva olan süyükler
 cansıkar ama cançeker

ıç ıç öylesine eğriler eğerek
 yenilmiş adama öğütledim uzaklaşmasını
 oysa yakınlaşmak ve uzaklaşmaktan
 ne de bunların dışında bir karardan
 habersizdi

öğle sonu uykusuyla şişkin kafalar
 işlevi yitik zekâ ve hâfıza
 gözün görme işi donuklaşmış
 koşarken durmak elde değil
 tüm atılımları dondurmak olduğu yerde
 içim razı değil ben razı değilim
 buna razı değilim rızayı sevdimse de

birden yolumu bölen
 resimlerden ürkmedim
 cesaret aldanişı siler mi
 tıpkı sabah giysisini giyer gibi
 neden yüklenmeyelim öyleyse cesareti
 silinip gitmişse adam bu onun cesareti
 gururun cesareti kırıldın iyi bil
 sinirli eller nasıl kırıştırır
 ufalan kâğıt gibi ezildin iyi bil
 gerçi ezilmek ne kelime duyar mısın
 gurur hangi gurursun bilelim
 öteni öğrenelim
 adım gibi eminim lâıyk değilsin

aslında görmeseniz de olur bunları
 siz hangi ritmi tutturdunuz tanımadıklarım
 zorluya ulaşanlar
 güçlüye ulaştıranlar
 sürekli yutkunmak mı yoksa ne mümkün

şimdi onları anlatır gibi
 durgun ve anlam ileten
 saati yitirdikçe farklılaştım
 farklılaştığını da ne kavrayamadım
 asyayla afrika çölünü ayıramadım
 çocuklar anneleriyle kalmadılar
 gerçi anne diye çağırdıkları biriyleydiler
 ama anneleri de kendikendilerinde miydi sor onlara
 sor onlara da eski resimleri karıştırırsınlar

yoksa geçen zamanı uğurlamak
 en salim günü karartıp zihnimizde
 onlar bir dikbaş çocuğun
 içinden yetmezliğini ne sandılar
 dışardan yontmaktı bildikleri
 içine ne ben eğildim
 ne zaman buldum buna
 taşıyanlarsa yapıyor bu görevini
 tüm gerçeksiz tesellileri aşmış olarak
 öğütleyen bir uğultu gibi

şok
 saçları ezer de toparlanamazsınız
 ben uzağı seyrederim o toparlanır
 ümidin katkısız tarihi var mıdır
 sazlara dolaşmış alabalığı
 zindeliği yitmiş canlılığı bilmeliyim
 tüm umursamazlıklar – ama gerçek olarak –
 neleri taşıyor öğrenmeliyim

göz yeni bir duyarlıkla görmüşcesine
 sinir bir acıyı almışcasına gerilip
 ellerse av yakalayan
 gözlerse hasım oyalayan
 saçlarsa ağaran ve ağarmayan
 artık anlayan

kan bulut olarak gelir boğacak mıdır damarı
 iklimin boğazı yakan kahvesidir sevdiğiniz
 kan büsbütün çılgın ve buna rağmen
 saç ı eriyen insanla sırdaş oluyorsunuz
 hergün el altından beyin aşarak
 zekâ yitiminin lojiğini arıyorsunuz
 –bak bu iyi –
 bir ölçüye atılıyorsunuz
 – sizinleyim –
 oysa tüm varlığımı olaylara terketmeğe alışık değilim
 ne duyar ne düşünürüz
 bir el zamanı karartırken
 uyumaya çağırın ve kararan ışıklar için
 merak ettim

bu günlerde sıyrılıp çıkmayı düşünüyorum
 hep alacakaranlığın anısını mı taşıyacaksınız
 zifiri karanlıklara
 zifiri karanlığa eş olup alacakaranlığı mı
 arayacaksınız
 sokağa giriyor çıkmıyorsunuz bekliyorum
 artık ben de sizin gibi yaşamaya ilgisiz
 falan işle filanın ne önemi var diyorum
 elbet bunları içinizden atmayı düşündünüz

günün son saatlerinde kuşlarla oturup
 az mı eğleyip duruyoruz
 dişleri sıkarak saçları kırıştırarak
 gözleri karartarak ve bakarak
 az mı uyutmak istiyoruz
 işte şuramızda başkaldıran yasakları

hergün hergün ağız kavgasında erimesin diye
 söylediler
 hergün hergün olaylara karışıp gitmesin diye
 yaşadılar
 salt zamanla birlik olma yarışıdır bu
 şimdi ulaşmak mümkün mü ulaşmak istediğim
 uzağa el uzatmak
 ve irkilişin anısıyla layım her gün

hiç de cinayet işler değilsiniz ben görmedim
 elde kanlı bıçak kaçarken görmedim sizi
 taze bir candan iz taşıyarak kilitlemiş dişlerinizin
 arasında
 kanlı bıçakla güçlüyken çeneniz görmedim sizi
 oysa suç kokusu yayan seslere rastlamadım değil
 oysa hepinizin yüzünden bir kıyım acısını
 okuyabilirdim

oldukça yabancı şeylerle karşılaşıyorsunuz
 onların sizle ilgili olduğunu söylüyorlar
 ama bu ilgilerin lojiğini ya arıyorsunuz ya
 aramıyorsunuz
 imkânsızlıklar kendini tekrar denemesi yapsa da
 gözlerinden acıyı atmak isteyenler okunmaz değil
 bu bir sınırlayış
 garipsi rüyaların yaşamayı sınırlayışı
 türlü eksikliği duyup anlam kazandılar
 antik bir teknikle şiire alışıarak
 din gününü öğrenip anlam kazandılar
 karardılar garipsi olayların hayretiyle

her şeyi hepinizi adım adım izleme gücünü duydum
 durup baksam öylece taş olmanın tutsağıyım
 kendini direten ve beni sıkın
 yalnızlık bir örtü olup kaplasa duvarı tavanı
 en umduğum birinin kapıyı aralayıp sızması birşey
 değil

sanki kendim tüm mümkünleri tersyüz ediyorum
 az şekerli kahvenin boğazı yakışı gibi
 bir süre daha seslerin saltanatı
 aldırıyor ve dinliyor
 köprüler kuruyor ve yıkıyorum burdan itibaren

ilk günden el sıkışıp
 canlı anılarıyla yaşadığımla
 gidiyor gidiyor durup el kaldırıyoruz

evet her adım ünlü bilinmeze doğrulup
 sizse ümidi görmüşsünüz en olmadık saatlerde
 o saat kaybolmuş doğacak bir hamlenin nimeti

yüzlerinden tanıdığım kadarıyla
 içlerinde kırıp ezdiler acımadan
 yüzünden tanıdım herbirini
 ben ellerinin kızıışmış kanında dolaştım
 sinirlerinin yayını gerdim
 hedeflerinde gerili kaldım
 içimde besleyip büyüttüklerimi duydum
 karanlıklar kapaklanırken
 üstüme üstüme

neden sonra alımlı bakışlarla yeniden
dalaşıp kalıyorum

adam döndü
şiddetle durdu
gülümsemeye çalışan beceremeyen tavriyle
dudağı acıdan çok korkudan titreyerek
beni bırakabilirsin ya onları asla
kapı aralığında da izlemiş olsan olanları asla

bütün bunlara hayret edenin olmadığını desem
yalanım

güzdür
yetmezlikleriyle kararsızlıklarıyla
kapkara bir yeri karartmak kalır içinizde
yüzünde korkulmaz kesin kararlar taşıyanlar için
dinlenmeyi gereksinenler olsa da
karasızlıklardır beyaz köşelerimi yok eden
git artık git diyese gelir insanın
sana elini uzatana

dinletmek için diretiyor bir çoğu
karartıları dinekliyorum bir süre
ne söylüyor bunlar ayol

seni dürtüyorum

başımı bir yere dayayıp dalmışken
birden irkiliyorum
kaygılarda canlılık günahlarda parlama
siz birden fırlıyorsunuz yerinizden kol kemiklerim
fırlayıp uzaklaşıyor benden
yekininip kalkmak istiyorum

aklıma birden bir şey geliyor

sırtımı bir yere dayayıp kalmışken
birden ürperiyorum
evet hepsi tanınıyor karanlıktakileri seçmek mümkün
bakıyorum beynimin tüm gücünü gözüme akıtarak
kaygılar taşırken yekiniip uzaklaşmak kalıyor
sonra ne dinen öfkenin sözü ediliyor ne acınm

birdenbire ne olur ne olmaz
şaşırp unutup şaşırp
denize ilgisiz olanlarla dalaşıp
eylülün tipik göğünü buluyorum
silkilmiş mendil tutar gibi ellerimi
karanlığa uzatıyorum – kim tutsun –
mürekkep lekelerinin yorduğu
unutkanlığımı yenemeden
hatırladığımı unutuyor
unutkanlığımı hatırlıyorum

olmadık işler sürüp gidiyor bu günlerde
kirli duvarlara dönülür ancak kaçış olarak
nabza bakıyorsunuz
uzak anlayışlara bel bağlamanın
neye çıktığı belli
dil bir yakınıyla söyleniyor

gördükleri düş kendilerinin olmayan
sanrılar içinde gezenlerle karşılaşıyorum
düş sizin değilse de durun
belki karanlıktan bir ad okunur
ve o ad size aittir
kulağınız kabarcaktır ben hayır desem de
hep burdasınız bu sizi sıkır
hep buralara verecek misiniz cevabınızı
ben olsaydım
dilimin ağırlığını zaptedecek güç arardım
ağız var olur dil yok olur
o dil o ağzın içindedir

olmadık yerden birden aklıma geliyor
yaşama duygumu yeniden bir anlama çağırıyorum
bir anlamı yaşama duyguma.

gündüzleri bir kutuptan ötekine koşar gibi
ellerimi çırpıtmış dağ adamlarını karşıladım
kalabalıktan sıyrılıp çıktı dağ adamları
birgün eşkiyalar silahlarıyla çömeldiler
biz artık teslimiz dediler

kimi zaman işiniz iştir
gidiyor gidiyorsunuz herşey yolunda insanlar da
kendi elinizle tehlikeden kurtulduğunuz da oluyor
bilmeseniz de

anlamından uzaklaşmış adlar başucumda
çağırın ve çağırmayan yönüyle yükseldi
onlar çağırını anlamamakta beis görmediler
kahveyse fincana doldukça asıl yerini yitirdi
tüm bu ağırlıkları kendinde görmek gibi
içte birikenleri duvarla birlik ederek
birgün sokaktan eve evden sokağa geç vakit
kendini deneme cehdi yorgun oluşlara inat

öyle de olsa ısmamadıklarımın
bu arada unutmak istemediğimi de göze alarak
bunların tümünü bir arada almadım
aslında tümünün birden içine girdim
siz öyle bilin

adam bir duvara bakar bir size bakar
sizse gerçek anlatımı kimde arayacaksınız
sizse bakalım insandan duvar
duvardan insan mı çıkaracaksınız

arasıra durup sormak geçer içinizden
 sormayın
 hiç değilse bir kenti
 kentin bulanık taşlarını sormayın
 birikmiş yoğun sabırları bir gün
 ve tevekkül sahiplerini orda bulur
 terkedilen saatlere öğretiriz yaşamasını
 nasılsa sevmişiz insanlar olup kutuplar kadar
 kentin uç kısımlarını
 eski köprülerden gidilir buralara
 kaç alımlı köşe kırılma
 dönüp geriye bakmadan bir o kadar

sonra

– sonra diyorum aslında bir başlangıçtan önce ya da
 başlangıcın içinde –
 bir yığın adamın dolup boşaldığı yerlerden geçtim
 doldum boşaldım onlarla sınımlı oldum
 kahvehaneleri sinemaları vb. bir yığın adamı
 elbet elimin tersiyle iterek onları
 bir ara kalabalığa baktım
 dudaklarına mil çekmiş adamlar birbirinin
 gözlerinin yerine

bense olağan biçimiyle yaşamak istedim saatleri
 insanlarıysa olağan halleriyle sevmekten zevk aldım
 bir orta doğulu gibi hak verdim kimilerine
 oldu ki olağan dışı kimi hallerini anladım
 ama insanları en olağan halleriyle sevmekten
 zevk aldım

KAYIPLARIN ŞARKISI

1 baskı: Bürde Yayınları, 1984

SINIRLAR

SINIRLAR

I

dalgalardan tanınıyor akşam demeden
bitkiler doğrulup adamın tüneyişi
göğsüne süt toplanır gibi bir kadının
kıyıları
ve ışıkları görüntüleri

bir yeraltı suyunun üstünde durup
ölgün bitkilerde canı gözledik
en zayıf kıllarımı dolduran
bitkileri gebe bırakan esinti
ve bir alev sararken bedenimizi
sesler dinledik vaktin doluluğunu esenledik
bir yeraltı suyunun üstünde
her rengin sınırı hücum etti

bir dalga kadar yer değiştirmek
işte

rüzgârımız bu
dokunup geçti yer değişti ardından yavaşladık
bir damla süt her kadını nasıl yaşlandırır
bir adım daha yavaşladık

II

ağaçlar yola dizili ağaçlar
insanın yeri değişiyor mu
size göre nasıl bitkiler
adımlara bakan bahçe gelinleri
tekerlekler dönüyor şahitsiniz
çocuklar geçiyor arabalarda
çocuklar büyüyor tüyler bitiyor adlar oluşuyor mu

koklanan bir gül için
 şahittir dedin
 tanıyakaldığın dalgaları gösterdin
 gece tam bastırmadan çağıradersun
 şahittir bu suskun dalgalar
 bu
 anlık yansımalar arta kalışlar

hergün çarşıdan geçtin
 çarşı halkı soluyor uğulduyor
 kendine sınırlar çizip bir sesi kolluyordu
 sen ki ağzında felfelek tohumları
 onu ve sessizliği dinleyerek konuştun

bak yeraltını terk ediyor maden suları
 bak güneşin onu onun güneşi emmesine
 doktor gerek dese bir hasta
 doktor ilaç gerek dese
 bak bir kelime doğuruyor mu
 eczanenin arka odasında
 paslı kavanozlardaki kokuları besleyen
 çarşının anlaşılmaz uğultuları
 suda madenler eritirken

farklıdır donmuş zamanları farklıdır
 saatçi dükkânında duvarlara
 saatler asılıyken

94

III

gizlice yaşlandırıan
hiçbirşey sır değil bu an için
sanki mümkün oldu ve bütün bilgileri
bir anıma kaydettim

IV

her adım bir kaza
yıldırım biçmiş taşa bakanlar görüyorum
uzağa uğurlayış anlarını
seli dışarda izleyenleri

en eldeğmedik yerinden tutup kaldırsan
dipsiz bir örtü hayatın üzerinde
ne binbir gece masalları canlı
ne Sinbad'ın halısı pürüzsüz
şehirler kayarak gitti elimiz bağlı
rahat konuşmalar içinde
pencereler onardık telaşsız
yağmurlar boşaldı donakaldık
yer sarsıldı donakaldık
bulut açtı donakaldık

V

duvarları güneşin doğuşunu görmeyen
ve ömründe görmeyecek evlerden
ve kaçamak sızan
ışıklardan konuştuk

bu dağı al açıklarını unutma
bir sineğin gövdesini koklarken
içine dönen ateşine nemrudun
kendi kurallarına sığışmaya
kapanmalara kapaklanmalara inat
bu dağı al açıklarını da

dağ dediğin nedir ki
açıkları olmasa
bak ışıklar yıkanıyor akarsularda

ve beri yanda
yüzler görüyorum düzayak
düzayak yaşamak toprak için mi

yüzler görüyorum ateş
gündüz rüyaları ateş için mi

ey dağa yansıyan su serinliği

VI

dağda dolaştım
pasaportu yitik bir gezgin gibi
başımı kaldırıp bir yüze baksam her sınırdaki
işte kimliğim
bir kez daha önemli

hatırla
hangi yanı çağrılacak öbürü sarkar
ardından yakalasan saklanırdı

707

1083

78

183

bir bütünü konuşmak güç
sayılara tutunur onu ancak sayılar tutar
ve hesaba sığardı

taştan kazınarak dökülmüş toprağıyla
bir ucu okunmayan eski bir hiyeroglifte
örtülü bir hayat
ve dinelmiş birinin
“kimsem o” dediğı yerde
yatıda kalmış bilgiler unutulmuş ilimler
sözün önüne konmuş biçimler görüyorum
sesin naklini bir şekle bürünerek
durup bana emanet
bir taşı okuyorum

VII

bir bardak suyla geçiyorum pürüzlü yoldan
benim zamanım yavaş
su siperimdir neye baksam
bir akış sarhoşluğudur
ölümü özlemek değil
her adım bir başka yorgun
anlar anlara eklenedursun
düşedursun
bir ayak öbürünün önüne

bir bardak su ve bir haberin
hüthüt gagasının ona değişti
yüzüne tutsam
sessiz bir gülümseme belirir biliyorum
yolun pürüzü pürüz olarak kalsın
uyumayı bilmeyen uyumasın
uyanmayı unutan uyanmasın
ateş düştüğü yeri yaksın
su doldurduğu bardakta ve elimde
nemrudun ağından öte

su

100

VIII

üç dönüm kavaklıkta gezindim
mesafe
dedim

dünya orman olsaydı
deniz olmasa çöl olmasaydı
her kavağın ardında farklılık
altı yönüm ve mesafe

su görünmez yer yer parıldar
 vesızıp gider kavaklar arasından
 bu en serin ufuklu yerin
 yolunu bilen böcekleri

bir ışık suyu bulur kırıla kırıla gelir
 ayaklarımdan yukarı işte yol
 işte dümdüz bedenler sızmalar fışkırışlar
 gökten bir sızma olan ağaçlar
 bir ana toplanır donakalırım

gök ok gibi iner
 kavaklara benzer donakalırım

bunlar hangi ateşi aldı
 yedinci yönü destekleyen mesafe
 göğün çekimi toprağın nemi
 su ve ışık sızdı toprak yumşadı
 ufkun bu en kısa
 KARŞI'nın dolambaçlı olduğu yerlerde
 ellerimiz oldu kaldırdık ışıklara

IX. Yedinci Yön

nesiminin sığıdığı şehirlerden geçmeden
altı yönü kapatan hücrelere karşılık
açık çöllerde cihet fikri
bildim nesiminin sığışıp
keşfin ve serinliğin ve ateşin ve suyun
gizlendiği yerleri

X

dengeyi bilmeden durur ağaçlar
kuş uçmayı öğrenir ağaçlar su içmeyi
su toplanmayı kökler için
ve herşey bir hikmeti

doğarken hangi dili öğreniriz
biz bir dili öğrenir miyiz bilir miyiz
çocuklar sütü öğrenir mi ağaçlar suyu
içmek bir çekim mi bedenden bir itim mi bedene
ya solumak
bir tufan bu

BELKİ'yi bilmeyen dilin içinde doğdum
akarsulardan denge öğrendim
sendelemeyi anladığım gibi bakarak ağaçlara
ilk kelimelerinle konuşsan bana
işte
o sonsuz dili anarak geçiyorum

XI

bir buluşma yeriydi
ben kirpiklerimi kırıştırırken
şu kayalar şahitti

kayalar
sonsuz çatışmaları yükleniyor (öyle katı)
şimşek parıltılarını içten
düşüleri dipten
dağa baksam dağa yansımış
akan ırmağa baksam akan ırmağa
ve bıraktıkları
akıp gittiğinden başka
paylaştık hatırlarsın

huysuzluğumu yendim bugün
huysuz değilim
hiçbirşey dalaşmıyor ne öte ne beride
hiçbir değer hiçbir davranış
çöken tortular sarkıtlar dikitler
suda bir denge
dağa bak ırmağa bak huysuz değilim
bugün net'im

XII

sen göğ'e bak bir ucundan
 ben baksam ah ne bol yıldızlı gece bu
 bütün ağırlığım yok oldu
 ben baksam
 yorgunluğun yerini tazelik alır
 ben baksam dipten gelen bir ışık
 yavaşça ıslanan uyku
 rüzgâr gider uyanık bırakır
 ne gece sıtması ne ağırlıklarım
 ne ayaklarımın taşımaz olduğu

işte konuşuyor öyle hafif
 işte sınırlarım öyle kesiksiz
 ne sayıklama ne çarşı uğultuları
 ağırlıksız bir örtü üzerimde
 işte bu diyorum içinde doğduğum dil
 su gibi aziz ekmek gibi aziz
 hep selam alır gibi konuşan kardeş
 konuş hep böyle konuş
 her çocuğun içinde doğduğu içinde doğrulduğu hikmetin
 yol bulduğu
 kelimelerinle

XIII

akşamı beklemesem de tanınıyor dalgalar
ışıklar görüntüler kıyıları yan taraftan
ve bir tırabzan tutuyor gibi yürüdüğüm yol
ve bir tedirginliği neşreden eller
göğsüne süt toplanır gibi bir kadının
toprak dolup su yürüyüp
doğruluyor bitkiler

XIV

üflenip bırakılmış sütler içtim
 hergün eğilip baktım
 yol kadim adamlar yeni

yorgunluk
 unuttum onu gözüm kamaşmaz artık
 sakınıp
 izler aradağım yolda

misafir ağırladım (ne güzel)
 gittiler karanlık bahçeden geçirdim
 gittiler izleri kaldı kapı selamet
 gölgeler uydu ayaklarıma
 yankılar duruldu süt dalgalandı
 üflenmiş sütler içtim

sakınarak baktım yola
 sakınarak bir adım
 sakınarak
 bir adım daha

Teyidler

TEYİDLER

I

gizli besiler avını
dalgaların gri yüzünden okuduk
çarpa çarpa büyüdük teknelere
dalgaların en gri yanı
insanlarda

denizin ötesinde okunur

bir an geçmez biz de içinden geçmeyiz
hafız bir aynanın ardında durur
önüne ben sığmam ne söylese
ezel üstadını çağırır
bak o zaman aydınlık yüzlerine
bir kurban gibi boynunu uzatmış
dervişlere bak o zaman
dalgalar bir ayna gibi
bir parıltı bir sırlı bir gri

bu nedir ki

insan dalgaları önünde susan derviş
el sürer en parlak yerlerine
hafızın sırr olduğu aynaya bakar
bedeni hâlâ dayanır her nasılsa
arkama dokunur titrer bir anın besileri
işte o an geçmez ben de içinden geçmem
hayat çözülür eriyen bir güç olur
bir derviş kayalara oturan bir derviş
saydam bir anda durup konuşur

bu nedir ki

bir derviş böyle bakar dünyaya
zenginlik bir çizgi ve oyuncak bütün dekorlar
ayağı yerde bakışı yakınında
içindeki kuyunun dibini görür
kılıçsız adımsız dayanır uzaklara
avucuna sığan dünyaysa

bu nedir ki

11

tanış çıktığımız yolcular
herbiri bir dalgaya binip gidiyor
suya tutsam ellerimi bir ışık düşer
suya
tuttum ellerimi dalgalara salladım
durup göğü dinledim dali'nin saatlerini çektim
her saat yapıştığı yeri kaldırdı altı kan
altı ölüm altı kan saatler ufuktan düştü
can bir bedeni doldurdu birlikte baktık
at sırtında uzaklaşanlar
hayret dolu bakışlarla durup
tebcil ettiklerimiz
içimden tutan el durup baktı
hayat dedim
işte
bugünü anladığımız
toparlan artık en çelimsiz yerinden başla toparlan
can çünkü aşılıyor işte kımlıtları

bir rüzgâr üfleyip geçiyor kıllarımı
 bir yumak açılıyor bir mazmun diriliyor önüne bakarak
 artık anla bir yüz niçin aya benzer taşla benzemezdi
 artık dönedursun kays'ın cinleri
 insan rüzgâr önünde ekinlere benzerdi
 susuzluk unutulur prometheus yorulur
 bütün kaçıklar onu seyrederdi

koca kent ince bir uğultuda
 prometheus
 kaçıklar halkasının tam ortasında
 rüzgâr içimden geçer ekinler dalgalanır
 artık anla
 dolap beygirleri niçin acınasıdır

durup göğü dinliyorum gök yaklaşıyor
 gece hazırlayadursun yamaçları
 en yakın sabahın ilk ışıklarına
 bir hoş yanı var uyandığım rüyanın

III

günlerin ömrünü saydım
 fecir bir başlangıç akşam bir başlangıç
 kısaçta dalgalar bırakıp adımladım
 beni kollayan
 iki yanı sonsuz yollara dönük
 bir kıyısından gölgemi ağartan
 sonra önümde bir söz harfsiz kelimesiz
 dondurup onu resmini çektim
 durup baktım gölgemin kenarından

çorak bir mevsim geçti
 şehrin şeytanı durdu donuk ışıklarıyla uyuşuk buzlar
 içinde

koca gövdeli ağır adımlı endişeler birikti
 höst desem iki adım geri gider utanmaz ama
 sonra döner dişlerini görürüm
 şehrin kayıplarına kucak açan
 kıyılarda oturup
 günah birikintilerini aklayan
 yattıkça canlı şeytan üzerinde

bugün hangi sokağa baksam öbürüyle geçimli
hayret
şehrin yolları dümdüz
bugün pazardan geçtim pazarlıkları kovdum
kolladığım kapılar için
beni kollayan yollar için
dalgalar kayıp gitti bana bir niyaz kaldı

IV

put kıran dalgalar çekti beni
 ayıklığın yankısı
 sözler dinledim tarihi böyle gezdim
 ben giden değilim tarihtir uzayıp gelen
 gözümle sayfalar arasında ışığa dokunarak
 geldi

ve geçmişte insanlar yaşadığı
 gölgelerin yürüdüğü köprüler kurulduğu
 gönül sözünde hakikat aralandığı
 vehim değil
 esintiler ve selvilerin eğildiği
 müminin o eski uyum hali burda duruyor
 her yer secde edilebilir her ayet okunabilir
 bir dostun yüzünü okusa açık bir kitap
 cami avlularında
 kestane ağaçlarının gölgesi gölge
 pelerinler pelerin
 sürüp geçiyor ayaklarını yaz ortasında

dervişlerin öyküsü nerede başlar
 inciktir sözleri ele girmez
 hale yaklaşır vakte bitişir söze gelmez
 nişanlar bildirir her belirti ayettir
 vakit erlerinin halden hale geçişi
 bir ayağı görüntülere konan köprüleri
 koyup gittim toplayan adımlarla
 yol açıldı rüya şerholundu bir an için
 başlangıçlar başlangıca döndü
 camilere bitişik baba evlerinde
 bir derviş sözünün harfe gelişinde
 dedi ki
 hadis olan hadis
 kadim olan kadimdir
 kadimden belireni nasıl anlarsın
 başlangıçtan gelen yola erişen
 bir bakış ışığında
 ayetler toplanır koku yayılır
 hadis bir kapanır bir aydınlanır
 ve eski deyimle : aşk
 başlangıç bilgisidir yol erlerinde
 tutsam söze gelmeyen ele girmeyen
 adımdan adıma devreden
 halin tarihini arasam
 bir çıkış bulsam derviş öykülerine
 görüntülere
 ruh güzelliğinin kokusu gelir
 yeşil ve ak kuş ve serçeler
 şehitler müminler ve çocuklar üzerinde

 her duruş bir anı işaret eder
 bir ömre sığışını işitsem irkilirdim
 şavkları
 surlar kayalar dalgalar üzerinde

V

asil bir fikre doğdum seslerin sınırında
 görüntüler dondurdum renklerin sınırında altüst oldum
 her görüntü bir söz doğurdu
 yedi gün yedi renk yedi ses yedi gezegen
 bir budala zihninin zincirlerini okşadı
 "daha gitmem daha yok daha gitmem"
 dönülmez yedinci yönün koyağında

ayrıntılardan bezmiş yeryüzünde
 iç gezi bir dinçlik
 iskenderin aynasını karartsam
 gök bir aynadır deyip baksam
 sudan hayat çıkar altüst olurum
 görüntüler kamaşır toprağa değdiğinde
 ve eski deyimler yer değiştirir
 yedi kat gök yedi kat yer yedi cennet

VI

suyu bir benzetmeyle tanınan
çeşmenin başında beklesene
hal diliyle konuşup tadanların
gebe bir toprağa benzeyen yüzleri
okşasana
ilk bilginin önündeki perdeyi
tam orda birine rastlasan
bak adımlar atan ayaklarına
geceyi dinlesem ne ki
bu kent bir mecaz köprüsüdür
köprünün öbür ayağında
tırtıl sesleri geçen kamyonlar benzetmeler
ruhun uzak gezisinden görüntüler
çenemi uzatan dakikalar kırılrsa
dinlemeliyim
bir serçenin
onu içinden dürten
iki ötüşü arasındaki sessizliği
ve omuzumdan
bir dal gibi önüme sarkan uğultuları
beklemeliyim
henüz keşfedilmemiş haberi

ah en çok gece beklediğim
haberi haberi
yavaşça aralanan kapılar
beklenen doğrulan adımlara
dağ dağa yansırken ilk ışıklarla
kendini ele beni bana veren sesleri

bu tarihi açınca dervişler görünüyor
bir şiirin ilk şeklini konuşan ve doyuran
bu kente ilk kez uğrayıp ayrıldığımda
ayak ucumda bir düşü sürükledim. Bu ne?
sayfaları dağılmış defterlerin
son hecesi yenik ve benim olan sözcüklerin
deneylerden geçtiği kitaplar okuyarak

köprünün beri ayağında
her renk değişkendir her değişim sınırlı
köprünün beri ayağında
hayatın ağır yüklerini kollarken
biri dedi:
insan bir belirtidir
hakikatten bir belirti

ALDI NESİMİ

iki deniz bende birleşti
ben bir dalgaya sığmadım

K ve N: işte ben
sığmadım başka nişanlara yorumlara
başlangıçlar başlangıcına ulaşan yolda
mekân işaret oldu bana
ben kuşkulara sığmadım

sözün hem görüneni hem gizlisi
hem ocağın özü hem sedef hem inci hem hem...
yayıldım gerçi insan oldum
canla birlik oldum aynı dünyada
zamanla aynı hacını doldurdum
ama ah sığmadım mekânlara

yıldızları felekleri
vahyi bilen melekleri tanıdım
ah sen sus sus
dört unsur beş duyu altı yön bana verildi
geri dön sözün biçimine bak
ben o beyana sığmadım

ah musanın gördüğü ateş
meryemin tutunduğu dal göğeyi çıkan taş
insanım nesimiyim insanım
bir zerreden yayıldı şanım
ben bu ada sığmadım

DİĞER ŞİİRLER

KAYIPLARIN ŞARKISI

neyi yitirdin ruhum aşkları mı
 aşklar işte onlar yaşıyor madem ki ebedi
 yoksa yiten biz miyiz bitenler neyimiz
 bizden aşka çıkan yollar mı
 yollarsa yitirdiğimiz nelerin içindeyiz

ben pek az inandım dostlarım ben
 ruhu yerinden oynatan çığlıkların
 havada eriyip yok olduğuna
 çıkarken tüfek alevi gibi dudaklarından
 iz bırakmadığına pek az inandım
 yüreği sürekli diri tutacak
 bir nokta koymadığına

zaman zaman
 dünya daha az acıklı olsun diye iyimser olduğuma
 kuvvetle inandım ve kendime sordum
 gökteki ışığa insan duyarlılığını
 ayarlayan sırrı

peki yaradılış sevinciyle şakıyan gözlerin
 peki birinden diğerine atlayan ışığın
 havadaki mesut hacmı peki

peki ışık ne oldu

ölüm kalım dünyasına
 bir masal görünümü bağışlayan
 peki bu cümle nur yüzlerin
 nezih ev duvarında dağ toprağında
 tutunan ışık– yankısı peki

peki bunlar birer adamsa
 mübarek cesetleri toprak olduysa
 peki ağızlarından kubbeyi dolduran
 vecdlerini aşklarını taşıyarak
 evi mahalleyi bahçeyi afsunlayan

peki sesler ne oldu

ki bunlar birer hatıradır
 bizden evvel yaşamış
 canlar için aşklar için

YARDIM EDİN

dalgasız yeraltı sularında
 ıy yeni gören
 adları ayna içinde olan
 çocuklar doğuyor yardım edin
 çocuklar büyüyor adlar oluşuyor
 bir böcek kımıldııyla uyanır gibi

kalem beyaza iner bir düş aralar
 bir ağaç kımıldasa
 bir taş çatlasa bir kök yürüse
 el sallansa bir esinti

ıy akış bir adım çağır
 bir taş kaldırsam yürüyeceğim
 balığa çizilen yolu gözledim
 içinden durup içinden
 dalgalar oynarken çocuklar için
 bu
 deniz
 bu uçurum

duran bir su gibiyim

TEKLİF

alkışsız bir ırmağın kıyısında
meyvelere bakardım
oysa söyleyecek neyim var
ağaç gövdelerine dadanan kuşlar
selam çakarken kök emen böceklere
söyleyecek neyim var
alkışsız bir ırmağın kıyısında

bütün kuşkuları tersyüz ederek
uğultularla inen yorumlanmadan gelen
çenemin tam ortasında
üzüm emen arıya bir teklifim var

oysa ah ne sözüm olabilir
 dıştan içe arınmasa
 iç aydınlıklarına kardeş çıkmasa
 bana bir bakış fırlatmasa

ne sözüm olabilir
 su içip yavaşça büyüyüp
 ırmağın denize emildiği yerde
 saydam görüntülere ayak uyduran
 cennetlikleri saklayan şavklara

bir teklifi günlerce doğurup durdum
 ötede her evin eşiğinde
 kapalı kapıların çatlaklarından
 sızaduran kokuya abanarak
 mekân tuttum
 alkışsız o ırmağın kıyısında

BELİRİŞ

baktık allayıp pullamadan
durgunluğuna anlam bulamadan

masa bekletiyor kendini bekliyor
kapıdan girdiğimde anlattığı bir hayat
yürüyecek ama basmasam ayaklarına
ben tozu alınmadık sayfalara dönüyorum
budur

odamın sığıştıkları
günlük güneşinden kazandığı
bana avukatım gibi konuşan
"hakkın var"ları unutmayan kâğıtlar
her sabahki bedenimi ısıtan kızılıklar
kendi kendinin işine yarayan sayıklamalar
bir dervişin çayırda otlayan atı
bir köyün
yalnız o köyde kalp olmayan mayaları
bir veliyi beyoğlunda konuşmak
bak
beyaz kâğıtlar giriyor sözün altına
harfler yazılar kâğıdın askısında
işte diyor
söz
bütün bunlar
alıştıklarını

yedi yıl geç karşılaştık
eski pullar ayıkladık
oturup bütün gün ayrıntılardan konuştuk
yaşıyoruz ya

nokta (.)
duru bir söz bulduk sonunda

GEÇİT

ağaçları besliyor sarmaşıklar
sessiz bir rüzgâr geçiyor bahçemden
ve gizli geçitler belirliyor altında

adımlar attım bitkilere imrenen
ve beni

 dinine davet eden
sarmaşıklar yığılı yalvarışta
geçitlerle dopdolu yarı kımıltılı

yolunu göster günahsız adımlara
ey ormanların yaratıcısı

taş çok şey söylemiyor
her tarih onu atlamış
akmayan çeşmelerin nemini alıp
yumşayıp toprağa yenilirken

MESUT OLUŞ

okunmuş sayfalar kalır ayaklarıma dolaşan gölgeden
yapraklar açılrsa

gövdem kımıldasa bu bir eğilim

ah elim uzasa bir de

içimden geçenler uğruna kaçıyorken içimden

insan bazan mesut olur

bir urgan yumağıyken kapılar

odada görüntüler karışıp

sanrılar ateşte erirken bile

CAN

bu minval üzre geçtim bir rüyadan
aynı aydınlıktı gördüm
bizi uyaran
rüzgârı kımıldatan
aynı can

yaradılışın ilk gününde
nasıl dizilmişse öyle
kuruludur ufuklara
bu dağdır işte şu gördüğün
durur burada

bir ırmak şan veriyor ilk günün görkemiyle
kayarken patlayan köpüklerle
ışıklar ekledim dalgalarına
dedim ki bu su durur
dünya durdukça

EŞİK

yorgun bir atla yürüdüm
kanımda koşunun renkleri
otlar dal sürme eşiğinde
güzelim can işte soluyor

nefes almaksa en sessiz olan
bitkiler rüzgâra terk ediyor
sağlıklı bir bedeni
bir gülüş esenliğini

alışkanlıklar ilk şeklini çağırır
yorgun bir at ve bir koşuda
yürüdüm efsane şerholundu
sanki ışık avuçlarımda
ilk kez bulut yok ilk kez
durup renklerini okudum

bugün eşikte durdum
bütün kolaylıklar çözüldü
alışkanlık değilmiş gibi duran
efsaneden soyunan
gerçeği giyinen sınırlarda

UÇURUM

o yaz kuşluk saatleri aydınlıktı
 bir gözün çekim alanında
 ancak dibine attığım bakışlarla
 doruklarını seçebildiğim uçurum
 bir çekim sancısıydı
 evet anımsıyorum

umurumda değildi o yaz
 üstüste yığılan kamçıların önü mü aydınlık sonu mu
 bir adım ötesi bir adım sonraya kalsın
 dünyanın bakıp bakıp "güzeel" dediği
 uysal akışlı bir zamana denk düşen
 kavranan yaşanan ele girmeyen
 bahtımın o yabani sevinci

sonra tabiatına boyun eğmiş su inceldi
 kurallarım bana direndi granit kayalar eridi
 kendini sunmak için ah
 bu ne zayıflık
 bu korkunç çekimin aralığında

eksilme karşı yamacın ışığı
 dur ve sun kendini durduğu yerden
 gelme dur o yamaç
 bu yamaç
 okuyalım içimizden

BUĞU

suyun üstünde buğular gördüm
bir yunus göğü soluyor denize çekiyordu
kıyıdaki çocuklar kayıklara bakarken
şimdi anımsıyorum göğsümden geçenlerin
bir dua olduğunu

o eski üzüm bağımızda
göğün bakan yamaçlara tırmanan
sonradan yunusları hatırlatan
bana hep konuşan kayalar
gittim baktım
duruyordu yürüyecek gibi güneşe doğru
bu kez bir suskunluk
eğildim ona
içip içip sakladığı sıcaklık
bir sır gibi soluduğu

GECE IŞIKLARI

durup öylece kaldım
izleri saydam bir örtüyle örtülü
ve hâlâ başlangıcında olduğum yolda

küçük şeytan bir vuruşta gidiyor
dönecek yine
iz bırakıyor
bir kuşku doğsa şaşıırırdım
çevremın donuk ışıklarında
ağır kuleler yükselirken
yapışkan tozlardan bir duman
ya da

hep bildiriler işitmekteyim
 kısa yapışkan ve saplantılı
 karanlığın seslerinden damıtılmış
 hep bildiriler işitmekteyim

önce durgun şiirlere tünedim
 geceyi gündüzü ayıramazken
 kuşları öpüştürürdüm avcumda
 kucağımda sırça saraylar dizilirdi geceleri
 tos vursam gitmeli dünyayı tutanlar
 ardlarında gizlenen avuçlar
 dağılmalı çılgınlığını bilmeyen sinirlerin

leşle beslenmeyen kaç köpek vardır
 adı dirim olan kumarı koltuklarında
 kaç kişi taşımıştır biryerlerini şişirerek
 ufukla ben arasında
 cesetler yığmıştır kaç kişi yükselmiş ve konuşmuştur
 başı önüne eğik insanlar karşısında
 muazzam bir şaşkınlığı iç ederek
 incinebilir kadife ellerinin uzağında
 ve boyundan yüksekte tutarak şaşkınlığı

dirim boy atarken kıraç tarlalarda
hangi saçma bildiriye sıkışıp kalmışsa
bu yayın en basınçlı yeri bana değişiyor
yanında durduğum sicim yumağı
dağılmalı bir vuruşla
ufku açılmalı kanadında kan dolaşan
canlı kuşların

buralarda bir yerde biliyorum
uzakta değil buralarda
o beni görüyor ben arıyorum
o görüyor duyuyorum
işitmiyor ve duyuyor
görmüyor ve inanıyorum

ayışığı bir fanusu aydınlatıyor
 bu evet bir kum saati
 işte hepimiz zamanın dehlizinden
 hem de saydam ufuklar vadeden delhizinden
 insanlar görüyoruz ilerimizde
 başkaldıran yerlerini bastırarak
 tek tek

yaşıyorlar
 kum saatinin aralığını
 tam da zamanı geçerken
 yalnızlar

güneşin geç kalmış son ışığı
 neyi göstermek için beklemiş olabilir
 başkaldıran renklerini gizleyerek
 aya çarpıp kendi hızını kırıp
 tek sesli saydam giysilerle donanıp
 çatıları ağaçları
 kafamın içini dışını dolaşarak
 neyi aydınlatmakla ödevlenmiştir
 güneşin yatıda kalmış ışığı
 ya da erken davranan
 tezcanlılığıma eşlik eden yansımaları

burda bir yerde beni görüyor
 ben onu görmüyorum ışık tutuyor
 çınar ve ıhlamur ağaçlarının
 giz dolu duruşunu ısıtan odur
 kaç kuş tünemişse koltuklarına
 o ışığı içmiştir
 kaç avcı dönüyorsa hışırtılı yollardan
 kulaklarında çakal uğultuları
 karların örtüsü yırtılırken toz olan
 kurtların açlıktan boy atan saltanatı

durup bir büyük kayaya bakıyorum
tamda görmem gereken yerleri aydınlık
uçları dorukları fırlamış yerleri
ressamın "ben burdayım" dediği yerler gibi
fakat bu yalnızca bir kaya
hiçbirşeyin aynası değil
durup gösteren yerleri aydınlık

bu büyük kayaya bakıyorum

şimdi kum saatini seyredebilirim
 kolumu ileri uzatmadan
 bir cam duvarı zorlayan başım
 saçımı bir yumak olmaktan çıkarırken
 yaprakları silkeleyip dalları
 gereksiz yansılardan ayırırken

odalar en yalnız saatlere gömülüyken
 az ötede bir ırmak kokusu
 yolda
 ırmak çok uzak
 bilmeme rağmen
 dallarda bir hışırtı geziniyor
 duvarlar ırmağı yansıtıyor
 ve insanlar uyuyor bu yansıyışın güveniyle

ah yorgun inanç
 bedenim hiç yakışmayan ölgünlüğünde
 gündüzleri bağırın ve kışkırtan bildirilerde
 kışkırtan ve başkaldıran yerlerimi oğuşturan
 ama ırmağın durgun ve ağır akan
 gövdesine bir anlam bulamayan
 bildirilerde

kayalar! sizin yansıttığınız o değil
ırmak! onun işaret ettiği belki
o değil

ben kalbimde sedefler taşıyorsam
ışığı içmiş olanlar! adımlara bakın
giysileriniz atlas gibi parıldıyor

işte beslenen bir bildiri

yorgun inanç dedim değil mi ona rağmen
işte ırmağın kütlesinde dağın gövdesinde karanlığın
delinen yerlerinde
ve insanın bilgiççe ilgisiz kalıp hovardaca ittiği bilincinde

ki zaman zaman içimi korkunç kuşatır
damarlarda didinen kan aydınlanır
gözlerim bayılıp kalmıştır önünü açan
bu taptaze ve yepyeni erginliğe

GECEİN KANATLARI

geceye kanat takamam durur orada
şelale görmüş adamlar uyur
aydan inen gölgeleri besleyen
nefhalar çevirir etrafını

bana kattıklarına dayandığım
bir koku gibi nüfuz eden günü orda bıraktım
madem ki sırlı bir aynaya kapanır
yoklanamaz bir ufuktadır yankıları madem ki
sislerle inen güçsüz bir ertesi sabahı
çırpınan kırlangıçları yerime koyup
vaktinden önce uykuya vardım

yokla bu düşü
taş yemiş su halkalarında
ağırladığın ilk konuk kimdi
halkalar eski ırmak beyaz köpük
uğraşadur hafızam

onurumu koyduğum uzayan gece
aydan uğurlu bir soluk inse
bir barınaktır kendini sunar bana
kanat takabilseydim eğer açılır gider
bilgedir sesleri taşıdığı haberden
düşüme ortak olmaktan doludur sesleri

iki kanadımı kapayıp açan bir beklentidir
samirinin buzağısı erirken borsalarda
ben hindistanda acınan ineğe acıdım
ispanyada bıçaklanan boğayı bıçaklamadım
ne de kan görmüş bir burnun solumasını

uğurlu bir soluğun yolunda durup
iki kanat uydursam duymazdı kimse
vaktinden önce çalabilsem her geceyi
azıcık turunç sürerek uykularıma

KIŞ ODASI

kırk camlarla örülü pencerede
görünenler
ışksız bir kristalin öbür yüzünde
-pencerem her yere açılıyor her şeyin üzerine-

bütün resimleri fırlatıp atar gibi
gözlerimin uzaklarla alış verişi
sürüp gidiyor resimler durgun
güzel kokulara bürünüyorum
ve karşımda başaklar
gökten emdiklerini fışkırıyor

sevedurdum nimetleri
acıma kan taşıdı şeytan bahtıma girdi
hor görmedim durup dinledim hor görmedim
ama can
öyle doldurdu ki penceremin ufuklarını
ışksız kristalde aydınlığı okudum
uzaktan başaklara aydınlığı soludum
tanınan bir akış var bedenlerin dışında
ölüm içinde bir an
herşey o anla yarışıyor
sonsuz bir oyunun sınırında

perdeler açıldı
açılacak diye
ıslak bir ikindi saatinde
içimde bir inanç yer etti yeniden
başlayacak hayata
kendini gömdüğü yerden
ya bu ana ışık yakanlar
en onulmaz vakte yol bulup
kanımı donmaktan alıkoyanlar
kar ışıklarına tutunan şairler tanımadık mı
toprağa emilen dizileri
kırık camlar başaklar üzerinde
o ışıkların sırrı çözüldü bugün
herşey göz doğrultusundan
herşey ufuktan geçti

HARABE

bir gün bir sur yıkıntısında
sözcükleri
ve SÜREyi unuttum

karıncalar ilk orda güldü
bir dirimi evetleyen karıncalar
dönüp durur gibi yürüyüp can taşıyor
MESAFE aşan gövdeleri
başım la oynuyordu

bense gri bir yaşam okudum
kesik bir dilin üzerinde sözcükler
(seyredin)

karıncalarsa
biri ölmüş bir arkadaşını taşıyordu güçlükle
nefesini duymazdı kim olsa
(seyredince görürdü)

önümde bir mezar kitabesi
onun yorgunluğunu böldü
beni bir ana çiviledi

**ÖLÜM ÂNINDA KANIN
DAMARLARDA DONMASI**

kıvrıl ey mustarip alın
kahverengi ışığını yay yüzüme
korkarım seni daha günahlı
bir hayat beklemede

durultan bir renk olmadı
ne eskide ne yenide
ağaca tırmanan asmaların
korkusuz gölgesinde

bir anı kuşatır ölümlü oluş
kaçma ah kendinden kaçma
masalımsı gümüş kadehi
beklediğin boşuna

yekinip durma yatağında
can çekilir az sonra
özlem duyma kalbim akarsulara
kan donacak oluşunda

dokun bu alna mustarip el
uzaklık açılır süre uzanır
bilirim bir kez dokunulduğunda
(*Kalıntılar'dan*)

bilmiyorum süre kimi bıraktı
 süre ki hep ilk sınırı kavrandı
 karıncalarsa
 öteki ana geçerken orda sınandı

ALDI KARINCA:

süleyman peygamberin duasını
 kurak bedenimle taşıyıp durdum
 içimde ne yalnız ölümün
 ne yalnız dirimin geçidi
 kanadım uysallaştı rüzgâr eğildi
 bildiğim
 ne can bir ana çivilenir ne ölüm
 bak bir ölümledir yürüdüğüm

yitip giden senin için
 kalımsız bir anın dirimi mi
 peki hangi köşesine sığar sınırların
 peki korkun sözcükleri tutuklayan korkun

ölümün dışında bir yerde
 kesilip kalıyorsun

HARABE ÜSTÜNDEKİ KONUŞMA

—kavuşma mı yalnızlık seçilir mi

—beklenti genişleyen bir andır
 mesafe zamanı içine alan
 süre olmaktan sakınandır

—dedem burda gönlü o dağda birgün
 “ne hıra beklentisiz ne yalnızlık hırasız” dedi

—unutma ki o bir halvetiydi

surdan sızan yol bir kayayla kesişse
 atları görüyorum fıratın köpüğünü soluyan
 varsın
 dirimi evetleyen karıncalar dönsün önümde
 ve düzgün bir akışa teslim olan
 leylanın başındaki arılarla oyulmuş
 içine gömdüğü mahşer uykusu

karınca yumulmuş bir köşe onarıyor
 yüzündeki ışığı çevirmeden
 bir köşe onarıyor yurттаşı olmadığım
 adaya yöneliyor
 taşları tanınıyor öğle ışığına gömülüp
 etrafı gözleyen böceklerden

burası mezopotamya değil aşağısı da değil sanki
 bu ağaçlardan kaç asa çıkar
 göğsün yoruldukça dayan onlara
 ve bak mezopotamyanın uzaklarına
 burası mezopotamya değil eymen vadisi sanki

musa az önce geçmiş gibi

GÖREMEDE BİR SORU

ve ben böyle niçin geceyi bekliyorum
köpek sesleri uzaktan karanlığı
yüklenerek yarararak geliyorsa bir bildiği var

bıraksın yakamı bıraksın bu insanı
gündüz uykularında yoran
bu
eski zaman hışırtiları

gündüzleri parlak güneşte yanan
turistlerin sırtarak baktığı/bakındığı
ve her gün ahalisinin
henüz o sabah kovulmuş olduğu şehrin
yalnızlığa taş oyu evlerinde
bütün kapılar uyum halindeyken kapalı
niçin
ve niçin kapılar yamaçlara asılı

GEZGİN

I

barışık günlerim oldu çok şükür
arasıra hatırlayıp dinlediğim

dedim ki canla kalayım
bir karınca mantığıyla telaşsız
insanın kendini sınıdığı
doğrulan adımlar tanıdım ufkun önünde
onunla özdeş bir aydınlığın sultanı
ve hayatın orda bırakılan ve bakılan
tadı

tadı

tadı

ve sizin göğsü ve insanlara atfettiğiniz gülümseme

umurumda değil şeytanın aradığı bucak
çekilmeden dağ kıyısına
gönlü genişliğiyle anmış olanlar
topraktan sonsuz kabul görenler
öyle olmasa nasıl adımlardım
kanımı nasıl beslerdi öyle olmasa
öyle olmasa alnımı örten yağmur

beni içimden iten rüzgâr
bir kuşun gözyaşlarından kuvvet alarak
bir de can insandan usanıyorken
perdeler sıyıran göğsü tebessümle bakan
ve kentler yıkayanlar en saf sularla
toprakta can kımıldadı kendime geldim
onurunuza borçlandım oysa yoksulum
bu yüzden bir cam duvar zorlasa
bir çocuğun gözyaşlarına benzeyen
her gün yanımda yeşeren o bakış tazeliği
yetti meyveleri tadmama
yetti bahtınız açık olsun

güneşin en güzel ışıkları
girip gizlenmişken ağaç dallarına gecenin fısıltılarına
ışıklar yıldızlara akarken
böcekler az önlerindeki habere
açılıp ayan oldu dünya azabının özeti
bir kere doğruldu ve artık ufku gözlersiniz
bir özürle yıkılmazsınız bahtınız açık olsun

bahtınız açık olsun
annemin öğüdünü
çenemi böyle tuttum

3

bir süre çekip gitti yorgunluğum
nasıl da kısa sürdü
mekân bir alışkanlıktan
baktım dünyanın bir parçasından

otları süpürülmüş bahçede
boyalı kanepeler
borçluların oturduğu
biri bir dala uzanmıştı
"nimet" dedi
biri alacaklı gibi koparıyordu meyveleri

bir dağ uzakta yamacıma tuttu kendini
böylece denk oluyordu akarsulara
şavkları
içimden geçerek titrerken karşı yamaçları
dağ denge oluyordu
üstünde-hissettiğim- kartal gölgeleri, vahşi otların
cılız ama keskin görünümlü gövdeleri
ağırlama ve dostluklara
yapışkan birikmiş görüntüleri aralayarak
uzanacak bir yer arayışına

İNİP İKİ DAL KESTİM

bir tek sevincimiz oldu bizim
hiç kimse dayanamaz
her ruh barınır
geceleri uzaktaki kuşlara ısmarlarız
bir sıcaklık tanıtır onu
bir eşlik ama burada
bir adım mesafedir ölüme her an
çocukların bile sırat'ı yaşadığı
üstüste katlanmış bir günün ucu

oysa ne vardı sefere çıksam
bir ilmik atsam sonu'yla paylaştığımıza
ey alevimi yalayan bana küller vadeden
içine daldığın bir düştür diyen
bir el onu yorumlasa ya bana

bir adam tanıdım
 ilk şekliyle acıya boyanır
 kıvrırmaz sevince yatardı her şiirin
 biz her şeyde ayrılır tanımayı paylaşıırken
 ömrünü tebcil ederdi o
 başı dönerdi

o kible saatini nerde tutabilirdim
 bu yalnız başıma
 değil mi ki hesabına birlikte yattık
 kavuşmaya ve ayrılmaya

bir melek inse alnıma değse
 bilinmese
 o gece bir uzaklık korkusu kaplardı yeri

inip iki dal kestim
 ikiye bölünmüş hayatıma uzatmak için
 bir haberin yaprakları yeşerttiği gecede
 kendi üstüne katlanan
 ve bir süt kâsesinde yoğunlaşan çocukluk
 yoğunlaşan
 ve muhakkak varacağım yolun
 öbür ucunda beni bekleyen
 büyürdü açığa vurarak alnına yazılı haberi
 ve kim derdi bana kim kim
 kim bir başkasını ki

YİRMİDÖRT ŞİİR

1 baskı: 1z Yayıncılık, 1991

YOL ELÇİSİ

YOL ELÇİSİ

I

denkleri topladığımız gün
 yığılıp kaldı önümüzde
 ışyan saatlerin onuru
 inerek göğsümüzde açan çiçeklerden
 inerek mührüne sahip ağzımızdan
 ve biz
 en çok üstüne titrediğimiz gün anladık
 ve biz
 ne çok korumak zorunda kalmıştık onu

karaya menziller koymuşlar onlara bıraktık
 donatılmış büroları kâğıtları metal çekirgeleri
 bir bir atlamış olmayı umarak
 "peki ne yaparsınız" dedi biri
 derin bir merdiven boşluğuna bakarak
 "hiçbir şey yapamayız hiçbir şey
 yıldızlara bakıp yol bulacak değiliz
 göğün haritasını çıkarmak
 eskilere has
 fal açsak!"

şu tükenmiş yalanı dedim bırak şunu
dört dönüp durmak kimin oyunu
biz ayağı yere basanlara bıraktık her birini
ama bir yere yerleştik desek yalan rahatınız yok
rahatımız yok kendimiz bile inanmayız yerleştik desek
biziz geçici ikâmetin yerlileri

2

tatil bitti

denkleri çattığımız gün
bir nefes alsak dedim
yıldızlardan söz açmak yakışmıyor öyle mi
kirli kuytuları dehlemek
şehre yan çizip dağda geceleme

bir de sözü tart diyorlar bana
herşeyi gör hiçbir şeyin canına okuma

kısır serüvenli zengin özentili
silik başlıklar atmış gazete tutan ellerinde
yüzüne meşin maskeler sıvaşmış adamlarla
aynı duraktan tirene binersin
–ne var ki bunda!?!–

bir de sözü tart diyorlar bana
herşeyi gör hiçbir şeyin canına okuma

bir nefes alsak bari dedim
bir ufka baksak

170

3

çırpınsın kanatları da uçuşunu göreyim
yüreği sağalan o yeşil kuşun
bastığı yerin boşluğunda durayım
saydam geçmeyen gün bırakınca yakamı

biri yol aldı içimizden
esenledik
açıldı bizleri bırakarak kıyıda
renkli küçük balıklarla oylanmadan
usanmadan
zamanı geniş biri gibi
lanetler yağdırmadan karadaki evcil vahşete
ufka baktık onun hesabına
dert ettik denizin menzillerini

4

en az tanıdığım kendi ruhumdur
rüzgâr gibi
bulut gibi yuvasızlık hissi veren
her yıldızın bağlanıp kaldığı gün
geldiği yeri bilen
gittiği bir yer olan
rüzgâr gibi
bulut gibi
en az tanıdığım kendi ruhumdur

ama biliyorum
şarkısından sıyrılmamış sözler yakışıyor ona
kuş sesine özenip müzik öğrenen
biri anlardı anlasa anlasa
bunu biliyorum
rüzgârsız semtleri terkettiğimden beri
su geçirmez tabakalardan
elimi eteğimi
köklerini çektiğimden beri bir gülün
ön planda
inadına ön planda cadıları cüceleri
arka planda –güya– meryem merhameti bulunan
yayı serbest bıraktığımdan beri
yapışmadan dağılan masaya
 sıvaşmadan savrulan kâğıtlara
bir kelime yalnızca bir kelime
sonsuz şarkısıyla gelip konuyor şurama

5

çalınmış uykularla yorulduğum gün
yol buldum yol buldum
serin esintilerin gündüzüne

demek böyle de olurmuş dedim
ağaran yerinde başlarken sabah
yani şu yuvarlak dünyanın sabahı
şehri kolaçan ettiklerini gördüm
dağ doğurmaya azmetmiş farelerin
kedilerin doğum ağrısıyla kıvrandığı saatte
düz bir satıhta yürüdüklerini gördüm
oturduklarını gördüm alçak iskemlelerde

beniyse hep dişi bir umut çekti
çoktan unuttum attığım ilk adımı
aklım "hayır" desin demesin
gönlümün hep "evet" diyegeldiği yerde
"etmem

kimseye yük etmem" dediğim
misli yine bende nüksetmiş ağrılar içinde
çalınmış uykuları revâ gören "dün"lerimde
ne ölüm korkusunu yendim ne dünyaya bağlandım
ne himmeti ele geçirdim
peşini hiç bırakmadığım halde

174

6

taşıyacağım kadarını istedim
bir gün bile ağır gelmedi
taşıdığım kadarını yükledim
kalanı bırakmadı beni

bir gün zahmet verdi bir gün esenlik
ansızın geleni konuk edindim
bir gün zahmet verdi bir gün esenlik
düşünce ağırladım geceleri

7

burdan ötesine yalnız geçersin
 yoksa ne bir adım geri ne ileri
 içinden hiç çıkmamış gibi dönersin
 harabesi batsa bataklık olmayan yurda
 birbiri üstüne eğilince ağaçlar
 seni uyanık tutanın müziği başlar
 uykunu kaçıran herşey birbirini kırınca

*eğilip kulak versem
 okuyan biri olsa
 yahut okusam da
 dinleyeni bulunsa*

uyanık tutan tek şey yüz gösterir
 gece örtüsünü atınca
 ordan ötesine yalnız geçersin
 ansızın farkedip bir an dursan da
 beklenmedik ölümün izlerini

*eğilip kulak versem
 okuyan biri olsa
 yahut okusam da
 dinleyeni bulunsa*

tanrı kelimelerden bir köprü yaratmış
ecel erip göçmüş ama
helak olmamışların ocağına
bir ucuna bir kez kadem basan
gider gelir artık öbür ucuna

*eğilip kulak versem
okuyan biri olsa
yahut okusam da
dinleyeni bulunsa*

8

kimdedir beratı
geceleri mesafe bırakmayan toprağın
"o orda yaşıyor" deyip kuvvet bulduğumuzla aramızda
yokuşa sürmeyen gündüzün
kökü sessizlik olan yol aydınlanınca

bastığım yer tedirgin ederdi eskiden
bu yüzden atlardım ordan oraya
yabana attım artık
rahatı da rahatsızlığı da

gün ışıdıydı aydınlatan
yağmurdu ıslatan artık dinmezmiş gibi
yalnız değil
tek tek geçtiğimiz yolu
kardı örten açmayacakmış gibi hiçbir zaman

peki birimiz için yokuş olan
hepimiz için yokuş muydu

kimi ilk durakta ayaktan söz etti
sızılardan kara sulardan
kana doymadan bağı kesilmiş
âzâları yerleşmeden rahmi terketmiş gibi
ilkin ayaktan söz etti

kimi yattı kalktı
şehre takılı kalmış aklını sürdü öne
göz ağırlarını evdeki ambarını hatırladı

bir yumurta saklamaya kalksa
üstüne dal koyacak
yerleri varmış da güvercinlerin
sonra çekip gidecek yerli de
lazım olan biri gelsin
kapağını açsın diye

bir mola yerinde

onlar ayaktan söz etti
biz ayağa can verenden

onlar yokuştan söz etti
biz hakedilen enginden

ağrılı göze baktı onlar
biz ağrı ötesi nura
bileklere yollara davranan ayaklara

inişe gelince

daha bir gün bile adımlamadık onu
bin yıl evvel gömülmüş bir gemiden
sonra da suları toprağın emdiği yerden
sönmemiş tek feneri arar gibi
süprüntülere takılmadan yol ölçmeden
zamana ömür biçmeden
bir gün bile adımlamadık onu

kimi bir sathı kolaçan ediyor gibi yaşadı
 gündüzleri daralıp hiç umulmazken
 telaşa bıraktı telvin yerini
 meyve taşlasa ağaç tepkisiz kaldı
 otları savursa rüzgâr aldırmadı
 payına keçi yolları düşmüştü sanki

son mola yerinde bile
 tesellinin sonunu alamadık
 meyvelere erkenden tad inen
 güney yamaçlarını anlatamadık
 topuklarımızda aşınmış vadinin eşiğinde
 erilmez olmuş gibi
 allahın arzını açan yüreğe
 "peki nasıl olur
 neye varırız" dedi

"bakınca bizden bir yüz gördüğümüz
 suya yazılanı okuyan çıksaydı aramızda
 batık gemiden en son çıkan
 fenerin elimizde sönmesinin
 şaşkınlığını atsaydık üstümüzden
 dikilip cihet bulduğumuz
 kuma çizileni tanıyan çıksaydı aramızda"

bıraksak dedim bu olmazları
 yol hep iki adım
 arasına uzandı
 rüzgârlarda sınıandı

gergin iki nefes arasında
 sarkık bir ip gibi ömrümüz bizim

*ALDI SİMURG'UN ELÇİSİ:
 ŞARKI*

*seyyid nebi bize bir gül bıraktı
 kanatların çırpınıp süziildiği gün
 kaç yüreğe güç verir râyihası
 seyyid nebi bize bir gül bıraktı*

*bizse hep kapı önündeyiz
 kapansa da altı kara parçası
 yedinciden bir yol bir iz buluruz biz
 seyyid nebi bize bir gül bıraktı*

GÖMÜLMÜŞ ŞARKI

GÖMÜLMÜŞ ŞARKI

gömülmüş şarkısını duyarsın
toprağa girmiş de hayâli kesilmemiş
taşa kazınmamış bir hayatın

yıpranmış satır uçlarıyla
eğilip kulak verdiği bir kitabede
ağırlığını bırakır vaktin ağırları
surete girmeden şekillenmeden
şimşek olup gelir bazı anları
yürekten yüreğe ağan zamanın
gömülmüş şarkısını duyarsın

açığa çıkabilir umulmadık bir yerde
bazan sükûna doğru bazan bir hengâmede
durgun müzeler çalıntı deposuyken
az ötesinde yosun tutmuş evlerin
bizim tam insan olan damarımıza
dipten gelen dalgalar bastığında
delinip teknesi batan günlerin
gömülmüş şarkısını duyarsın

kardeş sen de metin ol burda
dayan ve ilkâh et bir ucundan
madem ki yayılıyor ısrarla
renginin sonuna varsın bu gece

en ışıklı köşesi işaret eder
boş gözlere çarpmasa da çiçekler
boş yürekleri bile boş bırakmayan
ölüme en yakın mesafede
gömülmüş şarkısını duyarsın

BABA OCAĞI

ancak bu bahçe çekip çevirir bizi
ötesi soğuk kayaları sarp
ve dur durak bilmeyen
ufku gündüz rüyalarında gören
bir gemiye binmek isteğimizi

insanlar vardı biliyorum
birini belli belirsiz tanıdım hatta
toprağa dokunan tahıl ayıklayan
sapı samandan ayıran
pirinç yiyen kur'an okuyan
hep bir bahçeye bakan avlularda

bir tek şeyin bağı açığa bizi
sayfalara geçmeden
taşlara oyulmadan
çekildi gülümseyen bir ışık olup
"yürek zaten biliyor" gibi bir hisle
yenilen/yenilenen şu eski dünyanın
çok yakın beri ucunda
ölmeden yenilmeden çırpınan hayat
bizi iyice ölçüp biçti

susuzluğa bile dayanıklı çeşmelerin mermerinde
 kaç yılsa kaç yıl
 bizim elimiz kolumuz bağlansa
 yürek der ki
 ben ona bakarım dosdoğru
 bir işim var
 baktığım
 açıldığım
 bakıp açıldığım
 açılıp kanatlandığını

şu eski dünyanın istanbulunda
 birini bekler gibi durdu ağaçlar
 çıktığım sabahta dikilince karşıma
 ne tuttu beni ne itti
 evler
 talan edilmiş bahçelere konmuştu sanki
 ve kapılarında telaş
 ve koşuşmalar
 hiçbir haber beklemiyor gibi insanlar
 verilmiş
 eskimiş
 verilmiş eskimiş her haber
 çoktan yitirmişti bekâretini

bir çoğumuz bakakaldı
bir görünüp kayboldu parıltılarla
güney meyvelerinin kokusu
ancak o çekip çevirir bizi diye
bâkir bir ormanı dilesem
üşümüş kimseye ışıık
susamış kimseye su

BARINAK

ferahtır karanlığı tepenin
müneccim eline düşmeden yıldızları

güya akşamları yenileyen
şehrin evcil vahşetini bırakıp
uçları toplanmış günün sonunda
ferahtır karanlığı

az ötede
bir öğüt gibi durur göğün komşuluğu
berraktır ürkü verir insana
barınaktır
şaşkın tebdiliyle boğuşan
minneti boynuna asılı şehrin
borcunu sermaye edinmiş insanları
aşınmadan gecenin eşiğinde
bir barınaktır
aşınmadan gecenin eşiğinde

KAPI

bir bahçe tanzim etmeyi
 kurdunsa bunca iş arasında
 ince yağmurlarla gelen şarkını
 bir ritme yüklemek söylemek istersin
 doğuştan çağrılmış da gecikmemiş birine

yeterince kalmadık mı tanrım
 ancak içtenliğin ancak yüreğin
 açacağı kapı önünde

ister uzun ister kısa
 kalmak arınmadır bu dünyada
 etrafa bakmaya vakit bulmadan
 daha telvin babı kapanmadan
 bir tek ölüm verdi kökünde hayat olan
 gererek aradaki titrek ipliği
 hayatın istediği cesareti

kalmadı diyorlar günün çekiciliği
 ama insanları pazara çeken bulundu hep
 ört ört üstünü diyerek sancılarının
 kıvrıl kenarına diyerek yaklaştığın ocağın
 unut diyerek kendini dinlemeyi
 bir gün olsun sabah ışıklarına yaslanarak
 çimler ayıklayıp kalbine eğilmeyi
 bulundu insanları çeken doluşturan kaynaştıran
 işlenmiş metaller çıplak bırakan esvaplarla
 rengi kaçmış pazara

senin yol bulan ince sızı
kökü sessizlik olan konuşmaların
gönül borçlarına sınırsız bağış verir
uyarır solmamış her bezginliği

ezemez kötülük ezemez tanrım
gördüğü iyiliklerle barışık birini

ŞİMŞEK IŞIĞINDA OKUNAN SAYFA

gün gürültüsünden önce başladı
çorak yerleri yarıp geldiğimiz yuvada

şahit olmamış bir yankı var mı
dokun da bir bak
açlık duygumuzu kabartan
her ruhu doygun kılan ezeli çınlayışa

biz o zaman tanrım kulak kabarttık
kuşun iki ötüşü arasına
orda bütünlüğünü kutladık hayatın
bir meydan şenliği olmasa da

taşla ağacın uyuşması tanrım
tenime sancılı bir fer veriyor
ışığın sekerek geldiği çağımızda

açlık sari ve onulmaz diyorlar
telaşla çırpınışla acıyla
alçalıp kibrin yoksulluğuyla
zehirli gıdalara bile rağbet ederken
iki ötüş arasında dinlenen
kuşların sessizliği yetiyor
ruhun ezeli doygunluğuna

ben tanrım senin sayfana dalıyorum
tutarak şimşek ışığına

GÜNLÜK KONUŞMADAN ÖTEYE

başka şeyler görmüştür
 bir kere sefere çıkmış olan
 gözden kaybolduğunu hissedince altındaki geminin
 denizin derin yorganına bürünüp
 kalbiyle kulak gibi dinlediği an
 başka şeyler görmüştür
 gökten ve okyanustan

torunları onun orman içinde
 seferden baki kalan yankıları
 tadınca doğurgan bir tazelik diye
 gönül ferahlığıyla anlatılanları
 uçları kurumuş yapraklara nakşetse
 gözucuyla bakış gönül gözüne döner
 tohumlu ölümleri görmenin verdiğiyle

gel biz de denk tutmayalım
 tohumlu ölümleri kaybolmuş cesetlere
 sultanı sessiz bir vakara gömüldüğünde
 söz iklimi yeterince kirli demektir
 yer açmasalar orda yeridir
 ağız ucu laflara tok durmayan
 açlık da hissetmeyenlere

ben gördüğümün şahidiyim
bari bir bekçi olayım dedim
kulağıma mırıldanmış söz kadar
yalnız bana söylenene

ORMANDA YÜRÜYÜŞ

biz şimdi orman içinde bir yoldayız
ne öğle güneşi merhem oluyor ne alaca karanlık
yorgunluktan bakmaya üşenen gözlerimize
günlerce taranmamış saç gibi
üstümüze abanan dallar yüzünden

şu kulağı özleyen bir yankı var da
sanki bizi çekiyor kendisine
ardında birşey saklıyor yüksek otlar
basılmamış yollar üstünde

hayat eksik zahir ulaşmak için
tam vaktinde vardığı yere herkesin
yoksa niçin bu koşu bu acele
bir bağış olduğu yerde sükunetin

gelmeden önce ne arzu ne yeis vardı
ve bulduk işte hafızaya
damladıkça açlık veren mirası
burda orman içindeki yolda
derimizi yırtan dalların
sonunda bir ışık açacağını umarak

GELECEK GÜNLERDİR BENİ YORAN

gelecek günlerdir beni yoran

dinginliğin bir yalan olduğu yerde
herkes alışıyor çünkü sükûnun
usul usul emilmesine

altındaki konsolu güngörmüş kılan
fotoğraflarda çocuklar durur
içten bir kederi gizleyen gülümsemeyle

yaşanıp geçmiş günlerin
ha külüne katılır ha ateşine
"bugün" de bir mumun tepesinde
sallanıp çıkar aradan

değil
gördüğü mutlu bir hayâl gibi değil insanın
yaklaştığı yere henüz varmadan
tattığı bir tecrübe gibi değil
uzak vakitler sükün eder ezer mahveder *şimdi* leri
gelecek günlerdir beni yoran

HAYAT AĞACI

eğilmiş dalları vardır
yuvarlak dünyanın ucuna doğru
akan ırmağa
eski bahçemizdeki meyveli ağaçların

her doğan birine dayanır eğilip bakar
bir aşağı bir yukarı görünür orda

köpuklere bulanmak kaldı bana
orda dalların suya değdiği yerde
çünkü gördüm her biri patladıkça
kırıldı fanusu alaaddin'in
bir kare eklendi rüyamıza

kim der ki sonu olmasın
bölük pörçük rüyaları toplayan
şu bizim yuvarlak dünyamızın
kim der ki sonu

sonu

sonu

unutmanın hatırlamak olduğu

kim der ki bu dünya
unutmanın hatırlamak olduğu yere varır da
biz içinde olmayız kim der ki

kim der ki sonunda
tek bir rüya kalır yorumlanmadık
ve biz oraya kırk kapıdan aşırıp
ölmeden önce ölenleri hayata kovaladık
o akan ırmağın sonuna doğru

MASUM IRMAK

şu masum ırmak!
kapıma açılır
çalılar aralanmak ister yol için
bir gül
daha yeni yaratılmış kokusuyla
çeken odur bağına adımlarımı
yoksa kim dayanır haşin aralıklara

capcanlı bir gençlik bu verdiği rabbim
baktım bütün sokaklar masum
ırmağa doğru

yoksa kim dayanır
gergin bir ip gibi açılan hafızaya
yoksa kim dayanır
gül kokulu rüyayı çeken adımlara

masum bir ırmağa açılır kapım
her sabah
çocuklar dizilir iki kıyısına
yol aydınlanır
çocuklar nefes alır

duran bir güldür ötede daha ötede
şehre bir uzaklık tadı eklesem
bir şiirin ilk şeklini
ve sözün parıltılı sevincini

KÖPRÜ

durgun günün durgunluğu sarsınca
öz toprağında uyanan filizleri
orda konuşmaya susamış birinin
esenliğe yol verir sessizliği

serpilince çiğ altında çimenler
anlamca alttan alta kaynaşır kelimeler
olgunlaşacak bir koza bulmuş gibi

ve bizim can taşıyan heveslerimiz
uyanınca durgun günün ortasında
belirince bir bulutun yuvasında
saklanınca büzülmüş ağızlarda
teslim ettim
ele geçmez olanın ele geçmezliğini

ne olduysa işte orda oldu
akşam neyi bırakıp gitmek istediysen
günün durgunluğuna sinip zihnimi yordu
nelerden yaka silkmiş idiysem
sabahleyin beni buldu

göğsümden geçenleri emanet ettim
elden en erken çıkardığım en sondan tutunarak
sonuna kadar kalsın dediğim kopup uzaklaşarak
gerildi bir sabır köprüsüne
ve ilk adımda köprünün berisinde
neyi emanet ettiysem benim oldu

hemhal olduklarım orda mı
baktım geceye
şu durgun günün yani bittiği yere
bir bir tanıdım kopyası çıkmaz saatleri
orda ne kâğıt kalmıştı ne kalemin yazdığı
ne rafları dolduran mikrofilimler
tarih sayfalarının tâ altlarına giren
donmuş insan deneyleri

kalan birşey vardı silinmez bir iz
 ünlü mağara tasvirlerinden beri
 şu bizim insan yüreğimizde yeşeren
 bir ayağı âyan olanın hatırasına değen
 bir ayağı mecaz parıltılarıyla yanan köprüde

kopyası çıkmaz saatler vardır
mirasını kimsenin yiyemediği
o eski dervişlerin hayatında

herkesin için için bir uçtan hissettiği
bir yer biliyorum silinmez esenliği
açılıp mekân olmuş ebedi selamına
baştan başa beyaz vicdanların
azabını kaldıran bir ışık gibi

İYİLİK

nelerle yapılandı senin yüreğin
 görmek istemediğin gördüğünü peçeledi
 kil gibi ufalırken bastığın yer
 her gün başından atmak istediğin
 tuttuğun tek niyeti gizledi

toparlayacak ne kaldı
 bir yerlerime dokunan
 dokunduğu yeri kavruk bırakan
 bütün yanık izleri benim olan heceleri
 gün
 nüfuz edilmez bir yere uzanırken
 çırpınmayan bir yerine takılır da soluk ufukların
 sizin karanlık dediğiniz yerde bir ışık görürüm ben
 bir suç sayarsınız bunu müthiş dinlenirim
 rayihasıyla gölgeli ağaçların
 gizli din taşıyan biri gibi
 her gün bu suçu işlerim

bir eve girdim
 hiçbir söz gerekmedi yalnızca hatır sordum
 bize acı veren tanrım "kötülük" değil
 bize sevinç veren

AZ ÖNCE GİDENLERİN ŞARKISI

bir de dün toplanıp konuştuk
karanlık basar basmaz çekilen sokaklardan

kesik nefesleri son takatlerin eseri
bitkin dağcıların çadırı gibi
her akşam sığınıp doluştuğumuz
her sabah yıkık bulduğumuz binadan

gündüz mimarını övdüler –şaştım– gece zemmettiler
ikide bir ta'n ettikleri
bugünkü ayrılığına aldırmadığım
göçmüş bir mukimi daha vardı
akşam yapılıp sabah yer ile bir olan evin

“o orda yaşıyor
iyi” dedim
kaynaştırmadan kavuşma heveslerini
“orda yaşıyor” dedim
bu iyi
kıyam günü buluşuruz nasıl olsa

ben ne takılıp kalmaya geldim
ne şeytanla yarışıp ganimet artırmaya

yaz bulutunu gördüğüm ilk gün
 bir gül sallanmıştı yanıbaşımda
 renksiz yankısı bir alev gibi
 yalarken bastığım eşikleri
 "bir esinti" demiştim
 "dokunmuş ona"
 ayrıntı görmeyecek kadar uzağımda

sonrası bizim bahçe
 dallar kımıldasa ağaçta
 "bir kuş havalanmış az önce
 ilk gelene selam verecek
 bir iz bırakarak ardında"

bazan öyle sade ki
 şu karışık dünyamız bizim
 ben ne rüzgâr kovmaya geldim
 ne kırıntı toplamaya

SAYILI GÜN

"no life with countable days"

burdasın
ey açık ufuk göğsüm bulutluysa da
akşamın indiği yerde son söz söylenmeden
ilk gölge üstüne bir benek koysam
hiç kimse yalan çıkaramaz
yassı bir ışığa tutsa dahi okumak için
öyle bir tarihe emanet

ölümün tohumuyla başlar
arttıkça eksilen günlerin
yalan çıkarmayan tarihi
erken saatleri besler geç saatlere işaret koyar
biçim verir taşıdığı tohuma
açık ufkuna doğru eksilen tarafında
aç bırakmayan sofrası da var
bir türlü söylenmeyen sözdür meyvesi
yine de esirgemez elinden geleni
hatırda tutmak için
ebedi sağlığın izlerini

emr-i hak vaki olsa
 bütünlenir orda başlayan gün
 kusursuz beyazlığı çıkar kirli kâğıtların
 o gün günleri sahneleyen duvarda
 sayısız sürgün verir deldiğim gölge
 sürgünler bir ırmağa uzanır
 ışıklar yassılaşıp kıyısında
 ve ırmakta bir tabut
 ve üstünde bir adam
 bozulmuş bir saati onaran

sayılı gün bırakır yakamı
 yutulmuş heceyi telaffuz etsem
 saydam bir bulut olur güneşi peçeleleyen
 düzenli cümleler bulsam bu güne

KARDEŞİMİ ARIYORUM

yumuşak kavislere dokunan
tenha bir yerinde boğaziçinin
kendini tanıdık bir geziye bıraksan
tutun o yalnızlığa can yoldaşındır senin

ne çok şeyin üstesinden gelmektir hayat!
daha birinin şiddeti kaybolmaz ki
geçer de onca gürültü arasından
beklenmedik adımların ardarda besleyişi
bir dağdağa selinin kaldığı uzaklarda
onca hırgürü altetmeden de var olmak
hayatın işi

yürekten yüreğe akan kesintisiz yolların
bir yumağa dönüşüp uzadığı günlerde
kaderdendir kardeş olmak
doğmak kaderdendir acıya da müjdeye de

bak! yuşa makamı yakın

kenan ilinin bunca yıl ötesinde
 eski mısır yolunu birlikte aşıp
 kan bağıyla kardeş olduğunu anarsın
 adım at bezginlik canına tak etse de
 toprağı sert bir satha da olsa
 birdenbire terkedilmiş bir şehir uzasa da altında
 sığınağın sığınak olmaktan çıktığı gün
 taşların neşrettiğini duyarsın
 taşa yazılmayanı

sokakların

izi silinmiş adımları
 insanlarıyla bu şehir tablosunda
 sürgününde gözlesen çıplak dallı ağaçları
 el değmeden kaldığınca anlarsın
 düştüğü yer yeşeren tohumları

– bak! yuşa makamı yakın

bir şey herkes gibi birşey mi bekledin bu şehirden
gözlediğinden değil tutuk vadilerini
senin ve bir öz kardeşin
ve kimsenin umduğu şeylerden değil
umduğun için değil dilediğin için yaşarsın
sırf dilediğin şey için attığın her adımın
hesabını tutarsın

silinip gider hayat da dedikleri
kazancın ordaki kudurgan övgüsü
paylaşmakla bitmeyen ücret ölüleri

doğmak kaderdendir ölmemiş olmak kaderdendir
peki yaşamak elimizde mi
düşünüp taşınmadan işkile kapılmadan
ellerin kaderle olduğunu unutmadan
nefes almayı seçen biz miyiz
bir şeyi seçer gibi

bir ramazan günü yuşa tepesinde
 deniz seccade salar iki dağ arasına
 dış denizden iç denize perde açılır
 sanki hiç var olmamış gibidir kıtlık günleri
 mısır tarihin mısırı olarak kalır
 eski bir şaire rastlasan
 mânevi bir kıtlığı aşarak aydınlanır
 kardeşe çıkan yolun zahmeti esenliği

gri dalgaların artar ışıkları parıldar
 oruçlu bir öğle yuşa tepesinde
 parıldar ışıkları artar güneye doğru
 yaşamak emin bir ele girer
 birbirinin yüzüne vurur her kardeşin onuru
 tâ aşağılarda kırılan dalgalarda
 her kıvrımın menzilleri kimin elinde ise
 doğumun kaderi kimin elinde ise
 onun elindedir burdan oraya gidiş
 ağaçlar eğilip sürgün verdiği yerlerde bile
 kardeşe çıkan yolun sulhunda duran
 ölümün kaderi onun elinde

KİŞ

saklamayacağım
 “eski kışlar kalmadı”
 değişini adamın
 sakalıyla gülüp yerdeki balçığı işaret ederek
 süyüklerde şakıyan serçeleri
 eviçinin sıcaklığını hatırlayışını
 ve tebessümüyle oraya
 bir yarayı sağaltır gibi gidip gelişini
 saklamayacağım

pusulanın oku nerde durduysa
 bir ben bilirim son yaz bulutunu
 ağır uykusunda dinlendiğim
 acı çeken yüreği
 sabah öylece bırakılan sokağı
 açık kalan kitabı işaret eden eli
 bir ben bilirim
 senin karşında duran
 uçuk atmış dudağa tam da yakışan
 düzeni dağınık cümleleri

eski kışların düşünö gören
beyaz sakalıyla gülen adam
bağışla beni

bir ben bilirim bir ben
toprağın emdiği karlara bile
son hecesi yenik kelimelerle biten
başedilmez şarkılar sindiğini

TEZ GEÇEN YAĞMUR

yere yaklaştıkça hızlandı
 rüzgâra eşlik eden çırpınışı yamurun
 ne bir sahte denge ne şemsiye bıraktı
 yalnız tozlu gövdesiyle barıştı ağaçların
 karışarak göğe ağan dallara
 karışarak
 “hani az da kirlenmemiş” toprağa

evindeki sükûna dönüp inceldi sonra
 kıstık da gözümüzü bakmaya güç yetirdik
 belki yağmura belki günahımıza
 dikişsiz bir şemsiye olduğunda
 koynunda emzirdiği sükûnu hatırladık
 ayın on dördünde geceleri
 yakın komşumuz olan göğün

çok zaman ulu rüzgârlar esmiş buralarda
 penceresi güneye bakan evlerde
 gebe bırakmış sohbet saatlerini
 çok zaman o ulu rüzgâr
 dokunarak erkeğe kadına
 kanat germiş erdemle yaşamanın
 bezediği huylara

kimler doyunluk almamış ki
 meyvelerin erken kızardığı yerlerde
 “biz” deyince
 yaşayanlar mı yalnız
 çağılıtısına karışmış avlulu evlerin
 göçüp gitmişler de

incelir yağmur
 bir hecelik süre geçmeden
 bağrına bastığın taşları dizer adım atarsın
 menkıbeden menkıbeye süzülen iki kanat
 iki rümûz olup gelir ıslanmışsa da
 aldırma önüne serilen bataklığa
 alış ateşine
 sebep kalmadı artık
 yanan yüreği soğutmaya

ERİYEN KARI SOLURUM BEN

eriyen karı solurum ben
siz susarsınız birşey olmaz
eriyen karı solurum ben
karanlığı bile ürkü vermez insanın
serin bir yenilemeye uğradığım gün
eriyen karı solurum ben
şehrin unuttuğu çeşmeler gibi vurgun
gümrah bir bitkinin kökleri gibi
muhtaçken yıldız aydınlığına
eriyen karı solurum ben
açık duran kitabımla odamda
eriyen karı solurum ben
umurumdadır uzak düştüklerim
eşlik edip dostlara ezeli çınlayışa
benimle konuşurmuş gibi yazılmış şiirlerden
eriyen karı solurum ben

İLK KIBLE ŞEHİRİ

iki çıplak ayakla adım atıp
varamadım ilk kible şehrine
zeytinleri düşleyen bir çocukken
o kadar umduğum halde

zorludur yolu kenan ilinin
atılmış olsa da köprüleri
bize geçit verir demiştim
isanın göçtüğü günlerde gibi

ömer öyle bir anıdır biraz
yakubun âhından kaç zaman sonra
saklıdır onuru mescidinin
nüfuzu imkânsız küskünlüğünde

barıştan ve urucdan kalan
bugün bir rüya
rüyasıyla dahi barış yakışır ona
hâlâ serinleyen vardır avlusunda
günü yokuş dibinde başlayanların
yeşeren öğle sonlarında

ATLANTİK TEN SONRA

Ahmet Yücel'e

ilk etki atlantiği geçmektir
 ilk sarsıntı
 eski dünyadan gelen birine

burda yer değiştiriyor kasvetle insan yüzleri
 kaygı orda kalan yüzlerle

bebekleri baştan savmanın boşluğunda bir hayat
 köpeklerle paylaşılan şehirde
 yeller esiyor Whitman'ın babacan çiftçisinin yerinde
 şarkısı unutulmuş eski bir efsanede
 kalanı miras addedip çarçur'u hak gören
 E.P'yi çileden çıkaranlar yerli yerinde

musikinın eşlik ettiği eski hayatta
 bizim hep mesafe koyduğumuz
 bize hep mesafe koymuş olan
 karşı komşumuz venedikliden cenovalıdan sonra
 tefeciler türedi galata sırtlarında

bir tarihte

anlaşıp uyuşup avrupalı bankerlerle
 keyifle el oğuşurdular halice karşı

bense yüz otuz yıl sonra pensilvanyada
 bir bağlantı kurmadan edemedim
 berikilerin kapıştığı şehri ingiliz meslektaşlarıyla
 Walt Whitman köprüsünü kullanarak geçtim
 sadece doksan sente

"A Pact"i bir daha okumaya gerek yok
 gözlere söylüyor mücessem yapılar
 altında kıyısında tapınaklar
 hangisi öbürüne gebe

bense toprağın hiç değişmediğini
 kuş sesinin hâlâ o tanıdık ses olduğunu öğrenip
 arkadaş edinecek
 bir dost yüz görecektik kadar kaldım burada
 çok şeyin yerine geçen kısa bir zamandır o da
 hata yapıp düzeltmeden bırakacak yaşta

yine de ilk sarsıntı ilk kez atlantiği geçmektir
 kök salmış biri için eski dünyaya

SONU

gecenin yumuşak karnına inmek gerek
 işleyişine kanıt bulmak için hayatın
 doluşmadan arsız hünerler ölü sanatlar sergileyen
 herkesin haykırdığı meydana
 izlemek için geldiği yeri yıldızların

bir şehir ölürse başka sebep arama
 diye yazıyor eski kitaplar
 zayıf ruhluların günahları yüzünden
 orda da masumdur anneler doğururken
 her çocuk bir ilklık getirir varlığıyla
 öldüyse şehirler diyor eski kitaplar
 günahkârların günahkâr doğurur gibi üremesinden

(kartacayı kül eden yangından önce
 herkes akşam şarabını getirip boca etti
 tılsımlı havuzuna eski babilin
 dillerin karıştığı o eski efsanede
 seçmek isteyip de herkes öz içkisini
 kim kime anlaşılr bir dille hitap etse
 dudağına kendi kadehi değdi)

eşyasını herkes canının yongasını
koyacağı yeri biliyor şimdi
yalnız sıkışmış yüreğine yer arıyor akşamları
kapıları kapalı
şikâyete yarayan bir dile yaslanarak
chekeceğimiz varsa doğadandır diyorlar
bir dalga kabarırsa kutuplardan diyorlar
şehirler daralırsa kıyılardan diyorlar
dahlimiz yok olmuş günah olmaktan çıkmış
kitapların yazdığı o eski günahları

SON SÜRGÜN

hayır bu karanlık gizleyemez sonuna kadar

aynada uçuşanları
 görsünler diye
 ne dalgalandırmanın yararı var
 ne gömmenin ucu bucağı
 yorulup kanadı büzülmeden de
 yerleşip kök tuttuğu şu sıcacık yüreğe

bazan derin girdabına dayanır
 dıştan gurura benzer ama yok
 ruhta ne varsa
 ses getiren bir inzivadır
 gizlemesi beni orda sonuna kadar

umarak geldim bu günlere
 yeni bir dille tanrım niyaz etmeyi
 kısa günün ateşinden yorulup
 gölgeli bir ağaç bulduğumda
 hazır anahtarlarını attım hazır kapıların
 yaşlı bir yorgunluğu gösteren damarlar gibi
 kabarmıştı ağacın dışa vurmuş kökleri
 gelip dayandığı yerde kayalara

son sürgünü kesen ben miyim
 gölgesi bir ev
 ve bir imtihan yeri olan ağaçtan
 eskilerin giydiği temmuz gününden sonra
 kuruyup soğuyunca ağustosta
 eylülde bulutlar indikten sonra
 her dalı tek tek gördüğünü söyleyerek dolanan
 verdiği her selam üstüne bin hesap yapıp
 başa kakan tekdüze konuşup sıkıların yâveleri
 arasında

kırk yıl
 bir toprak parçası aramakla geçti
 ağırları içinde vaktin
 o dalı dikmek için

kalbe gelince

neyin peşindeyse sahibidir
 ele girmeden önce
 sararır da başağı hasada gelir
 ekip biçmeden önce

küllendiği yerde açılır
dağıldı sanırsın toparlanır
apaçık görünsün dediklerin bu dünyada
karanlık bir noktayı gizlerken
üstüne düşen keskin ışıkların ardında
son sürgünün çıkıp geldiği yere yönelen
kilidi açılan aynada uçuşan herşey
tamı tamına belirmeden tamı tamına
kalbe bir kez giren ve silinmeyen
bizi saran şey çıkar açığa

dönüşür de bizi saran şey
gözlere fer veren imâyâ
ışığa muhtaç yer kalmaz
ve tam kıvamında bulursun
kozanın ve hasadın buluştuğu mevsimi
gir sözüm
görüp geçirmişlerin gününden kalan
yarı ışığı tutan yarı ışığa aldırmayan dallara tutunarak
ısrar etmeden de varolan ağaç gibi

EKSİLMEYEN SU GAZELİ

eskilerin ırmak gibi şairleri vardı
şelâle olup köpük köpük dökülen

nasip oldu bir ömür kıyılarında gezdik
eksilmeyen su nerden geliyor
merak ettik
gittiği yeri gözledik

bir onlar bir de –her devirde–
yakınlarından daha yakını
bulunduğu mekânda vaktin evladı
toprağı kımıl kımıl besledi de
bizim otlarımız bitti

azizim boşver
aradaki haşeratı

ŞAHİTSİZ VAKİTLER

1. baskı: YKY, 1998

FERAGAT

terketmek için de güç gerek
 dalından ilk ve son kez ayrılmak için
 bayıltan olgunluğuyla bir meyvenin
 ihtiyaç duyduğu kadar olsa bile

zayıflığı çağırınca bedenin
 bir takati, içten dışa gelişen
 terkedistir çünkü dönüşen
 yeniden yüklenmeye

akşam omuzdan aşağı bastırarak
 çökertmeye kalkıştığı günlerde
 bir fırtına çıkmadı mı yol açmadı mı
 "bana göre değil" dediğin gece

serazat derdi gözücüyla bakanlar
 tezcanlılığa yakıştırarak her hafifliği
 ordan oraya atlamayı boşvermişlik sınırlar
 çok görürlerdi bir ara dinlenmeyi

yük çağırılmaz kendiliğinden gelir
 ne ayrılık boşveristir ne inziva
 ilk fırsatta dönmeyi düşünürken
 yüklenmek ne ister feragat ne sorma bana

zamanı pay ederken serazat adımlara
geçmişinden sıyrılmış bağlarını bırakmış
biri karşılar ağırlardı beni
hiçbir şeyi hafife almayan ama aslında
birden çıkagelmiş ve çağırmış gibi

yüklenmek mi feragat mi
güç isteyen hangisi
yükü ölçerek mi bilmem
çözerek mi yetersizliği

yine de besbelli feragatin
tatmadığım bir takat istediği

MESAFE

belki de biz bir şey yapamadık

salıyor hâlâ gölgesini
 yol diye içine düşülmüş dolambaçlar
 yere sağlam bastığımız gün
 uyku yenildi diye düşünür
 bir hayat kaldığına kuvvetle inanırken
 atılmak için can atan ayaklara
 “dur” diyen bir his aniden fırlıyorsa
 zaptedecek kim vardır
 gevşedikçe ele gelen
 gerildikçe kaçan sicimi

ilk günkü gibi duruyor koyuluğu
 ben varsam ılık da var diyen gölgenin
 ama ölüm bekliyor dört dörtlük tedaviyi
 niyetle netice arasında
 vaktiyle bulduğumuz gibi

gel bir nefes al kardeş
 fazla dert etme
 biz ölmeden bu mum erir
 tükenir diye

binlerce yıl önceki
ince ışıqla yarılan
bugün lastik yuvarlağa sarılan
bir pedala büzülen mesafeye karşılık
bize kalmış olsa da yeter
yalnız doğduğu yeri doyuran
dıştan bakınca kamçılaman
içten nabız gibi atan mesafe fikri

“basılmamış yolları budur” deyip ormanın
geçerken patinaj yapıyor artık
sükûta razı olarak
çekilmiş okyanus kıyılarının
oluk oluk taliplileri

bir nefes al kardeş
fazla dert etme
biz ölmeden bu mum erir
tükenir diye

daha şekillenmeden dillenmeden biz
kimi cezbetti seslediyse
geceye kadar kıpkızıl fecri
fecre kadar geceyi getirenin
sık dallar arasında titrek ışığı
fer verdi yeni bir dil verdi de
varlığı hatırası özlemiyle
yola baş koyan göz kestiren
arzunun mumu alev aldı

ince ışığıyla yarıldı gölge
bir nefes al kardeş gel artık
biz ölmeden eriyip tükenecek
bu mum diye dert etme

BİR KİLİT BİR ANAHTAR

şahitsiz vakitlerde
inşirahıyla geldi de kalbin
bir anahtar koydu önüme
bakir soruların senin

farkedince içine girdiğini
belasını bulmamış bir hercümercin
"bu nasıl meclis" dediydin hani
"umurlarında değil sözün mahremliği
yürekten gelmeyen sorular;
paslı kilit
bir ses diyor ki: Ya hu
çek git"

şöyle bir baktıydın yakası yırtılmış ağızlara
kederle döndüydün oradan oraya
mahrem söze bir yer bulmaya

açık ettiklerin senin bir soru bugün
 perdeler ardında gördüğün
 bekâreti eksilmez cevabı verilmekle
 yarışı sürdürse de farfara ağızlar
 onlar kilit dese bende anahtar
 yok edemez onu bu dizginsiz hengâme

“zaten cevabıyla birlikte mayası tutar
 değdiği her yüreği sarsarak doğar
 bir soru” dediydin “içten ve hakikiyse”

tat veren hışırtısıyla geldi
 otlara sürünerek geçen bir derenin
 bazan kilit oldu bazan anahtar
 bakir soruların senin

DUVARIN YIPRANIŞI

günü eriyip gidiyor deriz
 ısmarlama hayata dalanların
 bir gün acımayla bir gün "o işte öyle"
 diyen teslimiyetle
 uzağını yeğleyip vasıf koymanın
 birinden biri anlar diye bekleriz
 kalabalık el etek çektiğinde
 benzetir de birini ötekine
 böyle böyle anlam veririz
 yıpranışına sahipsiz bir duvarın

perişanlık her yanı sarmadan önce
 ölüme çattığı da var oysa hayatın
 benzemez bir duvarın
 sahipsizliğine
 o sahipsizlik ki tamama erdiğinde
 sönüşüdür beka kabarmasının
 kudret edinir oysa hayat
 bir yandan erise de
 aldığıyla aradığıyla terkettiğiyle

yitiği bulduğundan çok olmalı insanın
 ki sonu gelmiyor aramanın

yönelmek için kimin cesareti var
koruyucu duvarlar
rüzgâr darbeleriyle kemirilirken
ayak değmedik ülkeye girilmedik şekle
bir kez olsun duyulmamış kelimeye
sessizliğin içini boşaltır anlamını kovarken
pazara doluşan anlamsız gürültüler

hangi dil tatmadığına göz koyar

bir yürek
hangi istek hangi cesaretle
ermediği şeyi arar

DUVARIN İKİ YAKASI

1

fani varlık halinde görünmeden biz
önce de ölüm vardı

söylemeye kimin dili varır
beklemeden karşılanmayı
bugün de kamçılayan güçlü kılan
her ihtiyaç gibi bizi
uzaktan kollayışla sınıadığını

görüntüsü kulağa seslenen
bir pençe orman ıssızlığında
işiteni olmayan bağırışlarda
bazan gemiden atlayış ummanında
göreni görünmeyen
gösterdi iki yakasıyla sınırı

hayatın ona denk dünya kadar
hiçlik de denilen bugün
ârâfı terke yöneldiği sınırda
titreyip durdu da terazisi
eceliyle söyleşen varsa anlar dilini
biri dıştan gelen biri içten yükselen
iki ateş arasında
yüreğin şüphesi tedirginliği
ama keskin erimez vazgeçmezliği
ısrarı kaldı
ulaşmak için başka bir hayata

buraya kadar sarıp sarmaladı
ölümsüzlüğü ve kökündeki hayatı

242

2

bir kez uçan kuş
tuzağı ve kafesi varsın unutsun
hayat sahibi kimse tatmamış olsun
geçip gitmiş olanlardır uyaran
ölümsüz olanın nektarıyla
gelip geçmekte olanları

ARZU

ımrendiğimi düşünüp kınıyorsunuz
 başı taş ve yosun tuttuğu halde
 gümüşten bir ip gibi akan dereye

sadece bir kez görmüş gibiyim
 hâlâ berraklık ve bereket bulacağım
 dönebilsem çıktığı yere

can taşıyor desem mazurum
 ışığa cevap olan yosunun
 bakarak şahitliğine

hiçbir yere ulaşmaz diye şaşıyorsunuz
 ısrarla ince izini sürdüğüm
 bir nefeslik buharıyla şu dere

kalamam gideceğim
 hiçbir zaman varamaz deseniz de
 ilk görüşte vaadettiğine

BESLENME

orman görüntülerle besledi bizi
 aşmak üzereyken bir tepeyi
 bazan yarı ışıklı korku dolu
 bazan yapışkan ama uçucu
 tahminleri yıkışı tahminlerin
 yetti
 başımızı dik tutmaya göğsümüzü pek
 menzillere işaret oldu
 parıltısı vaadkâr sürprizlerin

yorgun olmak dert değil artık
 sabahları aradan sızan aydınlık
 öğlenleri nemli kuytular
 besledi de tahmin ve sürprizleri
 bizden yana birbiriyle yarışır gibi
 rüya verdi de uyku verdiği kadar
 evvelce geçip gidenlerin izleri
 bize kuvvet olan bir şekle girdi

zırhımızdır bir kez ele girip de
düşmeyen kalemizdir artık
geceden tat taşıyan taşıran
gündüz gözüyle
"gökteki yıldızın biri benimdir
biri benimdir" diye
ayrılığı kavuşmayla bağdaştıran
türküdeki yalnızlık

görünüşe kalsa bel bağlamıştık
levh'ür resme papamundaya atıflarla
tepede durarak uzun uzun
harita okuyuşuna senin hesaplar yapışına

gerçekteyse dostum
(sence değil mi)
denizin serbestçe yol verdiği
mesafe aşan dalgalar gibi
uyanık bırakan oynak rüzgârın
sarsılmaz güvenine dayandık

bir yamaçta kuru derelere rastladık
yalnız otların ve fidanların kökleri nemli
kavrulayazmıştık susuzluk ve yoksulluk derdiyle
serdiler hafızalarında kalan son gölgeyi
onlar da eksik etmedi iyiliğini
güneşin dik geldiği yerde
oturup kenarına çıkınlar açtık

geçip giderken biteviye
kılavuzluğunu sağladın ya yeter
canyoldaşım
uzakken uzaklığıyla ürkü veren
yaklaştıkça heybeti artan yaklaşırken
büyük dalgaların açtığı engin vadide
yürekte ışıyan küçük kıpırdanışların

hazinesi dopdolu hayat ormanında
bağlılık müstağni kıldı
yokluk mülküne daldım
vermekle kaybetmeyeceğiniz şeyi aldım
allahın otağ kurduğu virane gönül sahipleri
geçip giderken biteviye
açlığima iyi gelir diye
kovansız arıların doğal verimi gibi
dökülüp saçılmış mirasınıza bakarak
gerçi "yoksulluk ne ki"
dersiniz "ölümden öte"
bir zamanlar yaşıtım olan ama ulu ama uzak
izleriyle ruh akrabalarım

MOLA YERİNDE

1

bir ırmağı tutarak geldim buraya
az kalsın dilim sürçecek
"dik" diyecektim öyle yorucu
adım attığım halde aktığı yöne doğru

ne düz diyebilirdim ne pürüzsüz
ne söz verebilirdim rahat bir yolculuğa
"siz kalın" dediysem daha orada
içim elvermediyse bundandır çağırmaya

2

şafağın atışıyla damlayan herkes
 çok geçmeden tanıyor birbirini
 bir hengâme bile varken hesapta
 yüzler aydınlatıyor yüzleri

yola yorgunluğa sıra gelmeden
 şecere okumaya gerek görmeden
 – sen ha!

– demek burada!

~ ya hu sen de mi?

sürprizler ısıtıyor mola yerini

enisonu kaybettirmez dostum
 bu yol bu yorgunluk bu reca
 başta bulan hiç kimseyi
 kayıp hanesinde komaz sonunda
 sürdüğünce aklına ne güç ne çelimsizlik gelenin
 silinmeye yüz tutmuş izlerini

GİRDAP

1

girdabın köpüğü tutar insanı
volkanın lavı
gitmekle kalmak arasında
dünyayı nisyana yollamışken
bir emir etkisiyle öğütler
biraz daha orda durmayı
kafadan kovmakla kovmamak arasında

diyelim lav uzaktadır
çaresi içindedir ama girdabın
çözemezsin bağlarını
mekânca uzaklıkta ısrarlıyken
hem çeker hem davet eder bakakalmayı
kalmak kurtulma düşünüy besler
boşluk doğurur düşünmek uzaklaşmayı

2

imkânsız oluşu değil mi
bağlayıp bırakmayan bizi
mutsuz birini mutlu yapacak ne varsa
dokusu gevşemiş şu hayhuy arasında

mümkünler sıradandır
kolayına ne gelse ona kapılır
girdabın öyle bir yanı var ki
meydan okur sıradanlığa

imkânsızın çekiciliği
araya aşılmaz mesafe gerdi
hem lava benzer hem girdaba
yalnız büyüü yeter oyalanmaya

BİR VAKİT GÖLGEDE

bir vakit gölgede uzanıyorum
sınırlar ki bunda bir heves buluyorum

yorgun beden dinçlikle oynaşınca
bekanın köpüğü kabarıyor da

varlıkların zarfı hafifçe yırtılıyor
hâlâ adı konmamış duygular uyanıyor

hükmettikçe görüntü şöylece göz atışıma
dönüşüyor o nazar saygı dolu bakışa

zarfı yırtan her şeyi demlenmiş buluyorum
gölgesinde bir vakit uzanıyorum

KÖKLERİN ÇAĞRISI

üçü de oturmuştu öğle sıcığında
asmalı bir çardağın altında

biri dinlenmek üzere gelmişti
dinçliğe çalıyordu gücünün tükenişi
iş yapmış olmanın doygunluğuyla

vaktin ölüşü diriltiyordu ötekileri

“boşuna dikmiş olmayasın
elindeki körpe fidanı” dedi öteki

ardından ne gelecek diye baktı ilki

“yağmur aklı estiğince iniyor artık
bahar nerdeyse hep gecikiyor
akla gelir miydi görülmüş şey mi
şaşırdılar sanki vakitlerini

her yıl şuraya konan kuşlar
ses vermeden geçip gidiyor
kuruyup göçtü de barınakları
unuttular bize uğramayı”

“çağıracaktır” dedi ilki
 “onlardan çok bizim için
 çağırılmadan geleceği düşünülen
 tayin edilmiş vakitleri”

“kısa keseyim” dedi öteki
 “boşuna dikmiş olmayasın diyecektim
 elindeki taze fidanı
 çorak bir yerdir burası”

“doğuran da o ya niyetimi
 uykularımdan eden” dedi ilki
 “çölleşme toprağı kemirirken
 ve bize gereken cesareti
 eritip tüketmeye kalkarken
 uzaktan işaret etti
 gündüzleri kamçılaman geceleri dürten
 kimseyi tedirgin etmeden
 gizlice verilen bir öğüt gibi”

(üçüncüsü külü dökülsün diye
sigarasına parmağıyla vururken
konuşma sırası kime gelmişse
o yana bir bakış atmakla yetindi

ona sözden ne sıra ne yankı geldi)

toprağın dayandığı bir şey mi vardır
yoksa kapıp koyuverir mi kendini
gençlik günlerimizin bizim
dizginsiz esini gibi

içten diri dıştan uysal fidanın
kavrar köklerini koynuna alır
derininden kabarcıklar çıkarır
uzatıp uçlarına yardım elini

kurumuş çölleşmiş görünse de
elin ermediği gözün görmediği yerlerde
abıhayattan olma feyze çağırır
umuttan el çekmişleri

ışığı nisyana isyan eden
bir his parlarsa içinde
 etraf karardı diye
dalgalar kabarır benliğin öz evinde
ırahsız bir güç doğar şaşırtır
hayretlere boğar yorgun yüreğin
"tükendim artık" dediği yerde

tükeniş ne ki bir yürek için
tazeleniş kapısı sarsılmayan güvenin
dalğanın ışığın ve oynak her şeyin
bağrında dirilmesiyle

GÖRÜCÜ

yalnızca bir kez gördüğüm bir şey var
düşte mi çıplak gözle mi
yerini bile unuttum şimdi
geçip giden onca zamana rağmen
öylesine güçlü çıktı ki
öteki tarafa çekti beni

eskiler gönül gözü derdi
az kişi mi dirsek çürüttü çileye girdi
bir kez elde etmek için onu
sonra da kapandığına şahit olmasın diye
unutmaya çalışıp gördüklerini
az kişi mi örttü kötülükleri

derken
çıplak göze övgü dönemi geldi
herkeste bir çifti var ya
yüce değil kimseninki
ona çarpan her şey meşhudum değil
aynı gölge aynı ışık altında
aynı parlaklıkta kötüsü ve iyisi
çok şeyi gördüm ben de herkes gibi
eksik kalanlar için kameralar yetiştirdi

göz hiç devreden çıkmadı gerçekte
eskilerin gördüğüne gösterdiğine
kameraların kaydettiğine
kendine has gizli bir yolla yansıyan
bir şey görünüyor yine de
renk dönüşümüyle resimlerde
ressamların ışık zevkinde
yalan olmasın diye titriyorum
benziyor eskilerin dediğine

İMA

özü açık kalblilik olan ne varsa
önümdeki boşluğu ona terkettim
bir bakışıyla ben arasında
taht kuran mesafeyi
aldım kapalı yerlere serdim
teklifsiz yakınlık ve dostlukla
orada bildiğince geziyor şimdi
gözün yüz çevirdiği şeylere inat
örtüler altındadır güzelliği

şöylece bir geçip giderken
görme fırsatını geri çeviren
çevrilmiş bakışaysa hükmeden ima
tahmin eder olmayıp bilerek
kulaktan duymuş olmayıp görerek
avlanmış olmayıp yetiştirerek
apaçık bir şeyi gizler aslında
açık kalbliliğin onsuz edemediği
örtüsü altında duran her şeyi

çocukken afacanlıkla tanırdım
görüşüme engeller koyan dünyayı
dediğine göre bilgi ondaydı
boş gurur da
obenianlar geçinir
çıplak bir hakikati yollardı bana
ben onu ne iyi anlardım

sıçrayıp duran imasıyla
yüreğini de açardı bana
üstelik herkesin arasında
herkese yaptığından fazla

BAHARIN SESSİZ SİRENİ

kış emzirdi meyvelerin
günü gelince hayat dalgasıyla kabarıp
güz gelince renk attığı yerleri

geldi karların eridiği zaman
emdiği halde baharın nektarından
içten saltanat kurup dıştan zevale dönen
hatırasıyla yakın geçmişinin
nasiplendiği kimyasına girdiği
her gün bir şekle giren armağan
göğe saldıği parıltı toprağa yumuşama
ve içe doğuş halinde yaydığı ümitlerin
süzerek ilham ettiği gibi
kış emzirdi
tazeliği özleyen buruşmuş kabukları
adını çok az kişinin bildiği bitkileri
ve varlıkların ivazsız beklentisini
emzirerek besledi kış

soğuşuyla dıştan bakışla
 her canlıya başka sığınak aratan
 ama güvenli ama beyaz yorganı altında
 ürperti vererek uçuk bakışlara
 kış emzirdi
 değip geçen her gözün okşamasıyla
 çok kişinin durup kaldığı renk tonlarında
 tek yaprakla varolan gövertileri

o mevsim sütünü usul usul
 bir sızıntı kıvamında sağdı da
 bize selam veren eski bir komşu oldu
 yuvasız bulutların gri yorganında
 ısındı gök gürültüsü günbegün
 daha işitilmeden açığa vermeden
 cana yakın
 bir evcil hayvanın yaptığı gibi
 yaklaştı yerleri okşayarak
 okşadığı yere armağanlar koyarak
 toprak için tohum için gül için
 getirdi sessiz sirenini baharın
 aynı habere kulak verdiği her canlının
 güne doğru fırtınalar birikti

ne el değmedik orman deseniz yeter anlatmaya
ne sonsuz renk cümbüşü doğanın
her canlı bir kez daha burada
kristal olup ışıyor özsuyuyla
arkalıyor onu birikmiş fırtınanın
heybet kapısı olan sakın azameti
yumuşayan yalnız toprak değil yalnız ağaç
yalnız dal değil
dinledikçe baharın sessiz sirenini
kıpırdıyor çelimsiz sandığımız çimenler
isa nefesi değmiş gibi

CESARET

yenilmek mesele değil
ilham eder bir daha denemeyi
balta yemiş bir ağacın
sürgün vermesi gibi

emek yüzüstü ve herşey ortadaysa
ortada bir şey yok demektir
ve olacağı da onlar için
varsa buna sevineni

tekrar yöneliyoruz imkânsızın gününe
yok kimsenin çünkü zaferi
mümkünlere bakıp değer mi deme
arzuyla dengeliyoruz vazgeçiş

BÂBÎÂLÎ'NİN ÜÇ DÖNEMİ

bir zamanlar ben de
 dolanıp durdum bâbîâlîde
 sağlı sollu acemi rüzgârların
 hedefsiz kasırgaya dönüşmesiyle
 titrek ışığını korumaya çalışan
 birkaç mum kalmıştı birkaç köşede
 yıpranmış saçakları
 ve bakımsız dış duvarlarıyla
 tarih kokan gazete binalarının
 çekip gitme vaktiymiş meğer
 uzak yerlerdeki kalelerine
 bâbîâlî bir hayaldi gerçekte
 büyük gerçekler pişiyorken
 küçük gerçekler ezip geçtiği halde
 büyük düşlerin
 serpilip gittiği keyfince
 küçük dergilerin mahzenlerinde
 çağaloğlu ve bayazıt kahvelerinde
 demir atayım dedim
 kimbilir kaçınıcı kere
 göçtü göçecek bâbîâlî
 bir kere daha bitti tükendi
 denildiği günlerde

azameti büsbütün yoktu diyemem
 hiç olmasa hayâlimizde
 bâb-ı humayundan
 bâb-üsselama uzanan bahçede
 bağdat gibi hicaz gibi
 trablusgarp gibi uzak illerden
 yenilir yutulur haberlerle gelen
 ulaklar koşuştururken
 mektupçuların telaşı vardı
 gerçek bâbîâlîde
 ser çıkar sır çıkmazdı kolay kolay
 sefirlerin yeni bilgilerle geldiği
 vüzeranın ümeranın
 divan üyeleri ve bilcümle küberanın
 ayrıntıyla çizilmiş bir tertip gereğince
 sıra sıra dizildiği saray içinde
 bilmediğimiz bir azamet saklı kalırdı
 yakın mahallelerdeyse
 paşa konaklarından köşklere
 sızacak bir haber beklenirdi
 şerbetçi dükkânlarıyla kahvelerde
 napolyon mısır'a girmeden önce

sonra bürokrasinin
 dışa doğru dillenişi
 içinden çıkılmaz devlet işi
 kollu ve çarklı makineler
 yoğurmaktayken
 bir batıp bir çıkan gazeteleri
 bâbîâli bürokrasisinin
 kısa süren parlak dönemi geldi
 enderun-ı humayundan yetişen
 ya ilk fırsatta bir gazete kurdu
 ya da geçti başına bir gazetenin
 buldu yolunu verip veriştirmenin
 muhbir suavi basiret ali
 devir vakit tercüman
 bâbîâli baskını çırağan hamlesi
 bâbîâli artık matbuat âlemiydi
 ince fikirler de elbet
 artık orada yeşerecekti
 müteverrim kızlar alırken
 şiirde yaşlanmayan tazelerin yerini
 bozgun günlerinde teselli edemezdi
 kimseyi bogaz'ın güzelliği

bindokuzyüzlerin son çeyreğinde
 ahşap evlerden çıkarak gelen
 taşrayı buralara getiren
 titrek bir aleve dokunabilen
 bunu bir şans sayıyordu
 söndürülmüş birer mum ellerinde
 kıvılcım ateşi arıyordu
 kavurucu yangın yerinde
 hikâyesi akla ziyan
 “taş atan bizden attıran bizden değil”
 modası çıkmıştı bir de
 bâbîâlî artık
 bâbîâliden başka herşeydi
 simgeleri birer birer göçerken
 bir hercümerce tanıklık etti
 peşinden sürükledi yücelikleri
 her konu orda başladı orda bitmedi
 merakı eksilmeyen bense
 biterken bizi de bitirmeyen
 ardında bir şey var dedirten
 bitişlerin düştüm peşine
 postu serdim
 hayâlde makân tutan bâbîâliye

shakespeare
"dünya bir sahnedir" demiş
"erkek ve kadın biri çıkar biri girer"
görünürken orada hayat ve kader
x-pirin oyununda rol kabul edemezdim
çok teklif aldım kapıyı yeğledim
benim oyunum benim gerçeğim

BULUŞMA

bu toprağı boş kalır sanma
eksilmez arzuyla iz sürenlerin
kimi gitti kimi gelecek

yol bilmeseyordam bilmesey
saf yürekle kapıya erenlerin
kimi gitti kimi gelecek

yerleşip otele pencereden bakınca
gördüğünden irkilenlerin
kimi gitti kimi gelecek

işaretler karışmış diye burada
bakışıyla aynayı silenlerin
kimi gitti kimi gelecek

tanışıp mahşeri karmaşayla
bugünden sarsılan yüreklerin
kimi gitti kimi gelecek

özetlenip menkıbesi yazılsa
koca bir destana dönenlerin
kimi gitti kimi gelecek

ister oku adını ister okuma
bir kere kayda girenlerin
kimi gitti kimi gelecek

ya sayısı dersin bir şey diyemem
hafızada sayısız yer edenlerin
kimi gitti kimi gelecek

senden öncekine bunu söyledim
duyacağı aynı söz yarınkilerin:
kimi gitti kimi gelecek

SINIR TAŞI

1. baskı: YKY, 2006

DOSTÇA KONUŞMA

DOSTÇA KONUŞMA

söylenmesi gerekeni
söylemeye değmiyor,
kulaklar kalbe uzaksa

konuşalım diyorum, gel
kendi aramızda,
kız kulesini alarak arkamıza

kuvvetli lodos çıkıyor
ağzımdan çıkan heceyi götürüyor
nefes kesilir, sesler bölünür biliyorum
böyle zamanlarda,
ısrar eden söz dönüşüyor çığlığa

bakışın, "tamamla bekliyorum
ya da toparla" diyor; boşver
yarım cümle yarım kalsın;
sözün söz olarak ulaştığı yer,
emanet ediyorum anlayan bakışına

bazan söylemeye ihtiyaç yok
delil ortada; sözü doğuran.
can kulağı yakınımızda.
kalan yarı uçan yarıyı çağırır
ihtiyaç yok kalbi ve kulağı sınamaya

GÜRÜLTÜYE KARŞI

bir şey yap, bir uğultuya
gürültüye dönüşmesin diye,
şafak vaktinin
kendi kendini besleyen müziği

anlaşılır, insanların uyanışı sürdükçe
acıması da olduğu gürültünün
hissedilir gizliden, müziğe el veriş
ödünç alınmış bir neşe içinde geceden
sızdırır
aşar böylelikle kendini

anlarsın kendin olmak istersen
kulağa eğilerek söylenen
bir çift söz kadar sana ait
ve içten geldiğini
bulmuş olmadan koşup peşinden
gürültünün
dıştan bakışla boğduğu şeyi

baksan yarı uykulu yamaçlara
bize bir şey söyleme fırsatı doğar
çünkü uzun rüyalar
kalmıştır geriye bir parça
aramızda bir köprü kurar
açıklayacak onu sana bana

kavrayış yetmez duyumsamaya
doğar öyle bir söz,
yakından da yakın olmayı gerektirir
kaynaşır yazgımızla

GÜCÜ AŞAN DİLEK

tuzu kuruların öfkesi
sessizce sokularak gelir:
 Git öteye
burası bezdiriyor yeterince
yolup bırakılmış çiçekleri
baştan başa dikenli bahçesiyle
kaldıramaz hayvanca bir iştahı
tüylü bir yastık bul kendine

çözülsem ne olur, sarsılmadan
dönebilsem ilk zerreye
toprağın gittikçe yakınlaşan
çağrısına kulak vererek
bir esrimenin esirgeyişinde
varoluştan sınavlar geçirip
burada parçalara bölünmektense

gücümü aşıyor bu dilek
 bastırıp omuzlarımdan
 aşağıya doğru çöktürerek
 uyanıyor
 dillenmeye yelteniyor ama;
 ya nasip!

çağırıyor
 senin yanına katarak beni
 sinirlerimi geren, uykunun
 uzaktan bastırışına karşı dayanıklı kılan
 kahve değirmeninden geçip
 vücut bulmadan damıtılmadan
 ya sonu uykudaysa, diyen bir hisle
 farkına varmadan
 daha'yı gözleyerek elden geldiğince

dönüşelim birlikte çözülerek zerrelere,
 tanış çıkarız belki de
 aynıdır çünkü paylaştığımız yurt
 ya avcı ya çiftçi, vücuttan öncesine

ÇIKMAZI AŞILAN YOL

varsayımlar içinde ilerliyorum
rastgele boşaltmışlar hepsini
savunmasız bırakmak için seni beni
ama bir yol var, dolambaçsız
aramızda biliyorum
yok hükmünde kılıyor kestirmeden
örülmüş sahayı vehimlerden
yalın gerçeğin ta kendisi
ya arzu ya ölüm gibi

KARŞILIK

yüreğimin istediği gibi yaşasam,
yasalar ne der;
senin yüreğinin yasaları

yıkılmış köprüler bırakamam arkamda
beş duyuya kıyısı olan ırmakta
yapayalnız, kalmasın sonra gelenler
bir kaya parçasının insafına

vardır karşılığı ince sahilde
üstünde ot bitmeyen taşların bile
her tanışa bir öteki
her varlığa karşılık aranan dünyada
çok anlamın içinde yüzen gece
simgesi olarak kalır gündüzün

ama ben
değiş tokuş edilse de her şey
sanmam ki karşılayanı olsun
ağızdan çıkan sözün

bizi kendimize bırakmayan
zora koşup duran günün
mecbur ettiği yarış boş bir yorgunluk
günü boşlamayı yeğleyecek değilim.
bütün yükümü alır yine de,
yerini tutamaz hiçbir şey
gönüllülüğün

UÇURUM

bir yağmur paklar elbet diyoruz
 "ne yaptık da hak ettik" ama
 sorup durmadan edemiyoruz alttan alta
 "hak ettik mi yağmuru beklemeyi
 hak edenlerle miyiz acaba"
 belki de bir belirsizliğe sığınıyoruz
 bir kere gelirse yağmur
 sınır koymayacak nasıl olsa
 hak edenle etmeyen
 layık olanla olmayan arasına
 bildiği gibi silip süpürecek
 onun bildiği ve bizim bilmediğimiz
 temiz yerlerden eser kalmışsa
 ve o gün hâlâ ihtiyaç duyan varsa
 paklanmak adına paklanmaya
 gözetir bizi diye umuyoruz
 yıkayarak, geçtiğimiz yolları
 ayrı bırakıp da bizi
 rezil çürüyüşe terk edecek değil ya!

iltimas mı acaba beklediğimiz
 hayır, bahar gelince artmıyor
 vahşetine dönmekle değeri azalmıyor,
 sarsılmıyor saydam doğaya güvenimiz

“bugün” çözükle bir yumak gibi kalıyor
 sağlam bir zemin olmalıyken
 ve artık bağlanamaz olduğu her yerde
 ipleri düş öüyor bize
 aklımıza yarınlar dayanak oluyor
 ve destek yeri belirsiz olduğu sürece
 gelip yerleştiği, boylu boyunca
 “bugün”ün geçişini dayanılır kılanları
 zaman seçer tanıtır, yağmur arıtır
 kıyıda kalan ve geride duran
 sefillikten ayırır diyoruz
 ayırır ve bırakır bize

çünkü su, saflık hakkını ister
 teslim olmaz çamurlu mevcut oluşa
 en çok hanel geldiği yerde saflığına
 “saflık haktır”, öne sürer üstüne titrer
 bulduğu her ışılda parlayarak
 en çok yüke bulandığı zamanda

taş daima savunmuştur
 doğuştan öylece kalmak hakkını
 haykırmıştır derin balçık arasında
 çerçöp içinde kendi lisanıyla
 ne direnmesi vardır suya, ne teslim olur
 çürümeden eğilip bükülmeden
 özünde temiz olan toprak üstünde
 bir gün ortadan bölündüğünde
 damar damar ortaya çıksın diye
 ne varsa taşlaşmayan, yüreğinde
 taş olarak taş kalma hakkına dayanır
 anlayana anlamayana bir bakış fırlatır
 güneşi yakalayan ince yanlarıyla
 tanıtmaktan geri durmaz kendisini
 farkında olana ve olmayana
 şehrin hem içinde hem dışında

su dedik taş dedik su ya da taş
 bulunduğu yere sahip çıkar
 bulunduğu yerde öz varlığına
 layık olmaktadır bu, sona ve başlangıca
 rezil çürüyüşe direnmedir bu
 hazır olmaktadır yağmura ve ışığa

taş gibi kesin ve kararlı olmayan
su gibi doğuştan akıcı bulunmayan
ve bundan ötürü zaafı sayılmayan
plastik nesneler için ne diyebilirdik
“var olmak için yoğrulur onlar
kendini eğip bükerek korur
dik durmak isterse mahvolur”
diyebilir miydik?
insandan önce insandan fazla
ama kendisi kadar insan adına

yağmur bir gün çözer elbet
bilginin vadisinde dondurulmuş,
unutulmamış ama sahipsiz
ve kaynaşmaların potası dışında
öylece bırakılmış iyilikleri

bir yolunu bulup bazan gelir biri
 bir resim, öteki yapraklar arasından
 kayarak düşer yere yaprak gibi
 bir iyilik sınıyordur tercihimizi
 donmamış düşlerden sahnedir bu aslında
 dalların tek tük kalmış, saklı meyveleri
 nasıl güzü bir parça uzaklaştırırsa,
 temmuz güneşine bürünen eskilerin
 o uzak ülkede patlayan köpükleri
 birer iyilik sahnesinde düşer önümüze
 gelecek ilk günün haberi vardığında
 her yaprak bir uçtan sarardığında
 soluk benizleri görüp gözetir
 bir kristal olup renk salar ışıklara
 çünkü yazdan kalma bir ırmağın
 getirdiği o âni sevinçtir
 ve şu gürültü kesilse hışırtısı duyulacak
 dallardaki sürpriz meyvelerdir
 meyve ki ağır kasvetle geçen güne
 nefes aldırın düşten hediyedir

kasvetli gün karanlığı hatırlatır
 çaresizlikten dondurulmuş iyilikleri
 sulandırmadan taşlaştırmadan
 aşklarda, derin konuşmada, el çırpışta,
 anlamlı duruşlardaki alınlarda
 vücut versin diye insanlar
 yüklenmeye cesaret etsin diye
 güzel isimlerin ormanına dalarak
 çözerken sahip çıkar onlara

günahlar oysa tam kibre karışarak
 yoklamak ister hatırlamaz olanı
 dondurulmuş anlamlar ormanında
 kibrin ortasına kor ateşi atarak
 o saat yapar yapacağını
 tercihlerin bayağılaştığı yerde
 tercihleri bayağılaştıran her vesileyle
 kibrin kabarcığı taşar buraya kadar
 çünkü en rahat yatak açılmıştır
 kibirse bir yola koyulmuştur ama
 alçakgönüllülüğün uzaklaşmasıyla
 kovmaya eş değerdedir tanımak onu
 bir taşın iki yüzüdür tanımak ve kovmak
 erdemden eğer bir kırıntı kalmışsa
 uzaklaşması, çünkü alçakgönüllülüğün
 geri dönmek içindir ilk fırsatta
 ve tanıdığı an kovulmuştur kibir
 tanıyan duygu, çünkü tutamaz onu
 kovmak alt etmek midir ilelebet yenmek midir?
 ilelebet işte bu acı soru
 anlamına sözlükten başka yer bulamayan
 kelimelerin bu kadar şüphe dolu
 şüpheden boşaldığındaysa şaşkın ve perişan
 ve boş kalmış sayıldığı dünyada

YABAN GÖRÜNTÜYE KARŞI

vardır bir söylediği, dönüp durmanın
 çığlık sarsması gibidir; kuşatır
 dertop olmuş sesiyle,
 kelimelerini tek tek seçemesen de.
 tehlike duygusu şehrin; yatışmamış,
 batağındaki görkemi aramanın
 çevirmiştir etrafını, çözemezsin
 içten zorlayışla, istemeden ama,
 dolanır başıboş hayaletler arasında
 terk edilmiş şehir; ki yitirilmiş sayamazsın,
 görüntüleri sönüp gitmiş olduğu halde
 asla unutamaz olana, zaman tanır
 korkuyu gözlerden saklayan sesiyle
 kopup gelmiş olmayı üstünden atamamanın,
 ondan beklediğin bir cevap değilse de.
 ne aşısıdır iyiliğin ne kötülüktür
 vardır ama söyledikleri
 buradaki koşuya ara verdiğinde bile

insanın uzağında nice kötülük
 aşarak taşlıkları, ot bitmeyen üzerinde
 bir yol bulup yakına gelir
 uyarak bilinçten bile gizli davete;
 diye sakındırıyor surlarında yer etmiş gibi şehrin
 kapı arkasından sızarak gelen ses.
 kötü yüreklilikten sarkan yük; bir yığın
 bulaşamaz, kalır yerinde
 unutturmaz iyiliği bize
 ne derse o dirençsiz kalacağım
 bu kere
 ucu bucağı seçilmeyen iyiliğin
 bittiği yerde gelince görüntüye,
 kötülük kılığında kötülük.
 davet kimindir bilinç kimde
 şehrin seni beni
 tanıdık değilmiş gibi çevreleyen sesini dinler de
 nasıl hak vermezsin Farabî'ye

aydınlığı kirlenmeyen, güneşe yakın
 kayalık tepeler uyumaktayken
 araya mesafe koyarak en yakın şehirle,
 beri yanda evlerde
 bakır kaplar terk edilmiştir,
 henüz atılmış değilse
 şamatasız raflarda yeşillenmeye.
 plastik merakının silip götürdüğü tecelliler
 silemez, ayaza kesmiş gecesini iyi bildiğim
 şehrin kuşatmasından cesaret alsa da,
 kırların düş doğuran uzaklığında
 bir parıltı eşlik eder her tecelliye.
 şölen günleri yalnız düşlerde yaşar
 bir dalgakıran uzasa da gözler önünde
 nesnelere yüklenmiş bekler tecelliler
 düşleri besler cömertçe.
 kuru sıcağın savunmasız bırakışı
 mahkûm edemez bizi yetersizliğe

zehir katıŖa, günlük alıŖveriŖin
sohbetin tahrip edililiŖine
tepkisiz kalan kim; ses vermiyor diye
bir bahane bul bana, rastgele
yoksa, olmadık sebebe baēlayacaēım
ve ayıplamayacak
burada olmayanları anacaēım
doēallıēına dört elle sarılırken hayatın
çiftçi gezgin budayıcı ama adanmıŖ
bulutların ardında Ŗimdi, yaptıēı iŖe
ay gibi kçlse de onlar, ayıplanamaz
Ŗehir engebeli, dopdolu vehimlerle
bense sarılacaēım, söz
iki taraflı adına sohbetin
bulduēun her bahaneye
kimlerin hasredecek, Ŗamatasız
erdemli vakti kalmıŖ olabilir
birbirine

gizlenmesi güneşin altında; içe işleyen
 bakır alınların asaleti
 savunmaya devam ediyor bellek derinliğinde
 tomurcuğa durmamış geleceğini
 besleyip doyurduğu sürece
 dönüşemez karanlığa, köreltilmesi
 kötülük dedikleri nedir ki zaten
 tükenip gitmez değil ki

taşın sessizliğine sözümüz yok
 karmaşasıyla anlaşılacak olan şehirde
 kesilmemiş umutların yuvasıdır o
 boşluğa bakmayan bir sessizlik
 vaatleriyle
 doyurmak istemezse seni
 ezeli sınava uyanışın öncesinde
 kaşları çatılmış halde bırakan
 korku dolu seslerin tehditkâr
 bakışları aç gözlüce
 sıkıştırıp dört bir yandan
 ilkin sana rast geldiğinde
 gerçeği bırakıp gerçeğin yerini tutan
 düşlerden bile kaçmaya yeltenir
 sarılırsın, tanımsız; başka bir şeye

ÇATALLANAN YOL

yol çatallanıyor, gözlere sis yollayan
 hoşnutsuz ilgiyi artıran daralmayla
 karşıladığın halde onu
 ama önemsizleşmiyor batarken gün,
 diyerek salarsan kendini
 –ki sen hep yaparsın bunu–
 terk etmektir bu aynı zamanda dışarıdaki şeyleri,
 şaşkınlığa düşmeyi kafanın içinde savuşturmayla
 unutmaya baş koymaktır,
 çatalın açısında batarken gün
 yer olmadığı halde korkunun dışarıdan
 vehmin içeriden baskısına

ıslak sonbahar yaprakları yok altımızda
 yerlere yayılmış, serinleten bir o kadar
 arasından geçtiğimiz çimen öbekleri yok
 meşrubat tenekeleriyle parkta
 göze ilk çarpan çerçöptür
 ve içinde oturarak konuştukları
 kulübeler, derme çatma
 atılmış televizyon parçaları, plastik kutular
 bakışın aşına oldukları
 ve sığılıkları bile anlamayanların
 şimdiye esir olmuş dedikoduları
 vardır bu unutuşun altında

imkân pazarındaki varlar helâk oldu
 o sizin düşünüzden ibarettir
 def etseniz iyi olur onları, dedikleri
 varları var saymadıkları gibi
 gerçekten sınırsız düşümüzün gerçekliğini
 görünen gerçeğe inmesini kabullenemediler
 mümkündür, yalnızca imkândır çatalın ötedeki menzilinde
 harfi ve sözü yoldaki belleğe kayıtlıdır
 başlangıcı vardır görünmez sonu
 kendini salmazsan beyinsiz unutuşa, terk edişe
 imkânların varolma şansını tanırsan
 bütünüyle okursun onu

yeğ tutarım senin geçip gidişini
 aldırmaızlığa yaslanarak, korkmadan
 bir rinde yakışır biçimde,
 görüp geçirmişliği yeğlemen

gözlerim korkulası olanı
 azalmaz korku salışı sisler içinde
 yorar insanı boş meraka eklenerek

ruhları giz olmaktan çıkaran
 ses için yansıma gerek
 içtekini olduğu gibi veren yüzü görebilmek için
 nuruyla aynı dersi almış olan, vaktiyle
 gözbebeğindeki belleği tanıyan bakış gerek
 ve asla unutamaz olmak gerek
 elden kaçırmış olmamak o bakışın kazanımlarını

kalbinin serinliğinde taşıyorsan
dünyaya boşveren anlamların mirasını
kıskanana rastlamazsın, servetini
yalnızca dostların bildiği bir nakış gibi
bırakarak çatallanan yerin sisi içinde,
sonu gelmez vaatlerini ekonomik büyümenin
kendi yerine yollarsan; yeri her neresiyse
bir rintle aynı kapıya çıkarsın

karşılaşmayı kıskanırım orada seninle

ZOR SABAH

alev

azar azar emiyor soluduğum havayı,
aydınlığa açılan
gözlerimle görüyorum onu

sürsün diye hayat
tan kızılığ kormaya çalışırken karanlığı
beni ikame eden gece tükeniyor
etrafımı çeviriyor çınlayışı

gün, geceden arınmış değil
eni sonu varacağı yeri
kim terk etmiş sayabilir ki
diye fısıldıyor aydınlığın sesi

beklenti bile değilken ölüm
gecede unutup bırakmayız varlığı
iki tepenin arasında
zeval acısı çözüyor alacakaranlığı

kesilmez biliyorum,
dinlemesem de varolan müzik
adını kim koyabilir yoksa
yakına gelen günün

bizi çevreleyen varlığın
kulak veriyorum dönüm noktasında
göze görünmeyen ölümün
zamanı tarafından emiliyor olmasına

biliyorum sonumuz değil
akla getirdiği halde sonsuzca tükenişi
hayata girmiyor çünkü ölüm;
cisimleşmiyor

tükenişi burada uğurlarken geceyle
vücudu olmayan, dönüşüyor gerçeğe
hayal edilişi yoksa, hayal olanın
hayatın içinde

GÖRÜNTÜ

1

bırak yalnızca görüntü olsun
 şimşek ışığında seçilen
 bana bir gülüşle bağışladığın
 iyidir ellerin gerçeğinden

gerçekleşemez düşlerin bile
 sana güç vermedi mi
 bir ömür ayakta gezdirdi
 ellerin gerçeği kaybolurken

2

de ki ele girmez benim gerçeğim,
 zararı kimedir simgeler ormanında

gerçekleşmese de yok diyemezsin,
 düşler içinde bir kez var olduğunda

gerçek hayat düşünce boşverenlerin
 saf gerçek adına neresi fazla

aç ve çıplak ko'mayan, düşlerin gerçeğidir
 aç gözleri gam değil; doyurmasa da

bitkinliği yendi olgünlüğü önledi ya,
 dünya denilen gölgeler diyarında

DAĞINIK

kuruyorum diye kınama beni
dünyayı yeniden düşler içinde
kesinti olmalıyken ölüm, hız vermiyor mu?
hayatın geçip gidişine

eski şehire buradan girdik
takılarak dizelerin peşine
surlarda açılmış bir kapıdan;
geçiş onur verecek olan
krala armağan olsun diye

şahit olduk sisli ölümün
ve berrak düşlerin kalıbına dökülen
hayatın bütünlenişine

kurup durmakla geçti zamanım
konuşmayı sana yeni bir dille

yetti şahidi kalmaya kaynaşmanın
itiş kakışın keskinliğinde
çınlayan bir kitaptır gerçek
ne yazılıysa içinde
ve okunacak diye

çalkantı sürüp gidişi öğretiyor
bitişi değil; yıkıntı bekliyor onu da
ölüm; elde bulunmayan gerçek,
görünen günden koparışı da
elle tutulanlar birer düş
hoşgörü gösterene itirazım yok
dönüp gerçeğe baktığımda

dağınık bırakılmışsa
biri onu yeniden kurmalıysa
"dünyayı gerçeğe bak da kur"
deme bana

YİTMEYEN İKİ İYİLİK

kimse yakıştıramadı yakıştıramaz
yoksullaşmayı hayata
onca tükenişe kıtlığa rağmen
düşten ve umuttan yana

şehirdeyken, her taraf korunmuşken
güç mü yeter kuşatılmışlığı yarmaya
düşler kafaca alışverişimizdir
ağırlık merkezi tehlike olan hayatta

umutsa uyuşup kalmamaktır
"keyif çat" diyen bugün sarhoşluğuyla
kafaca uyuşacak bir yer var elbet
ruhça uzanırız bir gün kıyısına

zengin olması beklendi hep hayatın
kanmaktan değil bolluk uygarlığına
eh! dayanabilmek için
terk edilmişliğin kahırlarına

bir gram artış olmamıştır
mesele, bin yıl önce yoksun olunanlarsa,
yığılmış onca mala dikilmiş binaya rağmen
dünya hâlâ aynı ağırlıkta

düşler ve umut dersin öyle değil
varlığı bağlansa da yoksun oluşa,
umudu anlamsız kılacak doygunluk ne ki
düşleri kötürüm edecek zenginlik
hem, neye yarar şu dünyada

TAŞ

kaygıyı ben hapsetmedim
 belirli bir yere belirsiz duvarlara
 terk etmiyor ama tutan yok onu orada,
 rüzgâr meşaleye yaklaşıırken
 ışıktan sonrasına hükmediyor
 rahat vermiyorsa suç ortağı değilim
 sahiplenirken ben, hükmünü sürdürürken o
 meşaleyi tutan el bile titriyor
 yapacak ne vardır; göstermek için
 varlığına tek delili buysa

adı katıya çıkar kimi yüreklerin
 taş gibi derler, inanma
 taşı çekiştirirler aslında
 kaygıyı sönmüş meşalede kalıba döker
 püskürtür üzerimize kapısı kapalıysa
 gizlenemez haldedir bir yürek
 bilinmeyen yönlere gerçi duygu neşreder
 tutukladığı için her bakış atanı
 taş ondan duyarlıdır; ateş kadar
 ucu açık olan alevin, taşın sınırlarını da

eskilerden kalmıyorsa bir taş
 kabirlerin çürümeyen yeri
 anıttan kumlanıp dökülenleri
 onlar yansıdıkça duygular çiçeklenir
 ya da birinin gizlice görüldüğü yerde
 ince yağmurlar gibi işler toprağa,
 toplanan ve koyulaşan bulutun
 yaptığı gibi etraftaki ağaçlara
 kaygının ucu açık; sınırlıdır taş
 zenginlik katar her bir bakışa

METAL UYSALLIĞI

bir metal parçası nemli toprakta
bozguna uğramış rengi,
kımıltısız
ve karıncalanan ısıltısı bir arada

serilir, merak etmez hiçbir şeyi
bolca boş vakti olanlar
ve merak etmeye vakit bulamaz
kafası incelikle dolu olanlarsa

örülmesi can çekişmenin
çıkılmadaki ısrarına benzer yorgun metalin
işi bitik bir eşya olmaktan
ve eşya olarak girdiği hayatımızdan
yaşadığı zamanla yarışan
aslına döner metal, uyarak
bağrına düştüğü toprağın çağrısına
terk eder bizi bıraksan bırakmasan
yavaşça olabilir; yok duraksama

yalnız kalmış ağaç böyle midir? değil
 apaçık ortada
 duyarsızca o, üstüne abanan
 kirli havayla başa çıkmak zorunda
 ağaç ki boğuşarak var kalır
 canlı kökü denk düşmezken soluk dallarına

güneş,
 parıltı üstüne pas üstüne aynı tonda yansıyor
 cevap veriyor bakanın bakışına,
 pası ve metalin doğasını ayırıyor ışık
 gizlenen inleyişini ele veriyor
 bildik bir canlı, sanki

gövdesinden başlayarak küflenışı ağacın
 acaba böyle mi?

bize özgü bir gerçek değil anladım
 düşünmek geldiği yeri,
 anlatıyor küflenmesi ağacın,
 metalde koyulaşan pas lekeleri,
 dönmekteki doğallığı aslına

GÖLGE OYUNU

1

anısı yaşamış olmanın,
 dibe çökmüş çileli geceyi
 bakarken doğuya bakan yamaca
 çekip gider hafızadan;
 kaçırılacak gibi çıkarılışı
 eski sandıktan
 sahibi adressiz bir fotoğrafın,
 kapana kısılmaya karşı
 kabartma resim olmaya
 sığılmaya karşı bir tanıma

yalnız senin mi sanırsın, üstelik
 daha kimler sahiptir ona
 hafızanın yükü üstüne titrerler,
 gecenin yıldızlarla karıncalanması
 üstüne kapanma korkusuyla,
 bir kapak saymış olmalı ki hafızayı
 böcek ölümlerini saklayan kuyuda

her kim yerinden oynamış
 kanlı tırnağı gibi sahip çıkarsa
 acısıyla birlikte anısına,
 hayatın fermanı sayarak
 kalsın diye kanlı canlı
 pelteleşmeyi önlemek uğruna,
 kimya bilgisini yardıma çağırarak
 kaleme almaya kalkışırsa akılda kalanı
 soğan mürekkebiyle yazmalı;
 ki görünmez olsun,
 hem uçuşsun hem kazınsın kâğıda
 rahat bıraksın hafızayı

2

kararı sen ver
yolculuğa dediysen tek başına
vermişsindir zaten, dile gelmeden
menzile yönelmiş akılla
uymuş değilsin bir başkasına

çileli geceden kalan resimler
güz yaprağındaki lekeye dönse
yırtıp atsan, gündüze kalmasa
kalan rahatlıktır sanma, hafızana
çürümüş bilinirken yapraklarla birlikte
kirli bir derenin içinde
su kabarcıkları peyda olur
ve kurbağa sesleriyle her biri üzerinde
net görüntüye dönüşü patlamalar eşliğinde
gecenin gölge oyunları

ölü on yıllar geçti; düşleri canlı
bütün gençliği düşler sarmaladı
eskimiş haberlerde bi' dolu ceset
akranımdan canlı anılar kaldı

yok pusulası,
çağrısının şiddetiyle tanıdığı
menzilden kopmadı da ısrarı
kale gibi durabildi yerinde
dile gelmeyen kesin kararını
müthiş belirsizlikler kuşattı

belirsizlik güç verir kimi zaman
geri itişe atar kamçısını.
kuşatma cesaret verir
söyler sonrasızlığı
dar olmadığını dünyanın,
ölü on yıllardan birikip gelen
zapt edilmiş anılara karşı

EKSİK TERK

terk ettiği yeri anlatır
"yerleştim burada rahatım" diyen

kimbilir kaç geceyi harcamıştır
anlattıklarını unutmak ümidiyle

açık rahmet kapısı aslında vardır
bırakıp çıktığı yerde bile

kafaca eski günleri paylaşır
gönölce onları bilmeyenlerle

başka dert var mıydı terk etmekten
oysa kurtulmanın düşü peşinde

TATİL KÖYÜNDE AY

karanlık gün be gün koyulaşiyor
tam, keyfini çıkarmak dedikleri
bir zamana denk gelmiş gelişim
hesap geceleri oysa, başlarken benim için
ay ışığındaki gezilerin

otlar parlamaz oluyor önce
benzerliği bitiyor ateş böceklerine
ardından ağaçlar kararıyor
birbirini koyulaştıran gölgeler halinde,
ay çünkü küçülüyor gittikçe

ve hesap verişim benim
ağır ve uzun uzadıya
küçülme günlerini devirebilirsem eğer,
geç kalacak değil ya!
tükeniş günleri karanlığın
işte geliyor her hesabı altüst ediyor.
artık gücünü kuşan buna dayan
teker teker ve ısrarını bağırmadan
taş parıldıyor ağaçlar seçiliyor
ışığı üstüne geçiren gölgeler gibi
çünkü artık ay büyüyor

ayın güneşe bakan bir yüzü var
ne eksilir ne artar
ne de dönüp bir gün bize bakacağı var,
azar azar büyüyen azar azar küçülen
yüzünü bize gösterir de
düşlerimizi üstünde toplar,
ömrün iniş çıkışa mahkûm bütünlüğünde
kesintisiz vakte işaret koyar

tam görür ay bizi; bu kesin
görüş eksiğimizi o tamamlar,
bir gün tamı tamına görünse bize
on dört gün eksik bakar

SABAH IŞIMASI

1

çömeldim bir tepenin önüne
durup kalmış ayı seyrettim
geçip giden günün tortularına
birer perde çekerken
ay, akşamın ardından
ağaçları dönüştürdü gölgeye
dün gece

şimdiyse ortalık ağarıyor
arkasındaki ışık daha çok belirdikçe
eteği ağaçlara gömülen
hafifçe karanlığa bürünen ön yüzüyle
aydınlanmaya yardım ediyor karşı tepe;
çamların oynayışında açığa çıkan
sabah ışımasıyla birlikte

kızgın bir yayılıştırvadiye doğru
toz toprağın ötesinde
dünün azgın tortularından arınmış,
geceye hükmeden düşünceden
süzülerek gelen
biz, eski dağlıların kaderine

2

hoşnutsuz olmanın özürü kalmaz
 gece gömülürken dünün dünyasına,
 musallat olmuş görüntüler
 silinip gitmiş lekeye döner
 çözülür göz önündekiler
 sabah ışımasıyla,
 kimse karşı koyamaz hoşnutluğun ağır basışına

şehir; yasak koyduğu, yani hüküm sürdüğü yıpranmanın
 varolmanın unutuşa takıldığı yer
 bileti kesilmiş düşler vardır orada;
 eskitilmiştir, vakit bulamaz dağılıp uzaklaşmaya

herkes tanıdık çıkıyor şimdi kaynağına iyimserliğin;
 bu bilgi yeni değil aslında
 ama bellemenin, bellenmiş bilginin
 ve zaten biliyor olmanın eskitemediği,
 vardır bir duyumsama;
 merhem olagelmıştır bilincin yaralı noktalarına
 taze haber hükmündedir sağalmış bilinç
 her nefes, nefesin değdiği her şey
 yalnızca bilgi değildir, bilgi dedikleri
 kar üstündeki ışımayla

BENEK VE GÖLGE

gökyüzü beneklenir
 sabah ışımasının ardından bulutlarla
 görürsün yüksek binaların kuleye dönüştüğünü
 lodos net bir alan açar insan bakışına
 ve etkili dalgaları gizler
 uzun bir akıntı ayarında
 kendi gölgesine bakar gökten her benek
 deniz grileşir altında

kimse beklemez gün ışığından
 bir karartı çıkacağını
 görünmez ve gerçekte yoktur bir aracı
 güneşle, dostum; gece arasında
 deniz üstünde leke bıraksa da bulutlar
 sisten arınmış sabah ışığında
 korku salmayan berraklığıyla;
 sahibi başka

peyda olur oysa yıldızlar
 beklenir havanın kararıyla
 gecenin şiddetiyle parıldar
 her yıldız kendi yuvasında
 yine aracısız ilişkidir hükmeden
 öğle güneşi ile yıldızlar arasında
 ve esrarlı bir derinlik
 karanlıktan ışığı kimse ummasa da

sözün belirişi de böyle mi ne?
 damla oluşumuna benzer muhayyilede
 tomurcuğa döner önce bir kelime
 ve ardından yorucu mayalanma
 başka bütün kelimeler ondan doğar
 geldiği yerleri terk ettiği halde
 taşıyıp ruhunu yığar buraya
 etraf karardığında

SÖZÜN GÜÇLÜĞÜ

gök üstümüzdeki örtüye döner
öyle yakın ve geçimli; geçince kendimizden
adım attıkça kıraç toprak boyunca
dağçiçeği gibi kelimeler
çınlayıp durur şurda burda

dervişlerin telvin vaktine dair
bulutlar geçer dopdolu içimizden
kelimeler art arda bastırınca

söz sevgisinin ebedi sınavı
peşinden sürüklüyor insanı
dünya karanlıklar denizine batsa ne olur
işte, bir gün can yakan bir gün tazeleyen
eski efsaneler çıkarak belleğinden
dizginliyor gecenin ağrısını

havaya karışmış halde değil,
bir resimdeki gibi yerli yerinde
görmek istersiniz ya onu;
ressam eli değsin, dersiniz
dizgini de işte bu!

sözlerim yolunu şaşıyor
kınamayın onu, yürümek zorunda
bulutta eksilme yok, yol toz duman
parıldasa bir umut bir yıl can yakan
öz yurdunda bile güçlük çekiyor,
çoğunlukla

BULUT

yürüyoruz
hep yükünü boşaltacak hissi veren
bir bulut kümesinin ardınca
ama boşalttığını göremiyoruz
bulutları, bizi, yürüyüşümüzü
ve uçumuzun de menzilini kapatan
yoğun sis arasında

hiçbir şeydir
ben diye şişinen benlik
hassaten estirmeye kalkıştığında
öyle bir havayı daha fazla

şiiri can dolu hissedişle
gurur hiç biraraya gelmiş midir;
bunu söyler keskin ışık
ok gibi girdiği karanlık odada

YABANCI

sıradan bir durum iken tanış olmak
yaklaştırır karşı tarafı
yabancı olmanın sırrı

karşıtlıklar birbirini beslerken
ölçmeden hesaba girişmeden
kendimi üstünde cesur bulduğum yolda
nefret yok sevgi ürkek
tanışıklık şöyle böyle olunca
yabancı olmak bir ayrıntı demektir
işte bu ayrıntı getirir
ve dik tutar ezeli yakınlığı
karşılıklı vardığımız noktada
bir ima bile hatırlatır
geleceğin sonsuzluğunda
imkânsız gibi duran buluşmayı

sanma tereddüde boğar yalnızca
kesin karar vermeye zorlar yabancılık
ya da rastladığı bağları kopararak
her kararın dışında kalmaya

derin ürküntüye ve aynı zamanda
 içten yakınlığa yol veren
 yabancı olmanın sırrını gördüm ben,
 göz göze gelerek bir anda
 hastayla hiç tanışmadığı hekim arasında
 borç doğurmayan bir çekimin zorlamasıyla

silinmeden yok hükmüne girmeden
 yabancı olmak bağını yitirmeden,
 herkesin ortasında gizlenen hırsız
 ve sinsice tanıdığı kurbanı arasında
 güçlü bir çekimi vardır yabancılığın.
 takma adlı bir müfteri ya da
 ötekine sahte sevgisini sunarken
 arzuyla yaklaşır birbirine zıtlıklar,
 mesafe neredeyse destek olur
 iki tarafın yakınlığına

tek yabancısı şehrin, Yemliha'ydı
 uyanışa yatan yedi adamın
 ötekiler yabancılık nedir bilmediler
 kendine yabancılaşmayı da hiç hissetmediler
 dıştan şehir içten mağarada
 zamanla sınanıp sabrı denediler
 birbirlerine şans değil baht dilediler
 biri adım attı sonunda, şehir yaklaştı
 eldeki bilgilere göre:
 kral Dakyanus'un zulmünden;
 erenlerin sezgi ve şerhlerince:
 yo hayır som aldanış olan kibirden
 ya da köpeğiyle yedi kişinin,
 yalnızca gönlü öyle istediğinden
 kaçıp kurtulmuşlardı

"her kaçış besler kendi esrarını
 derinleşir yol esrar koyulaşır
 kaçtığı kesindir de kaçanın
 varacağı yer var mıdır?"
 diye düşünürken kaçışı gizleyen
 ve karanlığa gömmeyen mağarada
 güneşin görülesi olduğu gün
 fırın ateşi karşısında gün ışığında
 iki taraf da aynı ekmeği tanıdı
 yalnız parada üç yüzyılın uzaklığı
 ne hallere düşmüş para neyin karşılığı
 çıkılan ilk yol tanınan ilk şehir
 ve gerçek fırın ekmeğiyle
 yanına dönülecek dostlar düşler içinde
 merakı ateşleyip dururken
 kahredici olmaktan çıkan yabancılık
 yakınlık verdi iki tarafa
 doğuştan orada oturanlardan fazla

değişmesine değişti ama
 her defasında bulup bir yolunu
 yeni gelene ve orada doğmuş olana
 zamana dayanıklı yenilikler bıraktı

“bana yer var mı?” demesine kalmadan
 gülümseyen yüze yaklaşıncı saygıyla
 şehrin ekmek işçileri
 tok bir beden ve dahasını isteyen
 yalnızca hikmet açlığıyla
 mağaradan gelen ışığa danıştı
 ışıksa sözünü esirgemeyen
 yedi dostun elçisi
 duraklar büzülmedi, ses verebildi
 ağızlar gerilmedi çünkü gülümsedi
 mağara açıldıkça karanlık dağılmıştı

ve o gün bu gün
 birbirine “sen buyur” diyen eski ve yeniyle
 karanlıkla aydınlığın yabancılığı
 bize bir ilham kaynağı bıraktı

uzak şehirlerde bile insana
 yabancılığını hissettirmez ağaçlar
 oraya buraya atılarak
 can çekişmesi ilk şaşkınlığın
 cevap beklemez aslında;
 soru dolu gözlerle bakar
 o gözleri doygun kılan ağaçlar
 kollayarak çekingen iki tarafı
 yabancılığın sırrı yatar burada
 araya aşılmaz mesafeler koyarak
 her birini kendi yalnızlığına gömüp
 tepesine dikilmez yalnızca

YAŞANIR KILMAK İÇİN

ilkin sonu gelmez bir alandır,
 yürümek isteğinin önünde uzanır
 kimi çarpıcı olduğu kadar aldatıcı
 kimi de gerçeğin devamı olan
 görüntülerin gözleri besleyişiyle
 keşfedilmeyi bekleyen dünya.
 zehiri ve panzehiri yan yana
 renklere bürünür ışığa ve gölgeye döner
 ve kuşatmak için can atan hazinesiyle
 her oluşu kaydeder ilk şekliyle
 yiyip yutmak onu, düşünce dalmış zihin,
 bir çalkantının sesini dinler
 gençliğin bitmezlik günlerinde
 azgın dalgalar her günün özetiyken
 zehirden sakındırmayan panzehire baktırmayan
 yok edemese de kaygılarla başa çıkan
 bir gücün vehmi kalmıştır insana
 ya da derin gölgeler çıkar vehmin gücünden
 bize göstermediği asıl varlığına dayanan
 miras bırakılmış binaya girmek üzereyken
 tam, hak kazandım diyecek olur insanoğlu
 önüne açılan bolluk diyarına

ne ki görüntüler karışır birden
anlamlar başkalaşır
vardır bir başka gerçek ki çıkar ortaya
gerçeğe toslar beslenmiş umutlar da,
kulağı kırışte olanların bile duymadığı
eli kulağında bir felaket
adım atmak için cesaret bulmuş olana
hazır bekliyormuş meğer, dedirtir
darbe vuramaz elbet genç olmaklığa
gerçekler zengindir, görüntü kadar
aldatır kimi zaman; sinsidir
tükenmeden, gençliğin dışına çıkmadan
uzaktaki yüzü yakına doğru gelir
ötede yol üstünde bekleyen
çölleşme beliriverir bir anda

düş kırıklığıdır başa gelen, diyelim
ona bağlamak zor değil, güçsüzlüğü
kırılmış düşlere dayandırmak zor değil
boş da değil
umudu öz adıyla düşünemez haldeyken,
iyimserliğe bir istek doğar
o kadar kaygı arasında

iyi olanı olmayanı, eskisi ve yenisi
 ikisi yarışıp durur aslında
 birinin önünü kesmek
 ötekine yol vermek için
 hem kamçılasa hem boyun eğdirse de insana
 gençliğin tükenmediğini ilham eden
 dolu testiden son damla
 geleceği parıldatan bir ışık verir
 arzusunun sonsuz çeşidini gizleyen
 kıpırtısız gözdeki
 bir anlık donuk bakışa

şenlendiren görüntülerdir ilkin;
 gerçek ya da aldatıcı,
 çölleşmeden önceki saatlerin sarkacını
 sonra bırakır kaygıların korumasına
 (kaygılar uyarır kendisine çünkü sahip olanı
 alışkanlık düğümüne her takılıp kalmaya
 ölgün olmaya karşı)
 kavurmaya and içtiği çölleşmenin
 bir dünya vardır artık
 bir de geleceğe bakan kararlılık
 "eksik olma başımdan ama"
 diyebilmek için gerekli güç doğar
 "benim için de fazla olma!"
 ve kaygılardan örülü dünyayı
 yaşanır kılmak için bir çaba

YAKIN DURAN IŞIK

batan güneşin ışığı
hâlâ gösteriyor çatıları

kandili sönmüş olabilir sokakların
silinmiştir diyemem ama; zihnimizde
konuk eden yüzü odaların

bir ayak mesela; üşümüş ve soğuk
tanır karanlıklar içinde
bin bir şekle soktuğu yuvasını
giyilmekle

zeval bulmuyor kavuşturan bağ
birini ötekine,
ayağa düşmüş değerlerde bile,
bizi koruyor

tutup kaldırmışsın; yansıyor
uyarıyor seni beni
taşınması zor, hatırlatırken güneşi
karanlık örtmüyor, güzelleştiriyor

bir daha bir daha bakıyoruz
kahırla anlatılmış tarihe
tattıkça, aşksızlara uzak kalan acıyı
iyiden iyiye tanıyor, bıkmıyoruz

solgunluğu unutturan karanlık
başımızı sokacak tek yerse
söndürdükleri lambanın ışığı
gözümüzün önünde

İKİZ TECELLİ

1

ışık tırmanarak geliyor
 tepenin arkasından
 beklemekteyken, kızıl huzmelerin inişini
 karanlıkta kalan
 az önceki dünyayı hatırlıyorum:
 kulaklar yönetiyor alışverişi
 tek dayanağı ses, çünkü insanların
 nefesin hayat buluşu, sözün öncesi

derinleşiyor etraftaki çöküntü
 kim, ne yapmalı? ben mi?
 hücremdeki zirveye çıkmalıyım
 karanlığın sakladığı, tecellilerini
 bilgiler acılı, bilgiler kesin
 besliyor benim şüphelerimi
 ara vermeksizin yaşatmaya yetiyor
 yarı canlı, tahminlerimi

cesareti; gelmek için, kim bulur
 karanlığa dalmış ülkeden
 sesler kesin orada ışık konuşulur
 ve egemenlik kurabilir üstümüzde
 soran gözler ışığı emerken
 kulak, şiddetle göze haset eder
 öyle bir naz ve işve çıkarıp çıkarıp
 öğretir ki hazinesinden!

fotoğrafı çekilmemiş bir yüz
 kılıktan kılığa giriyor siyah beyaz
 ışığın nezdinde sınanıyor
 kararmaktayken çevre
 kulak için bozulmuş, sesler kesilince
 göz için yapım
 ışık; gökten ağmaya denk, tırmanıyor
 cesaretsiz kulak, eski saatleri istemeye

beklediğim benim, bir kaçak
 ancak o bulabilir bir yolunu
 ancak o bir tecelliyle gelebilir
 hamurumuz bizim, ikiz bekleyişle yoğrulu
 göz, gördüğüyle beslerken vücudu
 ipleri koparmış olan bulabilir
 yeri dar gelmiş canı yanmış
 ezelden seçmiş olan, yersiz yurtsuzluğu

ÖLÜMÜN KARDEŞİ

gündüz, düşünmeye vakit bırakmaz
kendi varlığı hakkında
sarhoş eder çünkü koşturmasıyla
doğurgan coşkuyu böylelikle dengeler,
varolanı güçten düşüren
sıcak gölgelerde bayıltır ya da

geceyse bir kuytu değil
ki sığınıp dinlenesin yorgan döşek
ikilem gecededir
sarhoşluğu siler yorucu çekişmesiyle
çıkılmaz bir sınava girersin
ölümün kardeşiyle

ölüm, varlığa temas etmeyen ölüm
yalnızca varlık var iken,
varların en kesini
düşünürken yokluğun eşiğinde
varlığın var olmaya değdiğini,
bekliyorum kardeşini
bir nur geceyi gündüze döndürüyor
bana geceyle saklambaç oynamak kalıyor,
aydınlığında çünkü sıkıştırıp duruyor
uyanık kalmayı koyuyorum yerine,
teslim alamıyor

SANCI VEREN DEĞİŞİM

çiçeğin tükenişi meyve uğruna
 bir çocuğun bakışı gibi ya da
 cevap olarak gülümsemeye;
 değişmek bilinç ister
 dıştan ya da içten nüksettiğinde
 kozayı başkalaştıran bilinç
 akıl veren uçucu kelebeğe

yatıştıramazsın, kabul
 devrim gibi kıvanmında ve kesin
 değişim iyi değişmek zorunlu
 saltanatıyla gelir; öyle zorlu
 isterse,
 âni bir dönüşle kaçsın aklın karışmasından
 başkalaşmayı gözetmeli insan,
 denk düşen ne olabilir esenlik dilemeye.
 bir şeklin sonudur, bir şeklin oluşumu
 neyi neyle değiştiriyorsun kardeş
 hiç sordun mu?

ANLIK DEĞİŞİMLER

sarhoşluğu çeker; borçlu kalma
gölgeler zincirinde bir halka olmanın

direnecek ne çok şey var
bu dediğim onlardan değil
ister teslim ol ister olmazmış gibi dur
her zerresine bir tat gizlenmiş
coşkunun ağır basışına

sahip çıkmama bir şey demem
varsa bir haykırış
anlam yüklü bir anma
ve söylenmeyi bekleyen şiir
sözün ağır sarhoşluğunda
tat verenin ayak sesleri gelir

kalpler duraksar, çünkü yakalanmıştır
ne yapacağı belli olmayan yağmacıya

yağmacı altüst etse de bir süre
tanıdık mı filizlenme ya da çürüme
ne sebebi ne kanıtı vardır
kattığı ve alıp götürdüğüyle

kalptir, geçer hepsi; kendine gelirsin
ne anlam arar ne bulur ne verir
kalptir, sadece
"niye böyle oldu ki?" dersin

BEKLEMEK

beklemeyi telkin ediyorum kendime
burada sükûnetle,
çünkü bir çare bulmalıyım
kısa aralıklarla darbeler vurup
havayı dolduran tedirginliğe

beklemek; şimdi en büyük eylem
ne yerinme tökezletebilir onu ne sevinç
tuzağına karşı çaresizliğin,
dört yana çekip duran tedirginlikse
doğun bir bakışa geçit vermiyor
her dalgayı bir başka dalgayla kesiyor
gücü yettiğinde

hatırla ağlayarak giden Yusuf'u
 okurken hani; okunur olmaktan çıkmış
 görünür olmuştu
 kuyuya bıraktılardı, merdivensiz
 ağlayarak kalmadı gittiği yerde
 beklediğinin ötesinde nice güç
 ve düşlerin acısında kendisini bekleyen
 gerçek olup gelecekti önüne.
 merdivene ihtiyacı yoktu
 kuyunun dışındakiler gerçek, kuyu düşte
 ne yani tenezzül etsin
 ötekilerin yöntemine mi baksın!
 en güçlüsünü kuracak imkânı bulmuştu,
 iş tuzak kurmaya gelse

sözünden irkilmiyorsa cisimleşmiş can
ölüyken dirilmiş olmuyorsa
uykudaki kim, sen olamaz mısın?
tedirginliğe dayanak olan düşler içinde
kuyuyu hatırlamak da bahane,
şöyle kalsın ürkmesi başkalarının
özsuyun seni bırakmışsa, yürütmüyorsa
bil ki uyuyakalmışsın
gün doğduğu halde

kuyu, buraya özgü kuyu!
yukarısı ne? karanlık mı güneş mi?
emanet edilmiş iken dünya
camda devamlı kumlanan görüntüye,
kendime beklemeyi telkin ediyorum
en büyük eylemi buluyorum
gecikme değil beklemek hiç de, öyle olsa bile
geri itilişten çok daha iyi

kapı önündeki yanılsama bitirir
bir insaf aynası görmese içeriyi
tedirginlik tüketmez, bekliyorum diye
tereddüt kemiremez temkinimi

ayrılmak için ise vakit geçti

YAPIM

kim ki sarmaşık yaprağına dikkat kesilir,
canlı bir kımıldanıştır izlediği;
heyecan duyar kızarır sevinir
bilemez kimi tebrik edeceğini

başka gören olmuştur elbet
bulamaz ama etrafta bir kimseyi
kabulüne sunmak için tebrikini
içten bir şeyi beklemek olur, seçtiği

halıya atılan ilmiği gören biri
tanımıştır adanmış bir dikkati,
emeğin parlayan değerini
ne iyi demek ister, ne iyi!

SONDA

son başlangıcı düşündürür,
başlangıç gidişi getirir akla
başlıyor olmak her an mümkün
sona kalmış ağırlar olmasa

insan karar verince yürümeye
çaba bizden deyip düşünce yola
bir geçit açılır mesafelerin
dibi görünmeyen girdabında

karanlıklar ülkesine yönelmişti
âbıhayat isteyen, eski dünyada
sonsuzluk dersini verecek olan
yazgılıdır yok olmaya

SUSUZ VADI

derin vadi "atla!" diyor
 dondurulmuş çağıltısıyla
 gümrah yeşillik heybetini alt etmiş
 atlamaya hazır yamaçların
 çalkantısı içimde çözülüyor
 uçurumlaşıyor sonra

otlar, karmakarışık otlar!
 doğrulamaz, karşılara bakamazdım
 izin vermese örtülü derinliğiniz
 zevkini kazıyıp çıkarmama
 hesapta herkesçe bilinen
 gizli çağıltı duyulmasa

yokluyor sessizliği derenin
 beton bloklarla dizginlenmiş
 bulduğum yerde bırakıyorum
 dipteki sızmanın sonu gelmiş
 uyum içinde uyumayan duygumla
 üstünden aşıp geçişiyle taşkınların

SORU DOLU YÜZ

son olmayan bir durak beliriyor
 azgın trafiğini boşlamış yolda
 yorgunluk birikip dillenmeden
 böylece sükûn hissediliyor
 çılgıktan sonrası tükenmiş
 onca uğultu arasında

sana kulak vererek yürüyorum
 gürültü, sahibini boğduğunca
 ilerleyen zamanı, çünkü; biliyorsun,
 berzah gibi geri dönüşsüz
 kulağıma engel koyanı engelliyorum
 bunca kararsızlık arasında

sorusu olmayan sessizlik
 daha yorucudur gürültüden,
 anlamsız yüzlere yansıdığında
 zamanın emilişine tanıklık ediyor,
 sonsuzca tükenişi hissediyorum
 soru dolu sessizlik bakarken ona

KASABA VE ÖTESİ

1

kısa kısa bölümleri kalmış
birer kitap sayılsa yeridir bizim şehirler;
yitmemesi gereken anlamı kaçırmayanlar için
yanmaktan kurtulmuş kâğıt parçalarında

kuyusu kapanmış bir çıkırık
neye ait olduğu bilinmeyen ama meydanda,
ete batmış kıymık gibi toprakta, acı veren
ustaca yontulmuş taş parçaları şurada burada

dirlik arayışıyla şimdi yapılanıyor
anadolunun ortasında yüzlerce kasaba
susuz bentlere düşmüş kemerlere nazire
dar tasarımlı caddeleri boyunca

şehrin uzağındaki kale kalıntısı
derin uğultular barındırıyor
ve kervansaray diye bilinen bir yapı
şimdi keçiler otluyor orada

yükümlülüğünü ifa etmiştir şu çeşme, kabul
üstüne düşeni yapmış taş köprü, fazlasıyla
sahipsizliği sahiplenmiş olarak bizi bağlıyor
düşlerin zenginliği içindeki dünyaya

vaktimiz yok değil bakmak için
yaratışın geçmişteki bitimsiz tablosuna,
kim kaygı duyar diye kaygı duyuyoruz
zihnimizin geleceği için hiç olmasa

uzatmış oluruz önü kesilmiş yolları
ufuk açıklığına yarasın yeter
uğramasına degeceğini düşünerek bir gün
uğrayacak olanlar için kasabaya

2

tıraşlanmış taşları bir kitaplığa denk
yitik zamanları kazandıran, yazmalarıyla
kurmayı kim başarır diye az düşünmedim
zilne ağırbaşlılığını geri verecek haritayı

okunabilen bölümlerden geliyor
okunamayan her bölüme bir karşılık
taş duvarlarda birikmiş ışığın yardımıyla
yeniden kurmayı kuruyorum kayıp elyazmasını

eritir ama bitiremez şehirler kurma isteğimi
içindekilerle birlikte yoğrularak yapılanarak
ayrılıkları ayrılık olarak bırakan
biraraya toplayan, kopmuş parçaları

bir tahayyülden ibarettir erişebildiğim
miras olarak kısa bölümleri kalmış
gerçeğin gerçek olduğunu dile getiren
bir tasavvurdur nasibim

OLDUĞU YERDE SÜRGÜN

vatanı çektiler sürgün oldum
 işleyip beslenerek aynı toprakta
 kök salmışken bugün senin ve benim anılarım,
 hayatın tam ortasında
 sarsılmaz hatları belirleyen
 sınır taşı gibi kaldım kenarda

ne kaçma duygusu var
 ne arayışa çıktığım başka bir ülke,
 güvenle dizine sarılıp yaslandığım
 dağların üstüne bulut düştü diye.
 harabe kalıntıları, taze otları, çiçekleriyle
 yurtsuz nasıl derim, ama yuvasız
 sıra da yok gözümde

gerçeğimi inşa eden onca yıl
 serbestçe gezinen hayaller, hayaletler
 öyle başkalaştı ki gerek yok yer değiştirmeye

ayağım basıyor ama sürgün;
 bakıyorum eski toprak, hakiki ülke
 tepelere gizlenene ne diyor;
 üstüne bulutların indiği.
 kaçma duygularıyla ağırlaşmış köşe bucak
 emilip yok olayazmış evlere,
 herkesten daha fazla zül addederken
 sürgün yeri sayılmayı kendisine,
 ne diyor
 sınırdaki taşın ruhu duymadan
 rüzgârlı tarafa kaymak isteyene

vatanı çektiler çekiştirdiler içindekini
saldılar üstümüze
bazan diyorum; kimse suçlu değil
tökezlemeden durabilen ben; değilsem eğer,
bu da onun ve onların kaderi,
tersyüz ederek miskin hayaletleri

çılginca gezileri eski gezginlerin
uzaklardan ses veriyor
yatıştırıyor burada beni
sakinleştiriyor
her karışına dokundukları yerin
inşasına katıldıkları bu ülkede
bitmez söyleşiye dönüyor sözleri
ehlileştiriyor
sürgün kalmışların sitemini

SIYRILIP ÇIKIŞ

Zülf-ü tahayyül kalmadı gerçi
 devr-i Galib'deki gibi
 ateşlerezalan, ama baygın bırakan
 kaygıları gizleyip hırpalamayan
 girdapla geldi düğümü

gel de at kendini durgunluğa
 büsbütün terk edilmiş suya, elindeyse
 gel de anma güneşli saatlerde
 sözün girdap içinde çözüldüğünü

bizi süren, oradan oraya geceler boyu
 söz, kimin örsünde dövüldü

söylenemez olan söyleşiyle
 bir dala tutunanlar gibi olabilsem
 sıyrılır çıkardım
 tırmanır da yandaki ağaca doğru

DERE BOYU

koklanabilen
nice keskinlik halinde
geliyor şiir

eski anılara yükle
biraz dayanılır olsun
içine yerleşeceği bir gergef
akıp gidebileceği kanallar bulunsun,
duyulur kelimelerin gemisiyle

şu dere boyu ışığı aleve çeviriyor
bugünkü gibi yakıcı anılarla dolu
"bu beni öldürür" dediğin şeylerle
canlılık kazanıyor aklın
nimete dönüştürüyor ayakta öylece duruşunu

öldürür dediklerin canlı tutuyor
canlılık olmasa pelte gibi

dere boyunda çekişirken
evcil duygularla vahşet arasında
dünyayı doğru yere koymak için
yamaçlar cevap veriyor bakışına

DİLE GELİŞ

ağıtlar yazdım, saklayarak
 onları başlatan,
 ruhuma kamçı vuran darbeleri
 gömülüp izole edilmeliydi çünkü
 buluncaya kadar biriktiği,
 konuşarak başladığı yere
 yankısı için bir ima yeterdi

acı, bir biçimde taşınıyor
 ruhları soylu kılan
 ağıtların nasipten sayıldığı yere
 ima, gonca gibi açılıyor orada
 dallanıyor
 öğretmensiz,
 edinilmiş bir ders halinde

yerine gelmiş bir dilek mi bu;
 dersini nasipten sayan için
 –hayır, dua
 kabul edilmiş bir dua mı bu
 –açıkça duayı görmedik ama–
 hem soylu bir dilek
 hem bir dua ruh için,
 çağrısının tam kıvamında
 kendini gerçekleştirmiş bulmanın yolu

ve izlesen ruhun
 yenilenişini
 şehri şehir yapan, senin için
 dile gelmek arzusuyla her şeyin,
 işitmekle görmek arasında kararsız
 geriye çekilişini
 ısıtırlar içinde, eğer izlesen
 dile getirilmez oluşudur ruhun
 yegâne dile gelme biçimi

HABER VE SAVAŞ

HABER VE SAVAŞ

1

bildiği yanıldığını değmez,
sözüm ona iyi haber alan
sözüm ona kaynaklardan
beslenen hiç kimsenin

isteyen yüreğine baksın;
yarasına su mu serpilmiş,
nesebi gayrisahih savaşa dair
bolluğuyla yâvelerin

sebebi de bir tuhaf savaşın,
silahlar kirli ve kasalar ve kafalar;
insanlara anlatmaya değmiyor
yetiyor bilmesi üç beş kişinin

değil mi ki değmiyor yanılttığına
adı açıklanmayanların yalancısı,
bir de gri propaganda demiyorlar mı,
çekiver kuyruğunu haberlerin

1a

ne olur ne olmaz;
insanın danışacak bir yüreği olmalı
ve danıştığı zaman ona
kucak açan sığınağı

alevlere bırakılmış düşünceler
daha çoğunu söyler haberlerden
tırmalamadan kulakları
varlığını anlamlı kılan boyaya,
en uygun boyayı bir varlığa erdirir
sana ve bana çünkü,
aynı duyguların köpüğü üstünde
ve çünkü şiire karışarak gelmiştir

alevlere bırakılmış düşünceler
hayat verir de kelimelere
neye rastlasa eriterek var eder
ateş kesilir geçerek zihnimizden
yüreğin yarasını böylelikle dengeler
içten mi yeşerir, katılır mı dıştan bedenimize
"yarin dudağından getirilmiş"
karanfillere yer kalmadığına göre
gelir alevler içinde,
uçuşan haberlerin atmaz gayya kuyusuna
serseme çevirmez merak peşinde

yüce haberlerin yüce mirasından kalan
 bir bilgi kırıntısına dönüştürülmüş olsa bile
 şiire karışan her düşünce
 haber olarak kalan habere can verir
 zora koşar ama yanıltmaz insanı
 kısa süreli uzun erimli sahnelerden
 “kızıl hâtıra titrer gözümüzde”

yanıltsa yanılttığına değen
 ilk haberin bilgisi var bir de;
 yeşeren otların ilham ettiği kadar
 yakındır ve fer verir yüreğe

2a

demek isterim ki;
 danışacak bir yürek olmalı hep
 ve danıştığı zaman insana
 ses verecek barınağı

var bir imha endüstrisi
adına savaş dedikleri
ne korunası doğa insafa getirebilir
ne yeni keşfedilmiş çevre muhabbeti;
inceltiştir çocuk ve kadın resimleriyle,
dopdolu haberler karmaşası,
sarf malzemesi ve bedeliyle
hesaplanmıştır üreticisi ve tüketicisi

ülkeleri borçlandıran ve borçlandığı sürece
kaldırmak için duran
alçaltmak için dönen değerleri,
büyük kırımlara yol açan büyük oyuna
barış denildiğini de öğrendik yirminci yüzyılda

ulus aşırı kanalları paranın
zora girip damar daralması hastalığına
yakalandığı her defasında,
kapasite artırdı imha endüstrisi
(ateşini düşürmeye yetmediyse elbet
aldığı silah siparişi)
ne mücadele payı bıraktı bir tarafta;
ki anlamı artsın geride kalan hayatın,
eski savaşlardaki gibi.
ne saldırıda can pahasına olmanın şerefi

İskender'in ve Darius'un karşısında,
 Gallia'da Sezar'ı arkalayanlar arasında,
 moğol akınlarına karşı Bağdat'ta
 canını dişine takmış insanlar vardı
 onlar ki beşerin ölüm oyununda,
 karşılıklı;
 hırıltı bıraktıkları havayı soluyarak
 her harekette hayata sarılmışlardı;
 yakın dövüş tabloları bugün bile acıtıcı
 ama bugünkü kışırmadan daha az alçaltıcı

çünkü insansızlaştıran
 bir imha endüstrisi var şimdi,
 kendi tarafını tutanlar dahil
 elinin altında bulunan her şeyi
 ve asla aldırmayan
 öte taraftaki insan ve mekân varlığına,
 havanın solunan hacminden uzak durarak
 adı konulmadan gizlice barbarlaşmaya
 insanı insanlıktan çıkaran oyun adına
 bunca sofistike planlayıştan sonra
 yitirilmiş bir incelik payı çıkıyor
 tarihlerin yazdığı barbarlığa.
 barbarlık olarak o yazıla gelenler ki;
 sonradan okuyup tanıdığı olanlara
 nefret değil verdiği his; hedefsiz hayıflanma
 ve biraz sevgi biraz merhamet olan
 nefes nefese sahnelerin hikâyesi,
 insanlık yazgısının ardında
 ölüm pahasına olmanın derinliğini verdi

bazı savaşlar yaklaştırır hâtırasına
 hakkında yazılı olanı her okuyuşta,
 içinde bulunmayanı alır yanına
 hakkın,
 biri tarafından hak edilişinin kanıtı.
 gurur gizlice silinirken
 zaferi tatmış bilgeliğin vakarı,
 savaşı zihinlerde kalmaya değer kıldı.
 hakkın apaçık göründüğü yerde,
 hak kaybolurken kütük gibi sel önünde
 evini ve yurdunu korumaya azmeden,
 ya direnmiştir bir baskın girişiminde
 ya bir fesat yuvasının tepesine binmiştir
 ya da varlığını ispat etmeye icbar ile
 azmettiği yol üzerinde,
 hayati bir durumun aşıp geçilmesiyle
 kahramanlar belirmiştir
 som hayatı sınayarak ölümün eşiğinde
 sükûnda ve taşkınlıktaki bilgelikte,
 hak yoksa gerçekteşemez kâğıt üzerinde
 ışımalıdır dirseklerin ve dizlerin ferinde

öyle olmasa hakkı var herkesin derdik,
 mesela okyanustaki balıklar üzerinde
 oysa bakalım hakkın
 hak edildiğinin kanıtı nerede?

vardır eski savaşçıların bir af çerçevesi
 haktır affa çerçeve çizen, zihnimize yerleşen
 ve anılmaya değer dedirten
 hak etmeyene bile ders veren
 hikâyesi hikaye olmayan savaşların,
 şu zalim bile denilemeyen zalim
 imha endüstrisinin çağdaşlığından önce

savaşı unutturmayan, şeref hissesidir;
 yok olmamak için başkasını yapamayan,
 hikâyede efsanede ve geçmişin gerçeğinde
 varlığını korumak adına
 canını dişine takanların,
 umudu bir saatten öteki saate taşıyanların
 ve umuttan çıkmış olanların,
 uyanırken her nasılsa içinde bulunup bir savaşın,
 varoluştan kopmayanların şerefi
 ki dokumuştur hem yürekteki sığınağı
 hem dışındaki barınağı o şeref,
 dengeye getirmiştir tek insanın benliğinde,
 küçük savaşlarla büyük savaşımı böylece
 bazılarına göre gerçekliğı bulunmadan
 savaşların temeline yazılan
 büyük ideallerin gergefini

ŞEYTAN BİR BİÇİMDE GELİYOR

gönül vermenin bir erdemi var
 uzaktan bakan, iyi hisseder bunu
 verene verdiğiinden yine de
 taşır tehlikenin çoğunu
 çünkü karışmayacağıının teminatı yok
 şeytanın
 aradaki bağ kopsun diye
 en sağlam yerinden en güvenilen gün
 teminatı yok
 bir kere daha gelmeyeceğinin yüzsüzce

“ne yaptım ki” dedirtebilir bir günaha
 sureti haktan bir edayla
 bir kere daha çöreklenir
 gönül vermenin ve gönül verenin üzerine
 yağdan kıl çekilişi gibi
 kendini kolayca temize çıkarma
 ya da kolayca bağışlanma iması bir de
 en iyi insanların en iyi
 gerçekten iyi yüzlerinden çıkarıp
 başka iyiler üzerine boca ediyorsa,
 kötü olmayanı kötünün yüzüyle
 şeytan mezar kazıyordur her birine;
 omuzlar üstünde çünkü öyle bir yerde,
 küçük günahlar hazırlar adamı büyüğüne
 pusudaki durmaz çağırır şeytanını,
 destandaki ırmağın eşliğinde
 kendisi dahil üç beş kişi girebilirken
 suya dalmayı dener iyilerin adıyla;
 paçaları ıslanmadan adım atar,
 ırmağı selametle geçenler arasında
 gerek bırakmadan başkalarına

şeytan ne ettiğiyile bilinmez zaten
başkalarının eliyle yalnızca,
bir uçtan boya salar koyu açık
renk verir,
insanın kendine ne yaptığına
ve illa ki öfke dolarak gelmez
karışarak başka haykırıışlara

gelmeliyken düşlerden iyi bir sahne,
taşıyan her kareyi üstünde titreyerek
köpükler birer birer sönünce
alçakgönüllülüğün yerinde yeller esince
peşine takılarak ya da yanına ilişerek
içeri sökün ettiğini düşündüren
bir sahteliğe karışmak da gelir işine

stiks ırmağına girse de ıslanmayacak
bir giysi eteği bir kişide kaldıysa,
(ırmak da giysi de giymek de doğruysa)
çekinmez artık sahteliğin
hükmetme sahteliğinden;
sahip olduğunu düşündüren bugün ona
üstünde emanet duran ya da
stiks ırmağına dayanıklı bir giysi
(dayanmak bilindi ırmak ve giysi doğrulandıysa)
tehlikeyi tehlike olmaktan çıkarır

(*Kalıntılar*'dan)

“ALDI”LAR

ALDI NEV'İ

yokluğun peşinde sürükledi de
 ayrılıp gittiğin günden beri
 beni bir siyah şala dolayarak,
 yaktı yaralarımın kor ateşini
 candan usandırdı bu gece,
 ama gideremez ünsiyetimi
 göklere açılan yuvasıyla kuşların;
 bir kafese tıklımış bulsam da kendimi

şala benziyor süzülürken saçların
 omuzlarından aşağı doğru
 bir sicim kıvamında boyna dolanan
 omuz atkısına dönüyor bende,
 gözümün önünde belirirken
 gecenin büründüğü rengiyle
 sarılınca bir siyah yılan sandım,
 başıma bedenime;
 ürktüm,
 uyandım bu gece

bahtımın mumu eriyip tükenirken
kararan dünya ile birlikte
ağıt yakmaya değmez; ah vah etme,
böyle kalamaz bir rüzgâr, dedim
önüne kattığı yaprak gibi tenimi
girdaptan ötesine düşürür elbet,
teselli arayan gönlüme hak verdim de
acılara dayanabildim,
bunlarla sadede geldiğim gece

başka yerlerde yaşamaya
ve ortak bir düşte birleştiren
düş içinde iki tarafa güç veren
ayrı ayrı var olmaya yok bir diyeceğim
ama terk edişten sonraki ayrılığa
katlanacağını güçten düşmüş bedenim
nasıl söyleyebilirim?

sınavdan geçtiği kadar biliniyor
varolan aşkın kanatları, diye diye
gönlün edasında cennetleri terk ettim
bağlandım ama bir gün yine de
kendinde bıraktığı müjdesine
binlerce perdeye örtünsen de bu gece
ötede varsın sen, diye sultanım!
bağlı kaldım kavuşma dileğine

doğsun güneş,
dünya bir daha ıssızın Nev'î!
yalnız aynadaki görüntüne eş
koyu bir renge boyansan bile
aşkın götürdüğü âlemlere dalarsın,
aydaki lekelerin görüldüğü ölçüde
parıldayan bu gece

ALDI FEHÎM

baktım dünya sahnesine,
 derinden derine dediği nedir diye
 dillenişini; bir dolu bir boş,
 izledim kâğıtlar üzerinde
 gördüm ki; safdilce sözleriyle,
 iç dökmeye yazgılı metinlerin
 dizgisi yanlış

acısı gerçek insanların,
 üstelik az da anlatılmamış,
 ama "biri bir şey yapsa" diyen temenniler
 çözümsüz simgeler olarak kalmış,
 büyük acılar tel tel çözülmekteyken
 doğru nüktelere giren büyük üzüntülerin
 dileği yanlış

düzenini bu çağın, boyladı gitti
 binlerce âdâb erkân sahibi
 açılmış olmaz mıydı bugüne değin?
 olmasa, bir kalıba sokulmuş gizeminin
 kurgusu yanlış

bilen bildi doğrusu
 yorumları gizlice yalanla doldu,
 uyku her koldan hücumla bölünürken
 rahatça uyanışı kalmadı istiharenin;
 olmada gittikçe şehrin pîrinin
 rüyası yanlış

gözlerinden sevgiliye bağlanıp
 tutkusuna yenilmiş aşk hastasına
 İsa hazretleri gelse ne yapsın
 böylesine, tıbbî müstahzaratın
 devası yanlış

anlam dünyasına yakın duranın
 şiirsiz ortamda olur mu hiç benzeri;
 kavrayışı ve kaleme alışında
 boş konuşmaya alışmış olanların
 sanısı yanlış

ALDI BELÎÇ

başa çıkması çetin, bağlı olanın
gücü de yetmez ki çözülüp ayrılmaya
sen, düşünüyordum sıcak buluşma
bir de düşte kalmayan, yürek inciten
soğukluk verici fikir olmasa!

çekip gitmeyenden bir türlü
ve aldırışsız kalandan
kolay bir yolu yok uzak durmanın,
vazgeçerek her şeyden
bir köşeye sığınmak da güç.

kaçmak tanıdıklardan, sebepsiz uzaklaşmak
yalanlarla doluyken etraf, düşmanca
ve rastgeldikçe, canı kendine çeken
gözlere özürler sıralayarak
yalın bir öpücüğe yaklaşmak da güç.

dolaşmak şöyle kalsın kıyılarda,
gözlerden ırak
mümkün müdür uzletin başköşesi,
ortalığa serpilip dökülmüş âşıklara
ve geçmek için teklifsiz, yarin bucağına
arşınlayacak bir yolu bulmak da güç

ALDI SUBHÎZÂDE FEYZÎ

yoğun sisiyle boğulmadan düşüncenin
 ince bir ışık aralığı açayım dedim,
 sevdiğime; düşler içinde
 unutulsa yeridir; benliğim
 ne olabilirdi ki zaten düşten ötede,
 düş içinde bile dokunmanın şevkiyle
 belirmiş iken Yusuf umudu,
 yön göstermeyen çöllerde dolaşıp durma;
 ne haldir bu!
 ad koyamam düşkünlüğün bu kadarına

baş ağrısıyla sızlanmanın
 derin çukuruna iten aldanışla
 kaldığımda bile güzelliği sezme fikri,
 arzulu gözleri sabaha kadar
 derin uykudan etti

görmek şarap olup sarhoşa döndürsün; varsın,
 kavuşmanın dopdolu kadehi gibi
 baygınlığı mahşere dek sürecek değil ya!
 anlatır kızıl dudağını ey peri,
 cana yakın sözleri Feyzi'nin
 yalnızca duymuş olana, tat alana, anlayana

ALDI ŞEYH GÂLİB

bir kere daha kırıldı tekmem,
 taşlık kıyılara bindirmesiyle
 başka ne olabilir ki zaten;
 ayrılığın eşiğinde bir gönül
 narin bir kristale dönmüşse

içten dileğin kumaşı kesildiği gün
 sevgiyle bölünmüş parça parça,
 kırılğan bir gönül düştü bize,
 canların birarada kaynaştığı
 hayatiyetin ilk şenliğinde

can, şöylece vardı dostun
 lütuf ve incelik kapısına:
 düşe kalka keder içinde;
 bir bakarsın başı avuçlarında
 bir bakarsın kolları dizlerinde

gün oldu, bahara erişti bülbül
 yenilendi konuşma yenilendi gül
 ferahlık verdi de gül sohbetine,
 sonsuz dayanma gücü geldi
 dalgalar gibi kararsız gönlüme

eken nedir; aydaki lekeler, beni
 ve aya benzeyen yüzdeki ben
 ışık alan beyazlığı bir yana,
 ayın az aydınlık yerinden daha
 kararmış yıldızdır düşen bahtıma

yakın oluş tadında son söz: ey sen!
 ceylan gözün bakışından süzülen
 uzun yürüyüşler iken beklediğim,
 neyleyim ummazdım bunu, neyleyim;
 sonsuz bir bekleyiş çıktı yoluma

Gâlib böylece kaldı hayran,
 Mevlevi yolunda
 kimi bağlanıp kalmışken itibara
 kimi Gâlib gibi sıyrılıp çıktı,
 sığmadı hiç nama, nişana

ALDI TAŞLICALI YAHYÂ: KURLAR YAKUB'UN KAPISINDA

ölümcül hasta eder babayı
bir haber ulaştı Yakub'a,
güneş yükselmeden önce

duramazdı artık yerinde,
ama telaştan koşamıyordu da
o bir baba;
rüzgâr gibi düşüp kalkarak
yorgunluktan takılan bacaklarıyla
harabe gölgesi gibi yürüyordu,
'ey kurt konuş benimle' diyordu,
çıkıp gitti dağlara doğru
çöl nasıl yurduysa kendisi ve çocuklarının
dağ, kurtların yurdu

'ayrılığı çökertti zaten
çölden ibaret yaşantı yerimizde
her güzelliği yansıtan güzelliği
yokluğu, tesellisizliği
siz olabilir misiniz gerçekten
sizin yüzünüzden mi?' dedi

kaslar titretti bacaklarını,
kan damarlarda kızıştı
ve koptu durduğu yerden
oynamış dillerine vurdu kurdun utancı

(derdi neşe yapacak olan var,
sapkını yol gösterici
kurdu Yusuf'a çeviren var
şeker gibi eden, zehiri)

'bizden olamaz bu alçaklık dediler
 'hayatımız üstüne yemin olsun ey nebi!
 yüzlerini yere sürdüler
 Yusuf'un gıyabında, Yusuf ordaymış gibi
 Yakub'un önünde eğildiler

'tanrı elçisinin oğlu yitip gitmiş ha!
 kurtttandır bu denilmiş ha!'

diye söylenerek yalçın tepelerine,
 insandan gizli koyaklarına
 sestten bir işaret gönderdiler:
 'gelin ey kardeşler, yüz aklığıyla
 nida edin!
 kırılmış gül budağı olan Yakub'un
 kutlu evi önünde
 dua edin,
 silinsin bu iftira diye.

dağlara, kendinden emin olarak
 tam yönelmeden az önce,
 hür ve temiz oluşu düşündüler
 sonra vurup öz yurtlarının yoluna
 köpüren dumana dönüştüler

ey nebi inanma!
 bu cefayı bizden sanma,
 ey nebi!

Çağdaş Türk şiirinin önemli burçlarından olan
Ebubekir Eroğlu'nun, insanın evrene
ve kendine (ruhuna) bakışını yansıttığı şiirini,
modern bir mistisizm olarak da algılayabiliriz.
Berzah, şairin *Kuşluk Saatleri* ile başlayan,
Kayıpların Şarkısı, *Yirmidört Şiir*,
Şahitsiz Vakitler ve *Sınır Taşı* ile süren
kırk yıllık şiir mecrasında uzun bir yolculuk...

"eskilerin ırmak gibi şairleri vardı
şelâle olup köpük köpük dökülen

nasip oldu bir ömür kıyılarında gezdik
eksilmeyen su nerden geliyor
merak ettik

gittiği yeri gözledik

bir onlar bir de -her devirde-
yakınlarından daha yakını
bulunduğu mekânda vaktin evladı
toprağı kımıl kımıl besledi de
bizim otlarımız bitti

azizim boşver
aradaki haşeratı"

(*Eksilmeyen Su Gazeli*)

ISBN 978-975-08-0234-9

9 789750 802348

22 TL

